

7 Predikatie, Rom. 8:2

Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.

U weet, daar zijn twee voorname zaken in het voorgaande vers, namelijk het voorrecht van een Christen, en de eigenschap of het merkteken van een Christen: hij is een mens, die in geen verdoemenis komt: "die gelooft, zal niet verloren gaan," Joh. 3:15, en dan, hij is een, die niet naar het vlees wandelt," hoewel hij in het vlees is, maar hij wandelt op een verhevener weg boven de mensen, naar het bestuur en de geleide van de Heilige Geest Gods. Nu kon er in de gewetens van velen tegengeworpen worden; hoe kunnen deze dingen zijn? Hebben zij niet allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods? En is alzo de gehele wereld niet voor God schuldig geworden? Ligt niet ieder de mens onder een vonnis des doods? "Vervloekt is een ieder, die niet blijft in alles," enz. hoe kan hij dan de verdoemenis ontgaan? Wederom, gij spreekt van naar de Geest te wandelen, als eigen aan de Christen; maar van wie is de wandel is niet vleeselijk? Wie is er, die niet menigmaal terzijde aftreedt van de weg, en het geleide en de raad van vlees en bloed volgt? Is niet de zonde hier wonend in onze sterfelijke lichamen? Wie kan zeggen, *mijn hart of weg is rein?* zo schijnt dan dit voorrecht en deze eigenschap van een Christen slechts hoge woorden te zijn, doch niets dadelijke.

En waarlijk, ik beken, de meeste mensen hebben hier geen ander gevoelen van, dan alsof het verbeelding of ingebeelde zaken waren. Weinigen geloven hetgeen het Evangelie verhaalt aangaande de zaligheid van de uitverkorenen; en weinigen verstaan, wat deze geestelijke wandel is. Velen denken, dat het geen zaak is, die past aan mensen, welke door hartstochten en neigingen omgeleid worden, maar veeleer aan mensen, of geesten van volmaakt rechtvaardigen.

Doch wij hebben in deze woorden een antwoord, om beide die tegenwerpingen te voldoen. De apostel geeft, op een ingewikkelde wijze, iets toe, namelijk: het is wel zo, de Christenen zijn onder een tweeërlei wet gevangen, en gebonden aan dezelve. 1. Een wet van de zonde in hun leden, brengend in hen onderwerping aan de begeerlijkheden van het vlees; de zonde heeft een krachtige heerschappij en tirannie over ieder mens van nature, zij heeft een soort van recht en kracht over hem. 2. Elk mens is onder een wet des doods, onder Gods wet, hem vervloekend en vonnissend ter verdoemenis wegens de zonde. Deze twee waren beide tegelijk overwinnaars van het gehele menselijke geslacht; maar, zegt hij, daar is een verlossing van deze dienstbaarheid, daar wordt vrijheid verkregen voor de gelovigen door Jezus Christus, en "zo is er geen verdoemenis voor degenen, die in Christus zijn," en zo wandelen zij niet naar het geleide en bestuur van die wet van de zonde, die in hen is, maar naar de leiding van onze gezegenden Voogd, de Geest Gods.

Indien u vraagt hoe dit geschiedt; op wiens gezag, wet of kracht, wordt deze vrijheid en losmaking verkregen? Hier is het antwoord: "door de wet des Geestes

des levens, die in Christus is." Christus is geen onwettige, of onrechtvaardige Overwinnaar! Hij heeft een goede wet voor wat Hij doet, zo ook die wetten die de ongelovigen in slavernij houden. Daar is een hogere en lagere wet aan Zijn zijde, en Hij heeft macht en sterkte om Zijn plan te volbrengen. Hij stelt wet tegen wet, leven tegen dood, Geest tegen vlees, een wet van de zonde en van het vlees, tegen een wet des levens en een wet des doods. Met één woord, het Evangelie of Verbond der genade tegen de wet of het verbond der werken; de krachtige en levendige Geest der genade, die krachtig in Hem wrocht, wordt gesteld tegen de kracht van de zonde en des satans, in ons en tegen ons: de ene geeft Hem recht en gezag om te overwinnen, de andere maakt Hem volkomen bekwaam tot het werk; en door deze twee worden de gelovigen in Jezus Christus vrij gemaakt, die eertijds slaven waren.

Hetgeen dan waar wij van willen spreken over deze woorden, is het algemene lot van alle mensen van nature, te weten: dat ze onder de macht van de zonde en onder het vonnis des doods zijn; en dan van de bijzondere uitredding van de gelovigen in Christus, en van hun vrijheid en vrijmaking; en eindelijk van de ware grond en oorzaak van deze verlossing uit die slavernij; welke drie zaken in de woorden vervat zijn. Het is waarlijk een stof van een hoge natuur en van hoog gewicht voor ons allen; ons leven en dood is er in opgewonden. Gij mag vele dingen graag horen, maar zo gij dit kende, was er niets zo voordelig. Derhalve, laat ons onze aandacht zoeken te verzamelen tot de opmerking van deze bijzonderheden.

Wat het eerste aangaat. 1. Alle mensen zijn onder de dienstbaarheid van een tweeërlei wet, "de wet der zonde" binnen hen, en "de wet des doods," buiten hen. De mens werd rechtvaardig geschapen, maar zegt de wijze man, "hij heeft vele vonden gezocht." Waarlijk een droevige vond: hij die vrij en gelukkig geschapen was, verwierf voor zich ellende en slavernij! Zijn vrijheid en gelukzaligheid moest zijn in onderdanigheid aan zijn Maker, onder de rechtvaardige en heilige geboden van zijn Heere, die hem de adem en het wezen gegeven had. Het was geen gevangenis noch inbinding, rondom omringd te zijn met omtuiningen van des Heeren heilige wet, evenmin als het een inbeelding van de vrijheid van de mens was, zijn weg afgeschut te hebben, waar hij veilig kon wandelen, opdat hij zich op die beware voor putten en strikken aan alle kanten verspreid.

Maar helaas! (indien ik mag zeggen, helaas, wanneer wij zo'n verlossing in Jezus Christus hebben!) –Adam was niet tevreden met die gelukzaligheid, maar meerdere vrijheid zoekende, verkocht hij zich in de handen van vreemde heren, eerst van de zonde, en daarna van de dood. "Andere heren, behalve Gij, o HEERE! hebben over ons geheerst." Jes. 26:13. Dit is al te waarachtig in deze zin: Adam zoekend te wezen gelijk de Heere Zelf, verloor zijn heerschappij over al de werken van Gods handen, en werd een slaaf van het snoodste en gruwelijkste van allen, en hetgeen voor God allerhatedijkst is,—van de zonde en de dood. En dit is de staat waarin wij nu geboren worden. Ik bid u, let er op, u bent als gevangenen en slaven geboren, zelfs de allerliefste en vrijgeborenste en rechtvaardigste van ons allen. Paulus spreekt er van als een voorrecht, vrijgeboren en een vrij burger

te zijn; en het wordt als een waardigheid gerekend, een vrij burger van een stad te zijn.

Vrijheid is dat grote voorrecht, daar het volk heden ten dage zo naar staat; en gewis, het is een groot voordeel voor een volk, dat moedervoorrecht en dat geboorterecht te genieten. Maar helaas! Wat is dit alles, een vrijgeborene te zijn in een burgerlijke maatschappij! Het is maar de staat van een mens onder de mensen, het reikt niet verder dan de uiterlijke mens, zijn leven of staat. Maar hier is een stof van groter gewicht; weet gijlieden wel in welk een staat uw zielen zijn? Uw zielen zijn onvergelijkelijk waardiger dan uw lichamen, zoveel als de eeuwigheid deze vingerbreed tijd, of de onsterfelijkheid de sterfelijkheid te boven gaat. Uw zielen zijn in waarheid uzelf, uw lichamen zijn maar uw huis of tabernakel, daar u voor een tijd in huisvest. Nu ik bid u dan, vraagt: of u vrij geboren bent of niet? Indien uwe zielen slaven zijn, zo bent u in waarheid slaven; want zo veranderen de Evangelisten deze woorden: Mattheüs zegt, Hoofst. 16:26: "wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel;" en Lukas zegt, Hoofd. 9:25: "indien hij zichzelf verliest?" Derhalve bent u niet dadelijk vrij, tenzij uwe zielen vrij zijn. Ei lieve! wat is het toch, vrijheid onder de mensen te genieten? Ik vraag u, wat bent u voor God, dienstbaar of vrij? Dat is de rechte zaak.

De Farizeeën gaven voor dat zij recht en deel hadden aan de vrijheid en het voorrecht van zonen en kinderen Abrahams te zijn; zij dachten dat zij daaruit konden besluiten, dat zij Gods kinderen waren. Maar onze Heere Jezus ontdekt deze misvatting, wanneer Hij tot hen spreekt van een vrijheid, die Hij kwam uitroepen voor de mensen, om die voor hen te verwerven en aan hen te geven; maar zij stootten zich aan deze leer. Wij zijn Abrahams zaad," zeiden zij, "en hebben nooit iemand gediend; hoe zegt Gij dan: u zult vrij worden." Dit is ook de taal van het hart van velen van u, wanneer wij u zeggen, dat u erfgenamen van Gods toorn, slaven van de zonde, en uit de satan geboren bent, dan komt hierop een heimelijke tegenspreking in de harten, zeggende: wij zijn Abrahams zaad, wij zijn nooit aan iemand dienstbaar geweest: wij zijn gedoopte Christenen, wij hebben een kerkstaat, wij hebben voorrechten en vrijheden, niet alleen van onderdanen in de staat, maar ook lidmaten in de kerk; waarom zegt u dan dat wij slaven zijn? Ik zou wel wensen, dat u allen waarlijk vrij was; maar dat kan niet zijn, voordat u uw dienstbaarheid kent. Merk dan op, bid ik u, dat u wel vrije onderdanen in een staat, en vrije lidmaten in een kerk kunt zijn, en desniettemin in dienstbaarheid onder de wet der zonde en des doods kunt wezen. Dit was de misvatting die de grond van de verwaande inbeelding van de Joden was, en dit veroorzaakte hun aanstoot aan deze steen van de zaligheid, die in Zion gelegd is. Gij meent ook, dat u kerkelijke voorrechten hebt, en wat is er meer nodig? Bedriegt u niet, u bent dienaars van de zonde, en daarom niet vrij.

Er zijn tweeërlei soort, of liever rangen, van mensen in Gods huis: zonen en slaven; de zoon blijft eeuwig in het huis, de slaaf maar voor een tijd; als de tijd verlopen is, dan moet hij eruit gaan, of eruit geworpen worden. De kerk is Gods huis, maar velen zijn er in, die er niet in zullen wonen; velen hebben de uiterlijke

vrijheden van dit huis, die geen deel hebben aan de bijzondere weldaden en goedertierenheden, die aan de kinderen eigen zijn. De tijd zal komen, dat het merendeel van de zichtbare kerk, die gedoopt zijn, en met Christus gegeten hebben aan Zijn tafel, en hier een soort van vriendschap, met Hem hadden, als slaven zullen uitgeworpen worden, en Izak alleen, de zoon van de belofte, zal er binnen gehouden worden. Het huis dat hier is, heeft een inwendig heiligdom en enige voorhoven; en tot deze hebben velen de toegang, die nooit in des Heeren verborgen plaats ingaan, en dus zullen zij niet boven wonen. Het is zozeer de zaak niet, wie zal opgaan op de heilige berg? Als wel, wie zal daar staan en wonen?

De dag des oordeels zal een grote dag van uitsluiting wezen. O! hoe vele duizenden zullen er dan uit de gemeente van de levende God uitgeworpen, en aan de satan overgeleverd worden, omdat zij inderdaad onder zijn macht waren, terwijl ze leden van de kerk en Abrahams kinderen genoemd werden. Laat mij u dan zeg gen, dat wij allen eens waren in deze staat van de dienstbaarheid, daar Christus van spreekt, een iegelijk, "die de zonde doet, is een dienstknecht der zonde," Joh. 8:34, "en blijft niet eeuwiglijk in het huis," zodat ik vrees, dat velen van ons, die in de zichtbare kerk zijn, en in deze vergadering staan, geen vrijheid zullen hebben, om in de vergadering van de eerstgeborenen te staan, wanneer al de zonen bijeen verzameld zullen worden in het nieuwe Jeruzalem. De zonde heeft een recht over ons, en daarom wordt zij een wet van de zonde genoemd. Er is een zeker gezag, dat zij over ons heeft, uit kracht van Gods rechtvaardigheid, en onze eigen vrijwillige toestemming.

De Heere heeft alle nakomelingen van Adam in Zijn rechtvaardigheid, wegens de zonde die hij bedreef overgegeven, als een algemeen persoon ons aanvallend en vertonend. Hij heeft ons allen overgegeven aan de macht van een lichaam des doods binnen in ons. Omdat de mens heeft verkozen, van zijn Heere af te wijken, heeft Hij hem rechtvaardig overgeleverd in de handen van een vreemden heer om over hem. heerschappij te hebben. Zo'n oorspronkelijke besmetting tot alle mensen over te zetten, is een daad van heerlijke gerechtigheid. Gelijk Hij nu in Zijn rechtvaardigheid de mensen overgeeft aan de lusten van hun eigen hart, wegens het volgen van die lusten, die recht strijdig zijn tegen Zijn wil, zo was het ook in het eerst: "door de ongehoorzaamheid van één mens, zijn velen tot zondaars gesteld geworden," en dat naar Gods heilige gerechtigheid. De zonde kwam in de wereld, en had toelating van God om de gehele wereld aan zich te onderwerpen en te overwinnen, omdat de mens aan God niet onderworpen wilde zijn.

Maar gelijk het door de rechtvaardigheid Gods is, zo is het ook onze vrijwillige keuze, die de zonde macht over ons geeft. Wij kiezen een vreemde heer, en hij heerst over ons met kracht. Wij zeggen tegen onze begeerlijkheden, regeer gij ons! Wij onderwerpen onze rede, ons geweten en alles aan de besturing en leiding van onze blinde neigingen en hartstochten. Wij verkiezen onze dienstbaarheid voor vrijheid, en zo heeft de zonde een soort van wet over ons, door onze eigen toestemming. Het oefent een rechtsgebied uit, en als zij eens in macht is gesteld en daarmee bekleed is, dan valt het moeilijk de zonde weer van die troon te

zetten. Er is, (om zo te spreken) een samenspanning van deze twee, om het gebied en gezag van de zonde over ons volkomen te maken. Wij verkiezen de ongerechtigheid, en God geeft er ons aan over. Wij stellen onszelf en geven ons over aan de zonde, Rom. 6:16,19; "wij stellen onze leden om dienstbaar te zijn aan de ongerechtigheid;" een weinig vermaak of gemak is het aas, hetwelk ons daartoe verlost. Wij geven onszelf over aan onze afgoden, en God bekrachtigt en bevestigt het op enigerlei wijze, en tekent zo'n vonnis: "laat ze varen," zegt Hij; "gaat heen, en dient een ieder zijn drekgoden", ook hierna, omdat ulieden naar Mij niet hoort," Ezech. 20:39, gaat heen, dient uwe afgoden, ziet of zij u betere heren zullen zijn dan Ik; ziet welk loon zij u geven zullen.

Nu laat ons weer gaan opmerken, welke kracht de zonde heeft, nadat zij dus met een zeker gezag sterk bekleed is. O! Die is geweldig sterk, en zij werkt krachtig in de mensen; zij heerst in onze sterfelijke lichamen, Rom. 6:12. Hier is de troon van de zonde gevestigd, namelijk in de lusten en genegenheden van het lichaam, en vandaar laat zij haar wetten en inzettingen uit, en zendt bevelen tot de ziel en tot de gehele mens. De mens verkoos in het eerst te luisteren naar de raad van zijn zinnen, welke zeiden: het is vermakelijk en goed te eten van de verboden vrucht; maar die raad is nu gekeerd in een gebod, de zonde heeft daar de scepter gekregen om te heersen over de geest, die als een vrije vorst geboren is. De zonde heeft al onze sterkte overwonnen, of wij hebben al onze kracht daar aan overgegeven; ja zoveel waarheid er in de geweten is, zoveel kennis van God en van de godsdienst, dit alles is in de gevangenis gesteld, het wordt ten ondergehouden in een kerker van onrechtvaardige genegenheden, daar de zonde vele sterkten en bolwerken in ons vlees heeft, en door deze geeft zij bevelen aan de geest en ziel in de mens, en zij legt iedere gedachte gevangen aan de gehoorzaamheid van het vlees.

Gij weet hoe sterk de zonde in Paulus was, Rom. 7. Welk een machtige strijd en worsteling had hij, en hoe nabij hij aan de bezwijming en overgeving was. Wat moet de zonde dan een volstrekte en alleenheersende heerschappij hebben over de mensen, die geheel in de natuur zijn! Omdat er van nature geen tegenbeginsel in hen is, om er tegen te strijden. Zij heerst zonder enige tegenspraak of toezicht; daar mogen enige overtuigingen van de consciëntie, en enige sprankelen van licht zijn tegen de zonde; ze worden ras uitgeblust en begraven; ja al die grondbeginsels van licht en kennis in de geweten, versterken soms de zonde, gelijk enige dingen door tegenstand versterkt en niet verzwakt worden. Ongelijke en bezwijkende tegenstand versterkt de tegenpartijder. Gelijk de koude, de springaders omringend, ze heter maakt; zo is het hier: de zonde neemt gelegenheid "door het gebod om alle begeerlijkheid te werken." Rom. 7:8. Zonder de wet is de zonde enigmate dood; maar als er een tegenpartijder verschijnt, wanneer onze lusten en zinnelijkheden dwars worden gezeten en tegengestaan, dan verenigen zij hun kracht tegen zodanige tegenstand, en zij brengen meer gruwelijke zonden voort.

De kennis en de geweten, die vele mensen hebben, dient nergens toe, dan om hun zonden groter te maken, om hun geesten en lusten te scherpen en te verbitteren, tegen God: – "waarom pijnigt Gij mij voor de tijd?" dat is een

duivelse gesteldheid, die in ons allen is; wij kunnen het licht niet verdragen, "omdat onze werken boos zijn." Laat ons deze bijzonderheden maar opmerken, wij zullen de kracht en heerschappij van de zonde kennen. Vooreerst: Let op de uitbreiding van hun heerschappij, beide ten opzichte van alle mensen, en van al wat in ieder mens is. Ik zeg: alle mensen, niemand van ons is ervan uitgezonderd, zelfs niet de edelste of slechtste. De zonde is de grote, de algemene koning, of liever de satan, die de overste van deze wereld is, en hij beheerst de wereld door deze wet van de zonde, welke in rechte tegenspraak is tegen de wet Gods.

Wie van ulieden gelooft het, dat het koninkrijk van de satan zo wijd is, dat het zelfs is uitgebreid over het merendeel in de zichtbare kerk?—Hij is de keizer van de wereld. De Turk schrijft zich ijdel die titel toe; maar de duivel is waarlijk zo, en wij hebben Gods eigen getuigenis daarvoor. Alle koningen, alle edelen, alle vorsten, al het volk, rijken en armen, hoge en lage, zijn eens onderdanen van die vorst, geregeerd door die zwarte wet van de zonde. Och! Ken uw staat, en van wie u dienstknechten bent. Meen niet bij uzelf te zeggen: "wij hebben Abraham tot onze vader," wij zijn gedoopte Christenen. Neen, maar weet, dat wij allen eens zijn, kinderen des satans, en zijn werk doen, en zijn wil volbrengen.

Maar daarenboven, al wat in ons is, is aan deze wet van de zonde onderworpen; al de vermogens van de ziel: het verstand is onder de macht van de duisternis, de hartstochten zijn onder de macht van de verdorvenheid, het gemoed is verblind en het hart is verhard, de ziel is van God vervreemd, Die het Leven ervan is. Al de leden en krachten van een mens zijn overgegeven als werktuigen van de ongerechtigheid, elk om die boze wet uit te voeren, en te vervullen de lusten van het vlees. Deze heerschappij is over al de daden van de mensen, zelfs die, welke bij de mensen het best gerekend en geacht zijn: uwe oprechte en eerlijke handel met mensen, en uwe godsdienstigste betrachtingen voor God, zijn meer overeenkomstig de wet van de zonde. Hag. 2:15: "Dit volk, en al het werk hunner handen, en wat zij daar offeren, dat is onrein." Al uwe werken, uwe goede werken, zijn met deze besmetting bezoedeld; de zonde heeft uw personen bevlekt, en zij bevlekt al uwe daden, en de besmetting is onderling en wederzijds; die daden besmetten weer uwe personen meer en meer, bij voor de "bevlekten is alles onrein, beide hun geweten en verstand zijn bevlekt." Tit. 1:25. Doet wat u kunt, u die in de natuur bent, kunt God niet behagen; het is maar gehoorzaamheid aan de wet van de zonde, die in u is.

Maar ten andere, let op de hevigheid en macht van deze kracht van de zonde: hoe machtig zij is, tegenover allen tegenstand, hoedanig die ook is werkend, tenzij zij door een almachtige kracht overwonnen wordt. Niets dan de almacht kan deze kracht overwinnen; de geest die van nature in de mensen werkt, is van zo'n bedrijvigheid en werkdadigheid, dat hij de mensen als met woede voortdrijft alsof zij bezeten waren, tot hun eigen verderf. Wat geniet de zonde veel van des mensen toestemming! En zo drijft zij de mens sterk en onweerstaanbaar. Veel van de wil, begeerte, en gerechtigheid, zal de verdorvenheid doen lopen gelijk een rivier over al de banken en oevers, die in haar weg staan, namelijk: raad, overreding, wet, hemel en hel; de verdorvenheid moet over die allen heen;

prediking, overtuiging van de geweten, zijn maar als koorden, om een Simson te binden! De zonde van binnen breekt die gemakkelijk in stukken. Met één woord: geen geschapene kracht is van genoegzame sterkte, om de sterke mens te binden, het moet één machtiger zijn dan hij, en dat is de Geest van Jezus Christus. En ziet u niet, dat de mensen dagelijks achter hun lusten getrokken worden als beesten, hun zinnen opvolgend, zo geweldig, gelijk een paard onbesuisd loopt in de strijdt?" Indien er enige winst of voordeel is, om de raderen van de genegenheid te smeren, o hoe onbesuisd lopen de mensen daar heen! Geen roepen kan hen weerhouden. In het kort, de zonde is geheel één met ons geworden, zij is in de mens ingelijfd, en één geworden met zijn genegenheden, en doet haar dan gebieden over de mens.

8e Predikatie, Rom. 8:2

Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.

Hetgeen waarover nu de gedachten en gesprekken van de mensen lopen, is vrijheid of dienstbaarheid en slavernij. Alle mensen vrezen hun vrijheid te verliezen, en slaven te worden van vreemden. En waarlijk vrijheid, hetzij van een natie of van een persoon, is zelfs in burgerlijke opzichten een grote weldaad en voorrecht. Maar helaas! De mensen weten niet, en ook merken zij niet, wat de grond en de reden zijn van zulke veranderingen, en uit wat voor springader het voortvloeit, dat een volk, dat lange tijd vrij is geweest van een uitlands juk, nu daartoe gebracht wordt, dat het zijn hals daaronder moet buigen. Velen zijn verwonderd dat onze natie, die in de dagen van onwetendheid en duisternis onoverwinnelijk was, nu in de dagen van het Evangelie overwonnen wordt; en er ontbreken geen goddeloze geesten in menigte, die de fout eer toeschrijven aan de hervorming in het stuk van godsdienst, dan dat zij zichzelf de schuld zouden geven.

Daar zijn vele heimelijke jaloersheden van het hart onder ons, namelijk: dat Christus een harde Meester is, en dat Hij niet goed kan gediend worden. Maar wilt u weten de ware oorsprong van onze waarschijnlijk bedreigde dienstbaarheid? Komt, en ziet; komt en merkt op wat in deze woorden is uitgedrukt. Al uwe gedachten houden zich bezig omtrent burgerlijke vrijheid; maar bij al die vrijheid merkt u niet, dat u in dienstbaarheid bent, en dat aan wredere heren dan die u vreest. Wij zijn onder een wet der zonde en des doods, die heeft de heerschappij en de overhand in de genegenheden en wandel van alle mensen, en wanneer de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods ons in het Evangelie aangeboden wordt, wanneer de Zoon komt, om ons vrij te maken, dan hebben wij onze ketenen lief, en willen niet toelaten dat die losgemaakt worden. Daarom is het dat een natie, die zo'n genadige aanbieding van vrede en vrijheid in Jezus Christus versmaad heeft, geplunderd en beroofd wordt van vrede en vrijheid.

Wanneer deze vrijheid van de Geest des levens in Christus verkondigd, en openlijk uitgeroepen wordt aan vergaderingen, aan gerechten en aan personen, geven toch weinigen daar recht acht op; de meesten zijn in slavernij aan de wet van de zonde, en die dienen zij in de begeerlijkheden ervan, en wat nog allermeeft de misdaad verzwart en verhoogt is dat dit geschiedt nadat wij allen beleden hebben ons te onderwerpen aan de Wet Gods, en aan Jezus Christus, de Koning en Wetgever; want wij hebben ons op een buitengewone wijze verbonden aan de Heere door vele eden en verbintenissen, dat wij Zijn volk zullen zijn. Wij stemden toe, dat Hij onze Koning zou wezen, en dat wij in onze belijdenis en praktijk zouden geregeerd worden door Zijn Woord en wil, als de fundamentele wetten van dit Zijn Koninkrijk; wij verzaakten plechtig alle vreemde heren die over ons getiranniseerd hadden, en zwoeren tegen hen, dat wij nooit gewillige

gehoorzaamheid aan hen zouden geven, namelijk: aan de begeerlijkheden van de wereld, aan de onkunde van Gods, aan ongeloof en ongehoorzaamheid.

Nu wat is er geworden van al dit werk? U kunt het weten; het merendeel van de mensheid heeft tegen die Heere en Koning gerebelleerd, en zich van Zijn gehoorzaamheid onttrokken, en is afgevallen tot dezelfde begeerlijkheden en wegen, tot diezelfde gangen, tegen welke wij, èn door onze belijdenis van het Christendom, èn door plechtige eden ons verbonden hebben: de mensen hebben zich gewillig en van harte onderworpen aan de wetten van de zonde, en aan de begeerten van het vlees. Hieruit is het begin van ons verderf: omdat wij onze God en Heere niet wilden dienen in ons eigen land, daarom zijn er zoveel gevangenen weggeleid om als vreemdelingen in een ander land te dienen. Daarom zijn wij gelijk gevangenen in ons eigen land. Omdat wij onze God hulde en onderwerping geweigerd hebben, en vreemde heren binnen in ons gehoorzaamd hebben, daarom zijn wij overgegeven aan de begeerlijkheid van vreemden buiten ons.

Ik wilde wel, dat u ernstig bedacht, dat er wredere meesters zijn, die u dient, dan die u het meest haat, en dat er een wredere dienstbaarheid is, waarvan u ongevoelig bent, dan die u het meest vreest. Gij vreest vreemdelingen, maar uw grootste kwaad is binnen in u. U moest maar naar binnen keren, en beschouwen daar wredere meesters, en verderfelijker en dodelijker vijanden tegen uw geluk. Dit is de staat en het geval van alle mensen van nature, en van allen voor zoveel zij in de natuur zijn. De zonde regeert en voert heerschappij over hen en zij volgen gewillig het gebod, en zo zijn zij onderdrukt en verbroken in het gericht.

Indien u maar recht op andere mensen kon zien, u zoudt opmerken, dat degenen die slaven van hun onderscheiden begeerlijkheden zijn, zichzelf niet meester zijn, (om zo te spreken) zij hebben het bevel over zichzelf niet. Ziet eens op een mens, die tot dronkenschap overgegeven is. Welk een slaaf is hij? Waar drijft hem zijn begeerlijkheid niet toe? Laat hij zich met besluiten en geloften verbinden, hij kan er toch niet door weerhouden worden; schande en schaamte voor de mensen, verlies van goed, vertering van gezondheid, tijdelijke ja eeuwige straf, die allen samengevoegd, kunnen hem niet terug houden de begeerten te vervullen van die begeerlijkheid, zo hij er slechts gelegenheid toe heeft. Een mens tot geldgierigheid geneigd, hoe dient hij die afgod? Hoe vergeet hij dat hij een mens is, of een redelijke ziel binnen in zich heeft; hij is er toe overgegeven. En zo is het met een ieder mens van nature. Er kunnen vele kleine afgoden zijn, die hij bij gelegenheid dienst doet; maar elk onvernieuwd mens heeft het een of het ander overheersend kwaad in zich, waaraan hij gehoorzaamheid en trouw gezworen heeft. Neemt de burgerlijkste mens, het meest gespeend van de grovere uitwendige besmettingen, zijn hart is gewis evenwel in hem slechts een tempel vol afgoden, aan de liefde en dienst waarvan hij overgeven is; de een of de andere fundamentele wet van het koninkrijk van de satan heerst in ieder natuurlijk mens, of de "begeerlijkheid der ogen, of de begeerlijkheid des vleses, of de grootsheid des levens," iedereen doet offerande aan een van die, aan zijn eer of goede naam, of aan zijn vermaak of voordeel. Het eigen zelf, hoezeer ook in sommigen verfiind en beslepen, is

hoogstens niets anders dan een vijand van God; en buiten het bereik van dat eigen zelf kan een mens niet werken op natuurlijke grondbeginselen, voordat er een hogere Geest inkomt, waarvan hier gesproken wordt.

Och! dat u het voor dienstbaarheid wilde schatten, onder die droevige noodzaak te zijn van te voldoen en te "vervullen de begeerten van het vlees en van de gedachten." Ef. 2:3. Velen achten dat alleen vrijheid te zijn, daarom zien zij de wetten van de Geest des levens aan als koorden en banden, en zij zoeken, ze af te werpen en te verbreken. Maar merkt wel op, welk een ellendig leven u hebt met uw heersachtige begeerlijkheden.

In waarheid, de zonde straft voor het merendeel zichzelf. Ik ben verzekerd, dat u meer arbeid en moeite hebt de lusten van de zonde te volbrengen, dan u zoudt hebben God te dienen. De begeerlijkheden van de mens zijn nooit in rust, gedurig zetten zij u aan dienstwerk; zij drijven en sleuren de mensen van boven neer, her- en derwaarts, zodat ze geen rust kunnen krijgen. Wat is de oorzaak van al de onrust, wanorde, verwarring, ontsteltenis en oorlogen in de wereld? "Vanwaar komen krijgen? Komen ze niet hier van (zegt Jakobus hoofdst. 4:1) namelijk uit uwe wellusten, die in uw leden strijd voeren?" Deze zijn het, die de wereld in vuur zetten; deze beroerders van Israëls vrede, benemen de inwendige vrede, de vrede van de huisgezinnen en de vrede van de natie. De begeerlijkheden, geldgierigheid, eerezucht, hoogmoed, hartstocht, eigenliefde en dergelijke stellen de ene natie tegen de andere, mensen tegen mensen, volk tegen volk in opstand. Deze vermenigvuldigen bezigheden zonder oorzaak, zij vermenigvuldigen zorgen zonder nuttigheid, en brengen allerlei kwelling en pijniging voort. Indien een mens zijn lusten had ten ondergebracht, en zijn genegenheden en driften beteugeld, o hoe zou hij dan van een menigte schadelijke zorgen bevrijd zijn! Welk een zoete kalmte zou zijn geest bezitten! Geliefden in de Heere! Laat u dan overreden en gezeggen, dat het lichter was voor u de Heere te dienen, dan uw begeerlijkheden; dat ze u meer arbeid, onrust, moeilijkheden en droefheid kosten, dan des Heeren dienst u kosten zal. Och! Dat u zo moe mag werden van zulke meesters, en zuchten om van onder zo'n wet van de zonde bevrijd te worden.

Maar indien dat niet genoeg is om u te overreden, let dan in de tweede plaats, dat zo u ooit een wet van de zonde wilt dienen, u ook aan een wet des doods moet onderworpen zijn. Indien u zich niet wilt laten bewegen om de dienst van de zonde te verlaten, zeg mij, wat dunkt u van uw loon? "De bezoldiging van de zonde is de dood;" die moet u gewis verwachten. En kunt u naar zo'n loon uitzien en verlangen? God heeft die door een duurzame instelling samengevoegd, zij komen gelijk ter wereld. De zonde kwam in, en de dood volgde door de zonde, en zij hebben sedert die tijd hand aan hand samen gegaan; en meent u vaneen te kunnen scheiden, hetgeen God samengevoegd heeft?

Eer u verder gaat, en de zonde meer gehoorzaamt, bedenkt toch, wat ze u kan geven. wat geeft ze u voor het tegenwoordige anders, dan veel moeite, smart en kwelling, in plaats van een beloofd vermaak en genoegen? De zonde doet met alle mensen, gelijk de duivel doet met sommige van zijn onderhorigen en

dienstknachten: zij hebben een ellendig leven met hem, zij vermoeien en kwellen zich om al zijn onredelijke, heerszuchtige bevelen te voldoen. Hij overlaadt hen met een ellendige dienst, zij worden gedurig in verwachting gehouden van enige beloning, maar voor het tegenwoordige hebben zij niet dan ellenden en moeilijkheid, en eindelijk wordt hij de scherprechter en gedurige pijniger van diegenen, die hij zichzelf heeft doen dienen; zo'n meester is de zonde, en zo'n loon mag u verwachten. Let dan op wat uw verwachting is, eer u verder gaat en u dieper inwikkelt:— het is de dood.

Wij zijn onder een wet van de lichamelijke dood, daarom zijn wij sterfelijk; ons huis is gelijk een bouwvallig huis, dat doorbuigt en de een of de andere dag zal moeten neervallen. De zonde heeft de zaden van verderfelijkeit in de natuur van de mens gebracht, welke het ontbindt, anders was zij onsterfelijk geweest. Maar daar is een wredere dood na dit, een levendige dood, ten opzicht van welke men liever de enkele dood zou kiezen. De mensen willen liever ellendig leven dan sterven; de natuur heeft een afkeer van het sterven. "Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven," de dood brengt met zich een vernietiging van het aanzijn, dat ieder schepsel van nature zoekt te behouden. Maar o, welk een vreselijk leven is het, erger dan de dood, als de mensen de dood zullen kiezen boven het leven! O hoe vreselijk zal het zijn, dat woord te horen: "Bergen! valt op ons, en heuvelen! bedekt ons," wanneer de mensen opnieuw opgestaan zijn, en hun lichamen en zielen ontmoeten elkaar na een lang scheiding, indien dit dan hun onderlinge ontvangst zal wezen, dat het lichaam wenst steeds in het stof te blijven, en de ziel begeert nooit meer in het lichaam te zijn!

Gewis, indien wij zoveel genade hadden dat wij dit geloofden, en er van beefden eer wij gedwongen worden dit in het werk te stellen, dan was er enige hoop. Indien wij onszelf eens konden verzekeren, dat al de wegen van de zonde, hoe gemakkelijker, hoe voordeliger zij ook mogen zijn, wat voor winst zij ook mogen inbrengen, wat voor genoegens zij ook mogen geven, dat zij niets anders zijn, dan wegen des doods, en dat zij naar beneden hellen tot de binnenkamers van de hel, dat zij ons zullen bedriegen en eindelijk verderven. Indien wij dit eens met ons hart mochten geloven, was er enige hoop, dat wij de zonden zouden afbreken en de oude betreden paden van de godzaligheid verkiezen, welke liefelijkheid en vrede zijn. Immers, het is de staat van alle mensen: eens onder de zonde en onder heet vonnis van de dood wegens de zonde te zijn. Het is het ongeloof omtrent deze zaak en een waan van vrijheid, die de wereld zorgeloos en zeker verderft, door de zielen af te houden van Christus, de Vorst des levens.

Maar er is een verlossing, en dat is wat in deze woorden uitgedrukt staat; daar is een vrijheid die beiden te verkrijgen; en mij dunkt dat zelfs het horen van zo'n zaak, dat er een verlossing van zonde en ellende mogelijk is, ja dat ook sommigen dadelijk daarvan verlost zijn, moest dienen om een heilige eerezucht en ernstige begeerte naar zo'n staat in onze harten op te wekken; hoe behoorde het onze harten wakker te maken, om daarnaar te streven! Maar dit is het jammerlijke van een natuurlijke staat, dat een ziel, die onder de macht van de zonde is, noch

zichzelf helpen kan, noch hulp begeert van een ander; omdat de wil ook gedwongen is. Dit maakt het tot een zeer wanhopend en radeloos werk, ten opzichte van enige menselijke verwachting, omdat zo'n ziel een welbehagen in zijn eigen boeien heeft, en zijn eigen gevangenis bemint, en daarom noch verlangen kan naar vrijheid, noch de Zoon verwelkomen, Die gekomen is om vrij te maken.

Maar evenwel er is een vrijheid en verlossing; en zo u mij vraagt, wie dat deelachtig zijn, de tekst verklaart het u, namelijk dezen: die in Christus Jezus zijn, en die wandelen naar de Geest van Christus. Die allen en, die alleen, welke zich dood in zonden en misdaden bevinden, onder de macht en heerschappij van de zonde, alsmede onder het vonnis van de dood en van de verdoemenis, deze beginnen hun hoofd op te heffen, naar de hoop van een Zaligmaker, en uit te zien naar hun Verlosser, als arme gevangenen, van wie de ogen naar Hem uitzierende, sterke smekingen, in plaats van vele verzoeken zijn; zulken, die hun vorige wegen en sterke begeerlijkheden oprecht verzaken, en die zich tot een getuigenis, van het gevoelen van Zijn onuitsprekelijke gunst van verlossing overgeven, om geheel aan Hem en niet zichzelf toe te behoren.

Sommige zielen zijn er, die vrij zijn van de heerschappij van de zonde en van het gevaar van de dood; sommigen zijn er, die weleer omgeleid werden door verscheidene begeerlijkheden, zowel als anderen, die naar de eeuw van deze wereld leefden, de begeerten van het vlees volbrachten, en kinderen des toorns waren, zowel als de anderen. Maar nu zij ze levend gemaakt door Christus Jezus, en hebben hun vorige weg verlaten, Ze hebben nu een andere regel, een andere weg, andere grondbeginselen. Hun streven is nu om God te behagen en in heiligheid op te wassen. De wegen waarin zij zich in vorige dagen verlustigden, zijn hun nu walgelijk. Zij achten het nu als een vuile modderpoel, daar zij te voren gretig uit dronken; en nu is dat alles hun grootste droefheid en last, dat zij zoveel van de oude mens moeten omdragen; en zo doet hen dat vele tranen uit de ogen persen, en met Paulus roepen: "Ik ellendig mens! wie zal mij verlossen?" Zulke lieden zijn enigerwijze (om zo te spreken) als half verlost, welke gevoelig geworden zijn aangaande de slavernij, zuchten en hijgen naar een Verlosser; de dag van hun volkomen bevrijding is nabij.

U allen bent hiervan getuigen, dat er sommigen zo bevrijd zijn, maar zij zijn inderdaad wonderen en tekenen voor de wereld; hun bloedverwanten en magen, hun vrienden en geburen staan verwonderd, wat hun overgekomen is. Zij achten het vreemd, dat zij niet met hen wandelen en uitlopen naar de uitgieting van dezelfde overdadigheid. Maar wie u ook bent, die van onder de slavernij van de zonde ontvloeden bent, verwonder u over de wereld die zo uitzinnig loopt tot haar eigen verderf. Acht het vreemd, dat u zolang met haar riep, en dat allen niet met u lopen willen in deze liefelijke wegen. Acht het vreemd, dat u zo traag loopt, daar zo'n grote prijs te verkrijgen is, namelijk een onverderfelijke en onverwelkelijke kroon.

Indien het doden en kruisigen van de lusten van het vlees, en het sterven aan de wereld en aan uzelf, u zeer hard en onvermakelijk toeschijnt; indien het u is als

het uitsteken van uw oog en het afhouden van uwe hand, weet dan, dat de verdorvenheid nog veel levendiger is en veel kracht in u heeft. Doch bedenkt, dat indien u maar zoveel genade en moed kunt hebben, dat u die lusten doodt en kruisigt, zonder dwaze en schadelijke meedogendheid; indien u die overwinning over uzelf kunt krijgen, dat u geen verlies zult doen; u zult achterna geen berouw hebben. Het sterven aan onszelf en aan de wereld, het doden van de zonde binnen in ons, o! dat baant de weg tot een leven, hetwelk verborgen is voor de wereld. Een uur daarvan is beter dan vele eeuwen in zondige vermakelijkheden. Wakkert uzelf dikmaals aan met deze gedachte, dat er een waar leven na zo'n dood is, en dat u tot dat leven niet kunt overgaan, dan door de schaduw des doods van uwe lusten; bedenkt, dat u slechts uwe vijanden doodt, die u omhelzen, opdat zij u konden verworgen; wekt uzelf dan op met deze opmerking, dat het leven van de zonde uw dood zal zijn; het is beter zonder deze begeerlijkheden ten hemel te gaan, dan met die naar de hel te varen.

9^e Predikatie, Rom. 8:2

Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.

Hetgeen de verlossing van de mensen, van de tirannie van de zonde en des dode, zeer zwaar en ten enenmale onmogelijk maakt voor de natuur, is: dat de zondaars zich eraan hebben overgegeven, alsof het was vrijheid was; dat de wil en genegenheden van de mensen zijn overwonnen; en dat de zonde haar heersende troon aldaar gevestigd heeft. De overwinnaars overvallen de mensen tegen hun wil, en zo regeren zij tegen hun wil; zij houden de mensen in onderdanigheid door vrees en niet door liefde; en wanneer hun enige gelegenheid zich aanbiedt, zijn zij blij dat zij het juk van onwillige gehoorzaamheid kunnen afwerpen. Maar de zonde heeft eerst het oordeel van de mensen overwonnen, door het te verblinden, het oog van het verstands uitstekend, en daarna heeft ze de genegenheid van de mensen ingenomen, en aan haar zijde overgehaald, en daardoor houdt ze alles in een zeer gewillige gehoorzaamheid. Nu, wat voor hoop is er dan van verlossing, wanneer de gevangene zijn slavernij voor vrijheid rekent, en zijn gevangenis een paleis acht te zijn? Welke verwachting van vrijheid is er, wanneer alles dat van binnen is samenspannt, om de tirannieke heerschappij van de zonde staande te houden tegen allen, die het zou willen uitstoten uit haar heerschappij, alsof zij dodelijke vijanden waren?

Toch is er een verlossing mogelijk, maar een zodanige, die nooit in het hart van de mensen zou opgekomen noch verbeeld zijn, en zij wordt hier uitgedrukt: "de wet des Geestes des levens", enz. Deze woorden maken ons duidelijk, hoe en door welk middel wij vrij kunnen gemaakt worden. Het is zeker, niet door enige macht binnen of buiten ons; de zonde is sterker dan die allen, omdat de zijn troon van binnen is, ver buiten het bereik van alle geschapen vermogens. Daar kunnen door de mensen wel enige middelen gebruikt worden, om die uit de buitenwerken van de uitwendige mens uit te slaan, om ze uit de buitenste ledematen te drijven, enige middelen, om de zonde in te binden, dat zij zo grof niet uitbreekt. Maar daar is niemand, die de ziel van binnen kan belegeren, of het verstand en de wil bestormen; waar de zonde haar voornaamste woonstede heeft, daar is zij ontoegankelijk en onoverwinnelijk door enige menselijke kracht. Geen smekingen en overredingen, geen verschrikkingen noch bedreigingen, kunnen haar te boven te komen. Zij kan noch met geweld bestormd, noch door kunst ondermijnd worden, omdat zij binnen de geest van het gemoed is, totdat eindelijk enige andere Geest, sterker de onze geest, komt. Totdat de Geest des levens, die in Christus is, komt, de sterke bindt, en alzo de arme ziel vrijmaakt.

U hebt gehoord, dat wij onder een wet des doods en onder de macht van de zonde waren. Nu is er een andere wet, tegenover die wet, en een macht om die macht te overwinnen. U mag inderdaad wel vragen, door welke wet of op welk gezag kan een zondaar, die door Gods gerechtigheid ter dood en verdoemenis verbannen is, ontslagen worden? Is er enige wet boven Gods wet en boven het

vonnis van Zijn gerechtigheid? De apostel antwoordt, dat er een wet boven en na die wet is: "de wet des Geestes des levens." Jezus Christus stelt wet tegen wet, de wet des levens tegen de wet des doods, het Evangelie tegen de wet, het tweede verbond tegen het eerste. Het is dan aldus: Jezus Christus, de eeuwige Zoon van God, vol van genade en waarheid, kwam in de plaats van de mens, wanneer de wet en het vonnis des doods over alle mensen gestreken was, en er geen verwachting was van de voorwaarden van het eerste verbond, dat er enige vrijspreking of verwachting zou zijn van de gestrengheid daarvan. En Hij verkreeg dit, dat zo velen als God ten leven uitverkoren had, hun zonden en hun straf op Hem zouden gelegd worden. Zo werd Hij tot dat einde ons vlees deelachtig, opdat Hij voor ons een vloek zou worden, en zo ons van de vloek verlossen. Hebbend aldus aan de gerechtigheid voldaan en het vonnis van de dood volbracht, door de dood te ondergaan, heeft God Hem verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker en tot een Hoofd van alles. Tot vergelding voor dit groot en belangrijke werk, aan Hem door Zijn Vader te doen gegeven, is Hem al het gericht in handen gegeven, en zo zendt Hij en roept uit een andere wet in Zion, een ander vonnis, namelijk van leven en vrijspreking, tot allen en over allen, die in Zijn naam geloven.

Dus ziet u, dat de wet des doods is afgeschaft door een nieuwe wet des levens, omdat onze Heere en Zaligmaker is geworden onder de wet des doods, en daaronder geleden en er aan voldaan heeft, opdat al Zijn zaad daarvan zou bevrijd worden, en onder een levengevende wet zou komen, zodat het blijkt waarachtig te zijn, wat in het begin gezegd is: er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus zijn. Er is geen wet, noch geen gerechtigheid tegen hen.

Maar dan is er nog een andere zwaarigheid in de weg, even groot als de vorige; al is er zo'n wet en vonnis van leven en vrijspreking in het Evangelie, in Christus' Naam, zo zijn wij "toch dood in zonden en misdaden." Wij kennen noch gevoelen onze ellende niet. Wij kunnen niet komen tot een Verlosser. Gelijk er een wet des doods boven ons hoofd is, zo is er een wet van de zonde binnen in ons hart, welke ons beheerst, en gebiedt. Er is noch wil noch macht, om daarvan weg te lopen. Het is waar, het leven en de vrijheid wordt in Christus gepredikt aan allen, die tot Hem komen om het leven. Vergeving van de zonden wordt aan allen gepredikt, die de heerschappij van de zonde verwerpen en verzaken. Maar hier is de zwaarigheid: hoe kan een dode ziel zich bewegen, opstaan en wandelen? Hoe kan een slaaf van de zonde en een gewillige gevangene die verlaten, wanneer hij het willen noch het volbrengen niet heeft?

Waarlijk, indien het alles voor ons verworven was, indien het eeuwige leven en de vergeving van de zonden ons nabij gebracht was, en al het werk naar ons genoeg gedaan was, en dit alleen ontbrak er; indien de voorwaarden alzo waren geweest: "Ik heb het eeuwige leven verworven, nu staat op en omhelst het uit uzelf", gewis, het werk zou niet gelukken. Christus zou alles verliezen wat Hem gegeven was, indien het gewicht van onze zaligheid gehangen had aan onze aanneming. Daarom is ook hierin wel voorzien en zorg gedragen, dat er een kracht zou zijn, om die kracht van de zonde te overwinnen, een Geest des levens

in Christus, om de dode zondaars levend te maken, om hen op te wekken, en om hen tot Hem te trekken. En zo heeft de tweede Adam dit voorrecht boven de eerste, dat Hij niet alleen een levendige ziel in Zichzelf is, maar ook een levendmakende Geest voor allen, die Hem van de Vader gegeven zijn. 1 Kor. 15:45.

Zo dan, gelijk Christus een schone wet voor Zich heeft aan Zijn zijde, om ons van de dood te verlossen, also heeft Hij kracht en sterkte in Zich om onze verlossing van de zonde te volmaken; gelijk Hij een schone wet heeft om de ketenen van de verdoemenis los te maken, om het gevelde vonnis tegen ons te vernietigen, zonder nadeel aan Gods gerechtigheid te doen. Aangezien Hij er ten volle aan genoeg gedaan heeft in onze naam, is Hem genoegzame kracht gegeven, om de boeien van de zonde van ons af te lichten. Wanneer Hij de prijs betaald en de Vader genoeg gedaan heeft, zodat de gerechtigheid niets meer kan eisen, heeft Hij dan nog met een vijand te handelen? De satan heeft de zondaars gebonden met koorden van zijn eigen begeerlijkheden, in een gevangenis van duisternis en ongeloof. Zo komt dan Jezus Christus uit om deze vijand te overwinnen, en om Zijn uitverkorenen te verlossen van dat onrechtvaardig geweld en onrechtmatig bezit van de zonde, om hen door een sterke hand uit de gevangenis te brengen. En daarom is Hij een held, en Één, Die machtig is volkomen zalig te maken; die zowel kracht heeft om het te doen, als Hij er recht toe heeft.

Let dan, mijn geliefden! op deze twee zaken, die de borsten van onze vertroosting en het fundament van onze hoop zijn. Wij waren eens en ten enenmale verloren en verdorven, beide ten opzichte van Gods gerechtigheid, en van onze eigen uiterste onmacht om onszelf te helpen, welke door onze eigen onwilligheid versterkt is, en dus hebben wij het werk nog wanhopender gemaakt. Nu, God heeft een recht gepast geneesmiddel daargesteld. Hij heeft hulp besteld bij Één Die waarlijk een Held is, Die een almachtige kracht heeft, en door Zijn sterkte eerst streed en worstelde met de straf van onze zonden en met Zijns Vaders toorn. Hij heeft die overwonnen, weggenomen en voldaan, en also heeft Hij voor ons een recht verkregen, om de zaligheid te geven aan wie Hij wil. Hij overwon en verkreeg dat opperste gezag over leven en dood. Hebbend dan dit gezag op Zijn persoon gevestigd, was Zijn eerste werk, dit verworvene toe te passen, en dit leven dadelijk toe te brengen. En daarom heeft Hij een Almachtige kracht, om dode zondaars op te wekken, om ons te verlossen van de tirannie van de zonde en van de satan, van wie wij de slaven zijn. Hij heeft een Geest des levens, die Hij aan Zijn zaad mededeelt. Hij blaast Die in de zielen, waar Hij voor gestorven is. En die krachtige verdorvenheid die in ons woont, drijft Hij uit de bezitting. Hierdoor is het, dat zij "naar de Geest wandelen," al zijn zij in het vlees, omdat de machtige Geest van Christus in hen gegaan is, en van hun geest bezitting genomen heeft. Jes. 59:20,21.

Laat ons niet moedeloos worden in ons besef van Christus, als wij op onze diep vervallen en wanhopige staat zien. Laat ons niet besluiten, het is buiten hoop en het is boven Zijn hulp. Wij roepen dit in Jezus Christus' Naam uit: er is geen zondaar, hoe rechtvaardig ook liggend onder het vonnis van de dood en van de

verdoemenis, of hij kan in Hem losmaking van dat vonnis vinden, en dat zonder de gerechtigheid van God te benadelen; en dit is een wonderlijke grond van troost, die onze zielen kan bevestigen, 1 Joh. 1:9, namelijk deze; dat wet en gerechtigheid aan Christus' zijde is, en dat niets een zondaar kan beschuldigen of tegen hem pleiten, die Christus voor zijn Middelaar gebruikt. Maar weet dit ook, dat u niet van de dood verlost bent, opdat u onder de zonde zoudt leven. Neen, maar u bent van de dood verlost, opdat u bevrijdt zoudt worden van de wet van de zonde. Doch dat moet gedaan worden door Zijn Almachtige Geest, en het kan niet anders geschieden.

Ik weet niet, welke van die twee de grootste stof van vreugde is: of dat er in Christus een verlossing van Gods toorn en van de hel is, of dat er ook een verlossing is van de zonde en de verdorvenheid die in ons woont. Maar dit weet ik zeker, dat zij beide zeer zoet en troostelijk zullen zijn voor een gelovige; en zonder die beiden was Christus geen volkomen Verlosser en wij niet volkomen verlost. Ook zou geen gelovige ziel, waarin enige mate is van deze nieuwe wet en van dit Goddelijk leven vergenoegd zijn, zonder die beiden te bezitten. Velen zijn jammerlijk bedrogen in hun begrip van het Evangelie. Zij vatten het zo, alsof het niets anders was dan een uitroeping van vrijheid, van ellende, van dood en van verdoemenis. En zo grijpt het merendeel nergens anders naar in het Evangelie, en daaruit nemen zij vrijheid, om naar hun vorige lusten en wijze van leven te wandelen. Dit is het droevige praktische gebruik, dat het merendeel van de toehoorders maken van de genadige vrije bekendmaking van pardon en vergeving van de zonden en verlossing van toom. Zij ontvangen enig algemeen begrip daarvan, en staan daar bij stil, zij onderzoeken niet, wat er verder is in het Evangelie. En zo ziet men, dat de slaven van de zonde voorgeven en belijden een zekere hoop te hebben, van vrijheid van de dood. De dienstknechten en onderdanigen van de verdorvenheid, die volgens deze wereld wandelen, en die de begeerlijkheden en lusten van hun vlees en van hun gedachten volgen, deze beelden zich in, een vrijheid van verdoemenis te hebben. Mensen die in de zonde leven, denken evenwel de toorn Gods te ontgaan; welke dromen bij de mensen geen houvast zouden hebben, indien zij de gehele waarheid indronken, en zij hun beide oren voor het Evangelie openden, indien hun oren niet te nauw en te bepaald waren, en zo de ene helft van het Evangelie, dat is: de verlossing van zonde uitsloten.

Er is nog te veel hiervan zelfs in de kinderen van God, een wonderlijke engte van de geest, die geen gehele en volkomen waarheid inlaat. Vaak gebeurt het, dat wanneer wij aan de bevrijding van dood en toorn denken, wij ondertussen het doel en oogmerk daarvan vergeten, hetwelk is: dat wij zou bevrijd worden van zonde, en dienen de levende God zonder vrees. En indien wij eens gaan letten op, en onze gedachten bezig houden met de vrijheid van de wet van de zonde, en op de overwinning van de verdorvenheid, dan is er zo'n bekrompenheid en engte van onze geest, dat wij de gedachtenis van de verlossing van dood en verdoemenis in Jezus Christus vergeten. En zo worden wij geslingerd tussen twee uitersten, het drijfzand van vermetelheid en zorgeloze dartzelheid, en de klippen van ongeloof

en wanhoop, of moedeloosheid, welke beide het leven van een Christen doden, en alles doen bezwijken en verwelken.

Maar dit is de weg, en de enige weg, om de ziel in een goede staat te houden, door deze twee zaken ons gedurig voor ogen te houden: dat wij verlost zijn van de dood en ellende door Christus, en dat niet om onszelf te dienen, of om in onze zonden te blijven, maar opdat wij zouden verlost worden van die zonde, die in ons woont, en dat die beiden zijn verworven door Jezus Christus, en gedaan door Zijn kracht, de ene in Zijn persoon, de andere door Zijn Geest binnen in ons.

Ik wilde wel, dat u uw verkeerde bevattingswijze van het Evangelie verbeterde. Ziet zozeer niet op de overwinning en vrijheid van de zonde, als een plicht en een opgelegde last, hoewel wij er oneindig toe verbonden zijn. Maar ziet er veel meer op, als een voorrecht en waardigheid, die Christus ons toegebracht heeft. Ik zeg, ziet er niet alleen op als uw plicht, gelijk velen doen, en door dat middel worden zij moedeloos wegens het gezicht van hun zwakheid en machteloosheid, als zijnde te zwak voor zo'n sterke partij. Maar ziet er op als de ene, en de grootste helft van de weldaad, die ons door Christus dood is toegebracht, als de grootste helft van de verlossing, die de Verlosser ambtshalve verbonden is te volbrengen. "Bij Hem is veel verlossing. En Hij zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheid." Ps. 130:7,8. Dit is de overvloed, dat is de genoegzaamheid ervan, dat Hij niet alleen van ellende verlost, maar ook van ongerechtigheid, ja van alle ongerechtigheid.

Ik zou de ziel van de gelovigen niet willen begeren in een betere gestalte hier op aarde, dan deze, dat hij op de inwonende zonde zag als zijn dienstbaarheid, op de verlossing daarvan, als zijn vrijheid; dat hij zichzelf zo ver vrij rekende, als de vrije Geest van Christus in zijn hart gaat, en die vrije wet de liefde en gehoorzaamheid daar inschrijft, en de snode merktekenen van de vlekken van de zond uitwist. Het was een goede gemoedsstemming, zuchtend te zijn om de verlossing voor de ziel; en daarom zucht een gelovige om de verlossing van het lichaam, omdat hij dan geheel bevrijd zal worden van de wet van de zonde, en van de tegenwoordigheid van de zonde.

Ik ken geen grotere beweegredenen voor een begenadigd hart, om zijn verdorvenheid ten onder te brengen, en te strijden om de vrijheid van de wet van de zonde, dan de vrijheid, die verkregen is van de wet des doods. Ook is er geen duidelijker teken en bewijs, dat een ziel van de dood verlost is, dan dat ze strijdt om de vrijheid van de geest van de wet van de zonde. Deze twee helpen elkaar: vrijheid van de dood zal het hart van een Christen opwekken, om naar vrijheid van zonde te staan. En wederom, vrijheid van zonde zal getuigenis en blijk geven, dat zo één van de dood verlost is. Wanneer de vrijheid van de dood een aandrijving en beweegreden is, om te staan naar vrijheid van de zonde, en de vrijheid van de zonde een verklaring is dat men vrij is van de dood, dan is alles wel. En waarlijk, zo zal het zijn met iedere ziel in meerdere of mindere mate, die door deze nieuwe wet van de Geest des levens is gemaakt; want de ingang van deze wet des Geestes drijft het recht strijdige daarvan, de wet van de zonde, uit.

En waarlijk de wet moet in het hart ingaan, het gebod en de belofte moet in de ziel gaan, en de hartstochten van de ziel moeten erdoor levend gemaakt worden,

of liever de ziel moet in de gelijkenis van die vorm gegoten en veranderd worden, of anders zal het hem niet met al rijker maken, of hij de wet heeft in een boek, of in zijn geheugen en verstand. Een Christen ziet naar het voorbeeld van de wet, en naar het Woord des Evangelie, dat buiten hem is; maar hij moet door dezelve to beschouwen, veranderd worden naar deszelfs beeld; en zo wordt hij een levende wet voor zichzelf. De Geest en de praktijk van Christus, waarin Hij navolging vereist, schrijft deze geboden op de vlezen tafelen van de harten. En nu is de weg geen roede boven zijn hoofd, gelijk boven een slaaf, maar zij wordt omgekeerd in en wet van liefde binnen in zijn hart, en zij heeft er eveneens een natuurlijke ingeving en aandrift in.

Alles wat de mensen kunnen doen, hetzij aan zichzelf, hetzij aan anderen, zal niet verkrijgen de minste mate van vrijheid over de overheersende verdorvenheden; het kan hen niet van hun zonden verlossen, totdat de vrije Geest, welke blaast waar Hij wil, komt. Het is onze plicht en werk, de zeilen op te halen, en op de wind te wachten, de middelen te gebruiken; op Hem te wachten, op Zijn weg en order; maar alles zal tevergeefs zijn, totdat deze sterke komt, en de sterkgewapende uitwerpt, totdat deze vrijwillige en vrije wind van de hemel waait, en de zeilen vult.

10^e Predikatie, Rom. 8:3

Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.

Het grootste plan dat God ooit had in de wereld, is zeker het zenden van Zijn Zoon erin. En het moet noodzakelijk iets groots zijn, dat zo'n voortreffelijk en heerlijk Persoon uit de hemel deed komen. Het beramen en toestellen van de wereld was een diep stuk van wijsheid en goedheid; het maken van de mensen naar Gods beeld geschiedde door een hoge en heerlijke raad. "Laat Ons mensen maken naar Ons beeld." Daar was iets zonderlings in deze uitdrukking, te kennen gevende enige bijzondere voortreffelijkheid in het werk zelf, of enige bijzondere diepte van oogmerk daar omtrent.

Maar wat dunkt u van die beraadslaging? "Laat één van Ons mens gemaakt worden, naar des mensen beeld en gelijkenis;" dat moet een wonderbaarlijk stuk van wijsheid en genade zijn: "Groot is de verborgenheid der godzaligheid: God geopenbaard in het vlees," —geen wonder, dat Paulus dit uitriep als een die verslonden was met deze verborgenheid; want in waarheid, het moet iets vreemds zijn, boven al wat in de schepping is, waarin vele verborgenheden zijn, die machtig zijn alle verstanden te verslinden en te verrekken, behalve dat verstand, waarin zij eerst geformeerd waren. Dit moet het voornaamste van Gods werken zijn, het zeldzaamste stuk van die allen: dat God mens werd, dat de Schepper van allen komt in de gelijkenis van een schepsel, dat Hij door Wie alle dingen geschapen zijn en nog bestaan, komt in de gelijkenis van de allerellendigsten van allen.

Het is wonderlijk dat onze gedachten en genegenheden niet meer gevestigd zijn door dit onderwerp. Wij geloven het niet, want zo wij het geloofden, wij konden niet anders, dan in verwondering daarover verrukt worden. Johannes, de geliefde discipel, die menigmaal de naaste aan Christus was, dacht hier veel over na, en hij maakte het tot de stof van zijn prediking: "hetgeen van de beginne was, hetgeen wij gehoord en gezien, en met onze handen getast hebben, enz." 1 Joh. 1:1. Hij spreekt van die verborgenheid, alsof hij Jezus Christus in zijn armen omhelsde, en Hem voorstelde aan anderen, zeggend: "komt, en ziet."

Deze Goddelijke verborgenheid is het onderwerp van de voorgelezen woorden; maar de verborgenheid wordt u er een weinig in ontvouwd en opengelegd, doch zo, dat ze niet zal verminderen, maar veeleer vermeerderen de verwondering van een gelovige ziel. Het is de onwetendheid die andere verborgenheden groot maakt, welke door de kennis gering worden; maar het is de ware kennis van deze verborgenheid, die ze wonderbaarlijker maakt, daar de onwetendheid alleen het gewoon en veracht maakt.

Drie dingen zijn er dan bijzonder op te merken in deze woorden, welke u iets van deze verborgenheid kunnen verklaren en openleggen. Eerst: welke de grond en de rede of gelegenheid was, dat de Zoon in de wereld werd gezonden. Ten

andere: wat de Zoon, gezonden zijnde op de aarde, daar gedaan heeft. En ten derde: tot welk einde en gebruik het was; welke vrucht wij er door hebben.

De grond en rede, dat God Zijn Zoon zond, is, omdat er bij de wet een onmogelijkheid was om de mens zalig te maken, welke onmogelijkheid niet was in de wet zelf, maar door het gebrek van de mens, vanwege de zwakheid en machteloosheid van ons vlees om de wet te vervullen. Nu also God enige tot het leven uitverkoren had, en de mens deze hinderpaal in zijn weg gelegd had, die het voor de wet onmogelijk maakte om hem het leven te geven, hoewel zij in het eerst gegeven was als de weg des levens; daarom is het, dat God, opdat Hij in zijn heerlijk plan om Zijn uitverkorenen zalig te maken niet zou feilen, verkoos Zijn Eigen Zoon te zenden in de gelijkheid des zondigen vleses als het enige hulpmiddel tegen de onmogelijkheid van de wet.

Ten andere: hetgeen Christus, gezonden zijnde in de gelijkheid van het vlees, deed, is de veroordeling van de zonde in het vlees, door een slachtoffer voor de zonde opgeofferd, namelijk de offerande van Zijn eigen lichaam, aan het kruis. Hij kwam in de gelijkheid, niet enkel vlees; want Hij was waarlijk een mens, maar in de gelijkheid des zondigen vleses," hoewel zonder zonde, evenwel gelijk een zondaar. Ten opzichte van de uiterlijke gedaante was Hij als een zondaar, omdat Hij aan al die zwakheden en ellenden onderworpen was, voor welke de zonde eerst de deur opende. De zonde was de inlating van alle ellenden, van lichamelijke zwakheden en noden, en van de dood zelf; en wanneer Christus' menselijke natuur daarmee overstromd werd, zo was het een grote proef en blijkbaar bewijs voor de wereld, welke ziet en oordeelt naar de uiterlijke schijn, dat de zonde de sluis was, geopend, om zo'n overstroming van zwaarigheden in te laten. Nu wanneer Hij aldus was in de gelijkenis van een zondaar, hoewel Zelf geen Zondaar, heeft Hij *voor de zonde*, dat is: vanwege de zonde, die in de mens gekomen was, en het leven voor hem door de wet onmogelijk had gemaakt, bij gelegenheid van die grote vijand Gods, die het menselijk geslacht overwonnen had, "de zonde veroordeeld in Zijn vlees." Hij heeft ze in hun eis en kracht tegen ons neer geveld; Hij veroordeelde hetgeen ons veroordeelde, Hij overwon ze in het gericht, en maakt ons vrij, door de vloek ervan in Zijn vlees te dragen; Hij sneed af al de eis van de zonde tegen ons. Dit is het grote werk, hetwelk zo'n edele gezant, Zijn eigen Zoon paste, van God gezonden, om Zijn grootste vijand, die Hij het meeste haatte, te overwinnen.

En dan in de derde plaats, ziet u hier welk goed of vrucht ons daardoor toekomt. Wat was het doeleinde en oogmerk van dit werk? vs. 4. "Opdat het recht van de wet in ons vervuld zou worden." Opdat, aangezien het ons onmogelijk was, het recht van de wet te vervullen, het door Hem in onze naam zou vervuld worden; en opdat zo het recht van de wet door Christus in ons vervuld zijnde, de vergelding van het eeuwige leven ook aan ons door de Wet mocht vervuld worden: opdat wanneer Hij de hinderpaal van onze zwakheid geweerd had, het voor ons niet alleen mogelijk, maar zeker zou zijn.

Gij dient dan op te merken waarom Christus kwam. God maakte in het eerst een verbond met de mens, hem belovend het leven op volmaakte gehoorzaamheid

aan Zijn wet, en de dood en verdoemenis dreigend op de overtreding ervan. Zo ziet u, welke de weg van het leven voor Adam was in de staat der rechtheid. Hij was bekwaam gemaakt om de wet te voldoen door gehoorzaamheid, en de wet was genoegzaam geschikt om hem te voldoen, door aan hem het leven te geven. Gods beeld op 's mensen ziel onderwees hem genoegzaam tot het ene, en de belofte van de Heeren aan Hem gedaan, was ook even genoegzaam om het andere te volbrengen; zodat er toen geen onmogelijkheid was bij de wet, vanwege de kracht, die God aan de mens gaf. Maar het duurde aldus geen lange tijd; de zonde komende in de mens, maakte hem ten enenmale ongeschikt; en omdat de kracht van dat verbond bestond in die onderlinge samenwerking van Gods belofte en 's mensen gehoorzaamheid zo werd, omdat die verbroken werd, en de ene partij afviel, dat leven en die zaligheid onmogelijk voor de belofte alleen, om die uit te werken. Het is de zonde, die de zwakheid en machteloosheid van de mens is; dit is de ziekte, die zijn kracht verteerd heeft, en de mens onder een tweërlei onmogelijkheid besloten heeft: een onmogelijkheid, om te voldoen, en een onmogelijkheid, om het gebod te gehoorzamen.

Drie dingen zijn er, in het verbond der werken: een gebod van gehoorzaamheid, een bedreiging van toorn en verdoemenis op ongehoorzaamheid, en een belofte van leven op gehoorzaamheid. De zonde heeft ons op allerlei wijze onmachtig gemaakt; de mens kan ten opzichte van de vloek en bedreiging, het niet voldoen; daar is geen prijs noch rantsoen te vinden voor de ziel, "want de verlossing is te kostelijk, en zal in eeuwigheid ophouden". Die vloek bevat oneindige toorn in zich, welke de eindige mens noodzakelijk verslinden moet. En dan ten opzichte van het gebod is er zo'n verdorvenheid en bevelking uit kracht van de eerste zonde, dat juist datgene waar de sterkte van de mens in lag, hetwelk Gods beeld was, is afgesneden en weggenomen, zodat het voorts onmogelijk is geworden enige aangename gehoorzaamheid aan het gebod te geven. En daaruit is het dat er wegens onze onmogelijkheid, om in de toekomstige tijd te gehoorzamen, een heilige en onschuldige onmogelijkheid is bij de belofte, om aan het menselijk geslacht het leven te geven. Zo ziet u, dat de wet het niet doen kan vanwege onze zwakheid. Indien de mens, toen hij oprecht was in gehoorzaamheid had voortgegaan; of zo de mens, nu gevallen zijnde, met zijn oprechtheid de begane fout kon voldoen, en onstraffelijk kon wandelen voor het toekomstige, was het voor de wet doenlijk ons het leven te geven; maar het ene is niet gedaan, en het andere kan nu niet gedaan worden, en zo valt de onmogelijkheid om het leven te verkrijgen door de werken op ons, en het is onze schuld, als die niet wilden toen wij konden gehoorzamen, en nu willen wij noch kunnen wij niet gehoorzamen.

Zo kunnen wij duidelijk zien, dat alle mensenkinderen noodzakelijk moeten verloren gaan, voor zoveel een mens zelf ertoe doen kan, en volgens die eerste onderhandeling van God met de mens, tenzij er een andere weg en raad uitgevonden werd, welke zeker ver boven het gezicht van alle levendigen af was, en buiten het bereik van hun uitvinding of verbeelding. Ik geloof, indien al de schepselen, hoge en lagen, die enige redenen hebben, waren samengekomen, om over dit werk te raadplegen hoe zij de breuk zouden opmaken, die door de zonde

van de mensen in de wereld gemaakt was, zij zouden hun hersenen gebroken en tot in alle eeuwigheid zich gepijnigd hebben iets uit te vinden, en nochtans zouden zij nooit hebben gevallen op een mogelijke weg, om deze breuk te helen. Zij zouden een klacht opgeheven hebben, niet gelijk de beklagers van de bouwvallen van Babel: "wij wilden u genezen hebben, maar u wilde niet;" maar veeleer: wij wilden u genezen, maar wij konden niet en u wilde niet. Dit grote plan, waarvan hier gewag gemaakt wordt, de bres toe te muren, door datgene, waardoor zij gemaakt was te verbreken en te niet doen, lag in de diepte van Gods wijsheid en van Zijn eeuwige raad verborgen, totdat het Hem geliefde Zelf het voort te brengen en bekend te maken aan de arme, verloren en wanhopende mens, die uit wanhoop van herstel weggelopen was, om zich te verbergen. Voorwaar een slechte uitvlucht, dat hij ging denken, dat hij zich voor Hem kon verbergen, voor Wie de duisternis is gelijk het licht, en van Hem afvlieden, Wiens Koninkrijk over alles is, en Die tegenwoordig is in al de afdelingen van Zijn algemeen Koninkrijk, in de hel, in de hemel, in de uiterste hoeken van de aarde; maar deze slecht gekozen vond toont hoe hopeloos zijn geval was.

Hoewel dit het geval en de staat van de mens van nature is, zo is het nochtans wonderlijk om te zien, dat een ieder van nature zijn eigen verlossing onderneemt; en dat hij zich een mogelijkheid, ja een zekerheid voorstelt, van hetgeen zo onmogelijk is, namelijk: het verkrijgen van het leven door zichzelf, volgens de wet en naar het eerste verbond der werken. Hoewel onze kracht vergaan is, nochtans staan de mensen op gelijk Simson, en menen te wandelen en zich op te wekken gelijk in vorige tijden, alsof hun kracht nog bij hen was. Velen beseffen zelfs niet eens, dat ze weg is, totdat ze door de satan aangegrepen worden, volgens de last van de wet, en gebonden worden in de ketenen van eeuwige duisternis; maar dan helaas! is het te laat; want zij kunnen zichzelf niet behouden, en de welaangename tijd van een Zaligmaker is voorbij; en dat zal ongetwijfeld een groot bijvoegsel zijn van de bitterheid en pijniging, waarin de verdoemde zielen zullen zijn, dat zij droomden van het leven te verkrijgen door een wet, die niet anders is dan een bediening des doods, en dat zij het leven verloren door hun eigen gerechtigheid te zoeken: dat zij de wet machtiger maakten om hen te verdoemen, door zich in te beelden, dat zijzelf de macht hadden, om eraan te voldoen, en door te berusten in een uiterlijke vorm en gedaante van gehoorzaamheid eraan.

Daar is in zo te doen iets natuurlijks. Adam en zijn nakomelingen moesten eens op deze wijze hun zaligheid zoeken, zo waren de voorwaarden in het eerst: doet dat en leeft. Geen wonder, dat er iets van die indruk is behouden gebleven. Maar hetgeen in Adam een deugd was, omdat hij zijn oprechtheid behield en zijn plicht nakwam, is in ons een grote fout en vermete uitzinnigheid, die van die zalige staat vervallen zijn. Indien de mens, terwijl hij zijn plicht doet, een beloning verwacht volgens de belofte, was het prijselijk; maar dat nu een mens, die weerspanning en hardnekkig is en de heerlijkheid van God derft, van God een beloning tegemoet ziet, tegen Wie hij gedurig oorlog voert, en dat voor zijn rebellie en vijandschap, dat is verdoemelijk.

Maar ik oordeel, dat dit beginsel van eigengerechtigheid nu in de mens veel verdorven is, bij wat het in Adam was. Ik oordeel, al verwachtte Adam het leven op zijn gehoorzaamheid volgens de belofte, nochtans berustte noch vertrouwde hij niet op zijn gehoorzaamheid. Ik geloof, dat een heilig en rechtvaardig mens ook een nederig mens zou zijn, en dat hij veeleer zou roemen in Gods genade, dan in zijn werken; het gevoel, dat de belofte vrij en onverdiend was, zou hem niet zoveel toelaten terug te zien naar zijn eigen gehoorzaamheid, of zo'n prijs daar op stellen. Maar nu is het vergezeld met onmetelijke hoogmoed, en het komt alleen voort uit dwaze eigenliefde. Daar is geen andere grond, waaruit de mensen door hun eigen doen zalig verwachten te worden, dan de ingeboren hoogmoed en eigenliefde van het hart, met onkunde van een betere gerechtigheid. Adam verborg zich onder de bomen en bedekte zijn naaktheid met bladeren; en waarlijk, de verschoning en uitvlucht van het merendeel van de mensen is niet beter. Wat zijn het ijdele en ledige dingen waar de mensen op vertrouwen, en waaruit zij een verwachting van eeuwig leven besluiten. De meeste mensen menen veilig te zijn in het midden of in de dichte takken van de bomen van de kerk; indien zij maar in de drang van de zichtbare kerk zijn, en met kerkelijke voorrechten voorzien, gelijk daar zijn; de doop, het horen van het Woord, en dergelijke. Zij beelden zich daarop in, dat alles wel is. Enige hebben burgerlijkheid en een onberispelijke wandel voor de mensen, en met zulke daden van rechtvaardigheid, of liever met gemis van enige grove uitbrekingen, dekken velen hun naaktheid. En indien er nog een wijder en fijner kleed van belijdenis van de godsdienst, en van enige uitwendige verrichtingen van godsdienst en van enige plichtplegingen omtrent de mensen, bijkomt; o! dan dringen de mensen de verzekering van ten hemel te komen aan hun harten op, zij menen dat hun naaktheid daar niet door kan gezien worden. Deze zijn deksels, dit zijn de gronden van het doel en recht, dat de mensen aan het eeuwig leven hebben; en ondertussen zijn ze onwetend van het wijde en heerlijke kleed van de gerechtigheid, dat Christus voor de naakte zondaren weefde, door Zijn gehoorzaamheid en lijden.

Maar gelijk de onmogelijkheid, dat de wet ons zou behouden, vanwege de zwakheden van het vlees, de grond en de gelegenheid was, dat Christus in het vlees kwam, om dat gebrek te vervullen, en om die onmogelijkheid weg te nemen. Zo is het gevoel en het gezicht de onmogelijkheid in ons, om de wet te voldoen, en te volbrengen, en van de wet om ons leven te geven, de eigen grond en reden, dat een ziel tot Christus komt, om dit gebrek te vervullen. Gelijk de Zoon niet zou gekomen zijn in de gelijkheid des zondigen vlees, tenzij het anders mogelijk was geweest dat het leven door het doen of lijden van de mensen zou verkregen zijn. Zo zal een ziel niet komen tot Christus, de Zoon van God, door het voorhangsel van Zijn vlees, tenzij zij bemerkt en gevoelt, dat het anders onmogelijk is de Wet te voldoen of het leven te krijgen. Dat was de bewegende oorzaak (indien wij mogen zeggen, dat er enige oorzaak was, behalve Zijn liefde) waarom Christus kwam, te weten: de ellende van de mensen, en hun reddeloosheid uit die ellende. En dit is de sterke beweegreden en aandrijvende

oorzaak, die een zondaar naar Jezus Christus drijft, namelijk: het gevoelen en de indruk van zijn wanhopige en verloren staat zonder Hem.

Gelijk er eerst zonde was, en dan een Zaligmaker voor de zonde stervend, omdat er niets anders genoegzaam kon zijn tot behoudenis; zo moet er in de ziel eerst een besef van de zonde en van de reddeloosheid uit de zonde, en de ongeneeslijkheid ervan door eigen geschapen kracht of daad zijn, en dan moet het gezicht op een Zaligmaker zijn, komend om de zonde, het werk van de duivel, te verbreken en te vernietigen door eindelijk er voor te sterven. Deze Medicijnmeester krijgt geen toegang op ieder voorbijgaand besef van een wond of ziekte, totdat men ze ongeneeslijk vindt, en dat men ziet, dat het tevergeefs is elders hulp te zoeken. Het is waar, op het minste besef van zonde en ellende behoorden de mensen tot Christus te komen. Wij zullen geen maat van overtuiging stellen of voorschrijven, indien u maar waarlijk tot Hem komen kunt. Op de minste mate van die zult u niet uitgeworpen worden, volgens Zijn Woord; maar het is ook al zo zeker, dat de mensen tot deze Medicijnmeester niet komen zullen, voor dat zij geen ander vinden om hen te behouden.

Ik wenste, dat deze twee zaken diep en ernstig overdacht werden, te weten: dat u voor het minste punt van schuld aan Gods gerechtigheid niet kunt voldoen; en dan, dat u niets kunt doen in gehoorzaamheid, om God te behagen. Daar is onder ons een vreemde onbedachtzaamheid, onopmerkzaamheid, ja ik mag zeggen, onwetendheid. Wanneer u van zonde beschuldigd en overtuigd wordt, (gelijk er geen menselijke geweten zo vereelt is, of zij beschuldigt hem enigermate van vele misdrijven) welke weg gaat hij in om de geweten te bevredigen of God te behagen? Gewis, zo u maar enige schaduw van bekering kunt verkrijgen, al was het maar een enkele erkenning van de misdaad, verontschuldigt u zichzelf in uw geweten, en u beantwoordt daar de beschuldiging mee. Of u komen enige andere goede werken, vroeger gedaan, te binnen, of enig voornemen om het in de toekomstige tijd te verbeteren; en dat meent u, zal God tevreden stellen en Zijn gerechtigheid voldoen. Maar helaas! u bent ver van de gerechtigheid Gods, en u dwaalt zelfs in het eerste fundament van de godsdienst. Dit zijn maar spranken vuur van uwe eigen ontsteking en niettegenstaande dit alles, zult u in duisternis en smart neerliggen; dit zijn maar ijdele verwachtingen en verschoningen van natuurlijke gewetens, welke geleid worden tot enig gevoel van een Godheid, door de wet in hun hart geschreven. Maar merkt hier eens op: u moet voldoen aan de vloek van de wet, waaronder u bent, eer u in waarheid bekwaam bent om Hem te behagen door nieuwe gehoorzaamheid. Nu dan, indien u zoudt ondernemen te betalen voor uwe vorige verbrekingen van de wet, dat zal u voor eeuwig verwoesten; want u ziet, de straf is verlengd tot in eeuwigheid, voor degenen, die het alleen moeten ondergaan. Gaat dan en lijdt eerst de eeuwige toorn van een oneindige God, en komt dan, zo u kunt, en biedt uwe gehoorzaamheid aan.

Maar nu, u bent in een dubbele dwaling, welke beide verdoemelijk zijn; de eerste is: dat u meent bekwaam te zijn, om door bedachtzaamheid en goede voornemens, enige recht aangename gehoorzaamheid aan God te geven; de andere is: u denkt, dat de verrichting van gehoorzaamheid, en het verbeteren in

het toekomende, uwe vorige overtredingen zal verzoenen. Indien een van beide waarachtig was, dan had Christus niet behoeven te komen in de gelijkheid van het zondige vlees, omdat het voor de wet mogelijk was geweest u zalig te maken. Maar de zaak is anders: de uiterste onbekwaamheid en machteloosheid van de mens is door de zonde zodanig, dat hij noch wil noch kan doen het minste goed, dat waarlijk goed en God behaaglijk is, omdat zijn natuur en persoon besmet is, en alzo is alles, wat hij doet, onrein. En dan, veronderstelt, dat het mogelijk was, dat een mens iets kon doen, in gehoorzaamheid aan Zijn bevelen, nochtans, omdat het ongetwijfeld is, dat alle mensen gezondigd hebben, moet er eerst voldoening aan Gods bedreiging geschieden: "gij zult de dood sterven," voor dat de gehoorzaamheid aangenaam is; —en dat is ook onmogelijk.

Dit geef ik dan op uwe gewetens, biddende, dat u de onmogelijkheid ter hart neemt, waarmee u van alle kanten omringd bent. Denkt u dat de gerechtigheid een rantsoen vereist, en u hebt er geen, en dat de gerechtigheid wederom nieuwe gehoorzaamheid vereist, en u kunt ze niet geven; dat oude schulden u drukken, en dat nieuwe plichten u aandringen, en u bent even onbekwaam tot beide; opdat u, zichzelf zo omringd van armoede, gebrek en onmogelijkheid van binnen bevindend, zo gedwongen mocht worden om uit uzelf te vlieden tot Hem, Die beide machtig en gewillig is. Dit is geen werk, dat zo terloops geschieden kan, gelijk u meent; het is geen stof van inbeelding of geheugen, of uitspraak, gelijk de meesten stellen. Geloof mij, het is een ernstig werk, een zielewerk; het is zo'n oefening des geestes, gelijk er pleegt te zijn, wanneer de ziel tussen wanhoop en hoop is. Onmogelijkheid van binnen, drijvende een ziel uit zichzelf, en een mogelijkheid, ja zekerheid van hulp van buiten, namelijk in Christus, trekkende een ziel in tot Hem, zo wordt de vereniging gemaakt, die het fundament van onze zaligheid is.

11^e Predikatie, Rom. 8:3

Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.

Tot welk einde en oogmerk komen wij samen? Ik wilde wel, dat wij het wisten; want dan zou het tot enige meerdere nuttigheid zijn. In alle andere dingen zijn wij redelijk, echter doen wij geen zaak van gewicht, zonder enig doeleinde en oogmerk; maar helaas! in deze zaak van het grootste gewicht, het betrachten en waarnemen van de Goddelijke instellingen, daarvan hebben wij nauwelijks enige onderscheiden of welberaden gedachte, aangaande het doel en de oorsprong ervan. Dit is zeker, dat wij dit allen moeten belijden, dat alle andere bezigheden in ons leven bijna niet dienen tot het grote doel. De zaligheid van onze zielen, in vergelijking van die, in welke God enigerwijze de mensen ontmoet en bij hen komt wonen die hebben de naaste en onmiddellijke samenknoping met Gods eer en onze gelukzaligheid. En nochtans, zo ellendig en ongelukkig zijn wij, dat wij een soort van wijsheid en vlijtigheid in andere geringe dingen behartigen en najagen welke met het gebruik zullen vergaan, en geen grote uitstrekking hebben, om onze staat of beter of slechter te maken; en evenwel hebben wij noch wijsheid, noch opmerkzaamheid omtrent die grote en gewichtige zaak,—de zaligheid van onze zielen.

Is het niet hoog tijd, dat wij eens werden uitgedreven uit onze ledige ijdelheid en onredelijke trant, tot het betrachten van zulke plechtige plichten; wanneer Gods toorn reeds is ontstoken, en Zijn machtige arm de aarde verschrikkelijk doet schudden en ons uitdrijft uit al onze nesten van rust en troost, die wij in het schepsel bouwden? God eist een rederijke dienst; maar ik moet zeggen, de dienst van de meesten is onredelijk, en een beestachtig werk. Zij hebben weinig of geen opmerkzaam hart omtrent hetgeen waarmede zij bezig zijn, weinig of niet beogende, of behartigende enig voordeel van de ziel. Let er op geliefden! Wat gij doet, terwijl u zichzelf verderft met onkunde, met onbeproefdheid en onverstand omtrent een betere staat. Waaruit ontstaat het, dat u wel tevreden in uwe ellende leeft, en dat u geen levendige aandrift en uitgang hebt naar dit gezegende geneesmiddel? Het doel van onze samenkomst is voornamelijk om deze twee zaken te leren, en die al weer te leren, te weten: dat wij onze diepe ellende en dat gezegende geneesmiddel hetwelk God daar tegen bezorgd heeft, gevoelig zouden kennen. Dit is de korte inhoud van de Schrift, en wij wensen het u dagelijks voor ogen te leggen, och! of het de Heere eindelijk mocht behagen, ulieden uit uw droom op te wekken, en u in het licht van zijn zaligheid te doen leven.

Gij hoort hier van een zwakheid van het vlees, maar u diende het recht te verslaan: het is niet enkel en alleen een zwakheid welke altijd enig leven en enige kracht voorop stelt, die overgebleven is; het is niet gelijk een zwakheid, die alleen ongeschikt maakt tot gewone daden en werkzaamheid, maar het is zo'n zwakheid, die de apostel elders noemt: "dood door de zonden," Ef. 2:1. Het is zo'n

zwakheid, die goddeloosheid, ja vijandschap tegen God genoemd mag worden, gelijk hier in dit hoofdstuk. Onze zielen zijn eigenlijk niet ziek, want ziekte stelt voorop, dat er enig geestelijk leven over is, maar zij zijn "dood in zonden en misdaden," en zo is het niet enkel een zwakheid, maar een onmogelijkheid; zo'n zwakheid, die het leven en de zaligheid door ons te verkrijgen onmogelijk maakt: beide, een uiterste onwilligheid en een volstreckte machteloosheid, komen samen in alle mensenkinderen, daar is noch kracht, om de gerechtigheid te voldoen of de wet te gehoorzamen, noch gewilligheid daartoe. Daar is een algemene misvatting in deze: de mensen denken, dat hun naturen zwak zijn ten goede, maar weinigen bevatten de hoogheid en vijandschap, die in hen is tegen God en tegen alle goedheid. Allen willen wel toestaan, dat er een gebrek en onbekwaamheid is, en dat is een algemene klacht; maar zij merken noch weten, dat hun machteloosheid een onmogelijkheid is, en dat dit gebrek een verderf is van alle geestelijk goed in ons; maar de zaligmakende kennis hier van wordt aan weinigen gegeven, en aan diegenen alleen, van wie de Geest de ogen komt openen.

Daar kunnen vele worstelingen en inwendige pogingen van natuurlijke geesten zijn, om zichzelf te helpen en om op het besef van hun zwakheid zichzelf op te wekken, door ernstige aanmerking en vlijtige beijvering tot enige hoogte om God te dienen en tot enige hoop van zaligheid; maar ik vermoed, dat het bij velen voortkomt uit gebrek aan volle en diepe overtuiging van hun wanhopige boosheid. Weinigen geloven inderdaad die getuigenis, die God van de mens gegeven heeft, dat hij niet alleen zwak maar boos is, ja zelfs wanhopend, dodelijk boos; en dat is het nog niet alles, maar het hart is ook bedrieglijk, en om het volkomen te vermelden, "arglistig meer dan enig ding." Jer. 17:9. Een wonderlijke beschrijving van de mens, die gegeven is door Hem, Die de mens zijn geest in zijn binnenste formeerde en in het begin oprecht maakte, en alzo heet best weet hoe hij is afgeweken van het eerste voorbeeld.

O wie van ons gelooft dat dit zo in onze harten gesteld is! Doch dat is de bedrieglijkheid van onze harten, dat ze onze dodelijke boosheid bedekt, zodat wij die niet zien kunnen, en ons vleien met zelfbehagende gedachten. Indien die getuigenis eens aangenomen werd, dat de zwakheid van het vlees wanhopende boosheid is, dat het zo'n jammerlijke en vervloekte staat is, dat er geen hoop is ten goede, en dat het ongeneeslijk is voor alle geschapen vermogens, en ons ongeneeslijk en ten uiterste verloren maakt, dan zeg ik: was de bedrieglijkheid van het hart enigermate gerezen: geloof de alles overtreffende boosheid van uw natuur, en dan hebt u de bedrieglijkheid van uw harten bedrogen tot uw eigen voordeel; dan hebt u kennis gekregen van hetgeen niemand recht kan komen te kennen, voordat de Onderzoeker van hart en nieren het aan hem openbaart.

Dus staat de mens met onmogelijkheden omringd, in zijn eigen zwakheid en goddeloosheid, en de onmogelijkheid van de wet vanwege die zwakheid. Deze sluiten de gehele toegang tot de boom des levens uit, en zijn in de plaats van een vlamdend zwaard, om die te bewaren; onze benen zijn afgesneden door de zonde, en de wet kan ons niet helpen, ja ons leven is uitgeblust en de wet kan ons

niet levend maken; zij geeft wel onze plicht te kennen, maar zij geeft geen bekwaamheid, zij leert wel, maar zij kan niet maken dat wij leren. Terwijl wij in deze toestand zijn, stapt God Zelf in, om de ellendige, verloren mens ter hulp te komen; en dit is de weg en wijze: Hij zendt Zijn Zoon in de gelijkheid des zondigen vlees, de genade en waarheid komt door Hem, welke de hinderpalen uit de weg ruimen, die de toegang ten leven stopten.

Dit is een verheven stof, maar zij betreft de laagste en ellendigste onder ons; en dat is waarlijk het wonderlijkste, dat er zo'n verborgenheid en zo'n diepte in dit werk van de verlossing van arme zondaren is, dat er zoveel werk gemaakt wordt, zulke vreemde dingen geschieden, om onze val weer op te maken. Dit beseffend, mochten wij wel de overdenking van de Psalmist overnemen, Ps. 8:6: "o HEERE! wat is de mens," dat Gij hem zoudt groot maken? Hem niet een weinig lager, maar veel hoger dan de engelen stellen: want "Hij nam de natuur van de engelen niet aan, maar Hij werd der arme kinderen vlees en bloed deelachtig." Hebr. 2:14,16. Dit vereist wel, dat wij neerzitten, en stilstaan, teneinde de stappen en trappen, bij welke deze verborgenheid opklimt en oprijst, meer volkomen te beschouwen. Maar och! Dat wij zo'n opklimmende gestalte van het hart mochten verkrijgen, als deze stof vereist. Het is vreemd dat deze stof, zo geheel wonderbaar in zichzelf, ons niet boven ons element optrekt, vanwege het groot belang dat wij er bij hebben.

Elk woord bevat gewicht in zich en heeft een bijzondere nadruk; daar is een opklimming bij trappen, waarlangs deze verborgenheid opgaat, totdat ze komt tot de top; elk woord bevat een trap of stap in zich, waarlangs zij hoog en steeds hoger oprijst. "God zond," dat is vreemd; maar God "zond Zijn Zoon" dat is allervreemdst. Maar gaat voort, het is gedurig al vreemder: "in de gelijkheid van het vlees," en dat van "zondig vlees," enz. In deze trappen ziet u God nederklimmen, en al lager en lager komen; maar de verborgenheid klimt op, en gaat hoger en hoger: hoe God lager komt, hoe het wonder hoger oprijst; hoe God kleiner en geringer schijnt in het vlees, hoe de verborgenheid van de Godzaligheid groter is, "God geopenbaard in het vlees." Indien u wilt opklimmen tot het gevoelig en nuttig verstand van deze verborgenheid, moet u eerst nederklimmen in de diepte van uwe eigen natuurlijke snoodheid en ellende, in welke de mens neerlag, toen het God behaagde zo laag te komen, om hem te ontmoeten en te helpen. Ik zeg, eerst moet u op die wijze neergaan in de beschouwing van uwe rampzaligheid, en dan zult u opklimmen tot het gebruik en de kennis van deze verborgenheid van de godzaligheid.

Dat God zendt, bevat op het eerste begrip enig gewicht van wonder in zich, indien u maar wist, wie Hij is, en wat wij zijn. Het was een wonder geweest, zo Hij had toegelaten dat door ons tot Hem gezonden werd, of dat enige boodschap of enige gemeenschap zou ontstaan tussen hemel en aarde, nadat de mens op aarde zo snood de vrede en het verbond verbroken had. Het is vreemd dat de hemel niet gesloten was voor alle onderhandeling met die vervloekte aarde. Indien God een engel uitgezonden had om de mens te verderven, gelijk Hij een bief zond om Jeruzalem te verderven, 2 Kron. 21:12. Indien Hij Zijn vijanden

had gezonden om Zijn vijanden te doden die het juk van Zijn gehoorzaamheid hadden verworpen, dan had het recht geweest. Matth. 21:14 en 22:7. Indien Hij een wrede bode gezonden had tegen de mens, die nu zo'n gruwelijke weerspanning in het werk had gesteld, het had geen vreemde zaak geweest, zoals Hij een engel zond met een vlammend zwaard, om de boom des levens te bewaren. Hij kon de boodschap van die engel uitgebreid hebben om wraak over die mens te nemen, en dit is het wonder dat Hij op zo'n wijze niet een zond.

Maar in wiens hart kon het op komen, wie had zulk een zaak als deze zich kunnen verbeelden? Dat God zendt, en zendt om vrede tot zijn rebelse onderdaan, tot Zijne voetbank. De mens had geen aanneming kunnen verwachten voor de troon, tenzij hij God had voorgekomen, en eerst smekingen en ootmoedige gebeden hemelwaarts gezonden had. En daarom ziet u, dat hij, de ellendige, zijn verstand teneinde is; hij is wanhopende, geeft het op en vliedt weg om zich te verbergen, zeker verwachtende, dat de eerste boodschap van de hemel zou wezen al de schepselen tegen hem te wapenen om hem te verderven. Maar o! Wat een wonderlijke maar gelukkige verrassing. God komt Zelf neer, en niet met zo'n doel om wraak te nemen, hoewel rechtvaardig; maar om af te kondigen en voor te houden een verbond van verzoening en vrede, om de mens van zonde te overtuigen, en om hem te vertroosten met de blijde tijding van een Verlosser, van Één die in de gelijkheid van het vlees zou gezonden worden. Het is de hoogheid en majesteit van koningen en grote lieden om anderen tot zich te laten komen met hun verzoeken, e het wordt als iets zeldzaams gerekend, als ze toegankelijk en te spreken zijn. Maar dat de Heere der heren, en Koning der koningen, die op de cirkel van de hemelen zit, en voor Wie al de inwoners van de aarde zijn als arme sprinkhanen, of kruipende wormen; omtrent Wiens troon tienduizend maal tien duizenden heerlijke geesten zijn, die Hem dienen, gelijk Daniel Hem zag, hoofdst. 7:9,10, —dat zo Één, niet alleen zo als wij zijn, ons tot Hem laten komen om onze verzoeken aan Zijn Hoogheid aan te bieden, maar dat Die Zelf eerst zou neerkomen tot Adam, en hem vrede aanbieden, en dan Zijn Eigen Zoon zenden! En wat zijn wij dat Hij enige beweging omtrent ons, of enige zending tot ons maken zou, terwijl wij nog vijanden waren, ja, dat waren wij toen Hij zonde. Rom. 5:10. O! Hoe heeft Zij liefde over Zijn gerechtigheid getriomfeerd! Maar behoefde Hij onze vijandschap te vrezen, dat Hij vrede met ons zocht? In geen geval. Een aanschouwing van Zijn toornig aangezicht zou ons verbrijzeld hebben. Gij ziet op mij en ik ben niet; "één Zijner bestraffingen om de ongerechtigheid, zou onze bevalligheid doen smelten als een mot," hoe veel temeer zou "de slag van Zijne hand" ons verteren. Ps. 39:11,12. Maar dat is waarlijk een wonder, terwijl wij nog vijanden, en daarenboven zwak waren, noch machtig om onszelf te helpen noch Hem in het minste te beschadigen, en terwijl wij niets konden doen, om Hem aan te lokken, niets om Hem te verschrikken, niets om Zijne liefde aan te trekken, niets om Hem te doen vrezen; nochtans toen maakte Hij dat plan en die zending aan ons: "God zedende," enz.

God zedende, — zedende Zijn eigen Zoon, dat is nog een stap hoger. Had Hij een engel gezonden, of een van die gediensstige geesten omtrent de troon, zijnde

veel heerlijker dan de mens, het had wonderlijk geweest. Maar neen, God heeft de wereld zo lief gehad, dat Hij Zijn Zoon gezonden heeft. Kon Hij het niet gedaan hebben door anderen? Doch Hij had nog hoger plannen. En waarlijk daar is meer verborgenheid in het doel en de wijze van onze verlossing, dan zwaarte in de zaak zelf. Sommige godgeleerden menen dat Hij een schepsel had kunnen bekwaam maken door Zijne almachtige kracht, om de werken van de duivel te verbreken, en dat Hij op een andere wijze de gevangen mens had kunnen verlossen; dat er zo'n noodzakelijkheid op Hem niet lag, dat hij die weg zou gaan, zodat de Vader de uitverkorenen aan de Zoon moest geven, en de Zoon die aannemen te verlossen, en dat God moest zenden, en de Zoon gezonden worden. Ja zij menen, dat Hij de moeite kon gespaard hebben, en dat Hij zonder iemand te zenden, onmiddellijk de mens zijn zonde kon vergeven, en hem tot Zijn kind aangenomen hebben. Alzo zou Hij het werk gedaan hebben, zonder dat Zijn Zoon of iemand anders bloedig had behoeven te lijden. Doch anderen oordelen, dat dit onmogelijk en onbetamelijk was; omdat Gods gerechtigheid moest voldaan worden, en dat voor een waardiger prijs, die geen enkel schepsel geven kon. Maar immers, de wijze van deze diepe verborgenheid geeft te kennen, welk een hoog en heerlijk doeleinde God zich voorgesteld had, namelijk, de openbaring van Zijne liefde. "Ziet hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft." 1 Joh. 3:1. En "hierin werd de liefde Gods geopenbaard, dat God Zijn enig geboren Zoon in de wereld gezonden heeft." 1 Joh. 4:9. En gewis zo'n plan en oogmerk kon de gehele wereld niet bedacht en uitgevonden, niets kon zulk een liefde vertoond hebben; geen dergelijke uitdrukking van liefde is er te verbeelden, bij dit "geven van Zijn Zoon," en van "Zijn eniggeboren Zoon voor ons." Het was genoeg geweest uit enkel medelijden ons zalig gemaakt te hebben; maar indien Hij alles had gegeven, en alles daarnaast had gedaan, had Hij de oneindige volheid van Zijn liefde zo niet geopenbaard. Daar is geen gift, zo gepast bij de grootheid en pracht van Zijne Majesteit, als deze: "Die het geen roof geacht heeft, Gode even gelijk te zijn." Welke gift het ook was, ze had oneindig boven ons geweest, omdat het van Hem was; maar deze gave is niet alleen oneindig boven ons, maar Hem even gelijk, en allergeschiktst, om Hem aan ons te openbaren. Maar dan is er nog een hogere opklimming van de verborgenheid, of een lagere neerbuiging van God; want het is alles één: God neerkomend is het afklimmend wonder; Hij "zond Zijn Zoon;" de mens zijn verwondering is reeds daardoor uitgeput; maar indien er nog iets over was, zou hetgeen er volgt die verwondering verteren: "in het vlees." Indien Hij Zijn Zoon gezonden had, kon Hij Hem niet gezonden hebben in een staat en gelegenheid, die bij Zijn heerlijkheid paste, zo als betaamde "de Vorst en Erfgenaam van alles, Hem door Wie alle dingen geschapen zijn en bestaan!" Neen, maar Hij is gezonden in een staat van vernedering en neerbuiging, oneindig beneden Zijne waardigheid. Hij werd geboren uit een schepsel: de Maker van alles gezonden in de gedaante van iets, dat Hij gemaakt had! O! Welk een verkleining en verlaging is dit? Daar is zo'n tussenstand niet tussen de hoogste vorst op de troon, en de verachtste bedelaar op de mesthoop, als er is tussen de eniggeborene des Vaders, Die het afschijnsel

van Zijne heerlijkheid is, en de heerlijkste engel die er ooit gemaakt was. En nochtans zou het een wonder voor de wereld zijn, indien een koning zijn zoon zond in de kleding en in de staat van een bedelaar, om armen, lammen en blinden te roepen tot de gemeenschap van Zijn koninkrijk.

Het had een grote verborgenheid geweest, indien God was geopenbaard geworden in de natuur van de engelen, een grote verlaging van Zijne majesteit. Maar o! wat moet het wezen voor God geopenbaard te worden in het vlees, in het laagste, slechtste en verderfelijste van alle schepselen als de droesem van de schepping, die in de benedenste grond is neergezonken? Alle vlees is gras, en wat verwelkt en verkwijnt meer? Zelfs de bloem en volmaaktheid van die. Jes. 40:6. Het is stof, en wat is geringer en lager? Gen. 18:27. Het is verderfelijheid, en wat is er slechter; 1 Kor. 16:44. En nochtans God zendt Zijn Zoon in het vlees! Is dit een openbaring? Neen, het is veeleer een verberging en verduistering van Zijn heerlijkheid; het is een ophangen van een donker voorhangsel, om Zijne glans te verduisteren. Nochtans is Hij geopenbaard, nadat het 't oogmerk van het werk, waarmede Hij bezig was, vereiste. Hij is geopenbaard tot smaad en schande voor onze zonde. Dit is een punt, en een groot punt van Christus' vernedering, dat "Hij de natuur van de engelen niet aannam, maar die van het zaad Abrahams." Hebr. 2:16.

Maar nog, om deze verborgenheid des te meer te volmaken, gaat de Zoon nog een derde stap lager, op dat de verborgenheid zoveel te hoger opklimmen zou, "in de gelijkheid van het vlees;" neen dit is niet genoeg, maar "in de gelijkheid des zondigen vleses." Indien Hij was verschenen in de eerste bloem en volmaaktheid van het vlees, in de uitmuntendste schoonheid daarvan, nog was het een verlaging en vermindering geweest; indien Hij zo heerlijk neergekomen was, als Hij eens ten hemel voer, en nu "zit aan de rechterhand van de Majesteit in de hoogte;" indien Hij altijd in die blinkende kleding was geweest, die Hij aan had in Zijn verandering van gedaante op de berg, nog had dit een zeer grote verlaging van Zijn Majesteit geweest. Maar dat Hij komt "in de gelijkheid des zondigen vleses". Hoewel geen zondaar, nochtans in de gelijkheid van een zondaar, en even gelijk, wat belangt Zijn verschijning, zodat geen oog enig onderscheid kon opmerken: Hij was omringd met al die zwakheden en nooddriftigheden, welke op de zonde in ons volgden, en daarmede vergezeld gaan, een Man van smart en beproefd in droefenis; een Man die Zijn leven lang veel gemeenschap en verkering met droefheid had. Hij was sinds lang gewend aan droefheid, en die scheidde niet van Hem, tot dat de dood scheiding maakte; ja niet alleen was Hij in Zijn uitwendige staat aan al deze ellenden en zwakheden onderworpen, daar de zonde andere mensen onder brengt; maar Hij muntte boven allen in deze uit: Zijn gelaat was bedorven meer dan van iemand, en zijn gedaante meer dan andere mensenkinderen; daarom hebben velen zich over Hem ontzet. "Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; Hij had geen gestalte dat wij Hem zouden begeerd hebben," waarom Zijn Eigen vrienden zich voor Hem schaamden en hun aangezicht voor Hem verborgen; "Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen." Jes. 53:2,3. Zo ziet u, Hij komt in de meest verachtelijke en smadelijke

gedaante van het vlees, Hij was veracht en verworpen onder de mensen, en gelijk Hij zelf spreekt Ps. 22:7: "Een worm, en geen man, een smaad van mensen, en veracht van het volk."

Nu ik zeg: dat is de kroning van de grote verborgenheid van de godzaligheid, die buiten alle tegenspraak groot is; die verborgenheid, die boven de gehele wereld in zich gepaard heeft, de meeste grootheid en goedheid; die de stof is van de hoogste verwondering, en de fontein van de zoetste vertroosting welke de rede of godsdienst kan uitdenken. De verborgenheden in de Drie-eenheid zijn zo hoog, dat zo iemand daar naar durft te reiken, hij des te lager val doet; het is alsof een worm zou ondernemen de zon te raken in het uitspansel. Maar deze verborgenheid is God neerkomend tot de mens, om van mensen behandeld en gezien te worden; omdat de mens niet kon opklimmen tot Gods hoogheid, komt God hier neer tot onze laagheid. Hij nadert tot ons, om ons te behouden. Het is geen bedwelmende, maar een zaligmakende verborgenheid, de hoogste waarheid is er in voor het verstand om te beschouwen en verwonderd te staan, en daar is de grootste goedheid in voor de wil, om te verkiezen en daar op te rusten. Deze verborgenheid is bedacht tot een verwondering en vermaak voor mensen en engelen; de drie zaken, die de stof van de zang van de engelen waren, zijn de juwelen ervan: "Ere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de mensen een welbehagen".

12^e Predicatie – Rom. 8:3

Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses ...

Van alle werken Gods omtrent de mens, is er gewis niet een, hetwelk zoveel wonder in zich bevat, als het zenden van Zijn Zoon om mens te worden, en zo vereist het van ons de nauwkeurigste aandacht. Laat ons onze geest opscherpen om deze verborgenheid te beschouwen, niet om nieuwsgierig in de verborgenheden ervan in te dringen, alsof wij niets anders te doen hadden, dan onze verstanden te vergenoegen; maar veel eer, opdat wij zouden zien, welk belang wij daarin hebben, en welk onderwijs en voordeel wij er door kunnen verkrijgen, opdat het alzo onze genegenheden vermaakt.

Ik geloof, dat er bij duizenden een tastelijke en zeer grove onkunde van de zaak zelf heerst. Velen die Jezus Christus belijden, kennen Zijne natuur noch Zijn heerlijke Persoon niet, zij bevatten noch Zijne hoogheid als God, noch Zijne laagheid als mens. Maar waarlijk, de zaak waar ik mij meest over verwonder, is: dat van degenen die voorgeven, meerdere kennis van deze verborgenheid te hebben, nochtans weinigen het ernstig beschouwen tot welk nut en oogmerk dat is, hoewel het de grond is van onze zaligheid, de voornaamste grond van ons geloof, en de grote springader van onze vertroosting. Nochtans is het iets zeldzaams, zelfs onder ware Christenen, de kennis dienaangaande aan te leggen tot enig gebruik in deze. Bij weinigen is het de stof van hun overdenking.

Ik denk waarlijk, dat de levendige gebruikmaking van deze verborgenheid van de godzaligheid zeer krachtdadig zou zijn, om ons duidelijk te maken, hetgeen wij gezegd worden te zijn, dat is: Christenen. Daarvan wordt iets te kennen gegeven, 1 Joh. 4:2,3,15; 5:1. De belijdenis en de wetenschap, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, en dat Hij de Zoon Gods was eer Hij het vlees aannam, dat wordt tot een merkteken van een geestelijk mens gesteld, die in God woont. Niet dat een naakte uitwendige belijdenis, of een inwendige mening en toestemming aan zo'n waarheid, van zo'n grote waardij is, hoewel het nochtans de hoogte is daar velen toe geraken, maar het is zo'n erkentenis van de ziel en een hartelijke goedkeuring van deze verborgenheid, die de verwondering en genegenheid daar naar uitlokt en het hart op dit voorwerp alleen vestigt, om leven en zaligheid daaruit te hebben. De duivelen beleden en geloofden, doch zij sidderden, Luc. 4:34,41: zij vreesden wegens hetgeen zij kenden; maar Petrus beled en beminde hetgeen hij kende; ja hij wierp zijn ziel op die Heere, Die hij beled.

Het is dan zo'n erkentenis van Christus, die de ziel trekt en met Hem verenigt door een ernstige en levendige omhelzing. Zo'n gezicht van Jezus Christus bevat beide waarheid en goedheid in zich, in de hoogste mate, en zo perst ze niet alleen al de toestemming van het gemoed, maar zij is een krachtdadig aanloksel van het hart, om tot Hem te komen en in Hem te leven. Ik bid u, merkt dan op, van welk een gewicht deze waarheid is, opdat u uw ziel goed zoudt aanleggen tot opmerking van hetgeen in Christus aldus geopenbaard is; niet enkel om het te

weten, maar tot een verdere gebruikmaking daar van; om het leven in Hem te zoeken, opdat de indruk van deze Zaligmaker zo diep op uw ziel zou gevestigd worden, dat u het uitdrukt in een dadelijke belijdenis van Hem in uw woorden en werken. Tit. 1:16; Matth. 7:21. Dit is waarlijk te bekennen en te geloven, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, om daar al de grond van uw hoop en troost uit te halen en om de krachtvolle beweegredenen daaruit te trekken, om te wandelen gelijk Hij gewandeld heeft: dat men het gebruikt tot vertrouwen op Hem, en tot gehoorzaamheid aan Hem.

Ik zal een woord spreken van die twee grote doeleinden en voornemens, waarom God Zijn Zoon zond in de gelijkheid des zondigen vleeses; te weten: tot Zijn eer, en tot de mens zijn nut. Het gezang van de engelen bij Zijn geboorte toont dit aan: "Ere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in mensen een welbehagen."

Zijn eer is op een uitmuntende wijze daarin geopenbaard: de eer van Zijn wijsheid, die het geneesmiddel uitgevonden heeft. Welk een diepte van wijsheid was er in! Hoe oneindig boven alle bedenkingen van het scheepsel verheven! Waarlijk daar zijn rijkdommen van wijsheid, diepten van wijsheid in gelegen. Ik oordeel, dat het nooit in de gedachten van mensen of engelen had kunnen opkomen. Toen alle mensen verdronken lagen onder een vloed van zonde en ellende, en onderworpen waren aan Zijn rechtvaardig oordeel, dat Hij toen een weg uitvond, hoe Hij velen zou behouden en zalig maken; daarbij is al de wijsheid, die in de orde en schoonheid van de wereld blinkt, slechts een flauw afschijnsel.

Verder, Zijn eer, Zijn barmhartigheid en genade schijnt hierin de grootste luister; dat Hij de straf, die de zonde de mens zijn verdiende, op Zijn eigen Zoon overbrengt; dat, toen er geen rantsoen door de mens te vinden was, Hij zelf het uitvond, hoe Zijn eigen gerechtigheid te voldoen, en ons zalig te maken. Gewis, het is het blinkendste juweel in de kroon van Gods heerlijkheid, zoveel barmhartigheid omtrent zulke ellendige zondaren, en zoveel genade omtrent rebellen. Indien Hij de zonde vergeven had zonder enige voldoening, (hetwelk sommigen hebben gemeend mogelijk te zijn geweest) welk een rijke genade zou het geweest zijn! Maar waarlijk, het is een bewijs van barmhartigheid en genade, hetwelk dat ver overtreft, dat Hij Zelf Zich een Lam en Offerande voorziet; dat Hij het rantsoen uitvond, en van Zijn Eigen Zoon in onze plaats afeist.

Zo straalt Zijn rechtvaardigheid zeer heerlijk in dit werk door. En waarlijk die twee zaken klaren elkaar meer en meer op: de rechtvaardigheid Gods in de straf van de zonde te eisen, en die te nemen van Zijn geliefde Zoon, verhoogt op de uitmuntendste wijze de barmhartigheid en genade van God jegens ons. En Zijn genade en barmhartigheid, door ons voorbij te gaan en Zijn Zoon voor ons tot een vloek te maken, verklaart en heldert op de rechtvaardigheid Gods, en wel op een zeer wonderlijke wijze. Welk bewijs kan er in de wereld gegeven worden van Gods toorn tegen de zonde, en van Zijn rechtvaardigheid om de zonde te straffen hetwelk dit gelijk is?! Zo'n bewijs van liefde tot zondaren, en zo'n betoog van haat tegen de zonde, was er nimmer denkbaar. Dat Hij in ons de zonde niet straft, maar

die overbrengt op Zijn zeer beminde Zoon, o welk een liefde en genade is daarin gelegen! en dat Hij Zijn eigen Zoon strafte, wanneer Hij stond in de plaats van de zondaar, o welk een rechtvaardigheid en gerechtigheid!

Dit is die heerlijke verborgenheid, die samenvoeging van die twee blinkende juwelen: de gerechtigheid en barmhartigheid, de liefde en de haat, in één keten door Christus menswording, "waarin de engelen begerig zijn in te zien", 1 Petr. 1:12. En waarlijk, zij verwonderen er zich over, en zij prijzen Hem uit bewondering. Dit is hetgeen, waar de lof van mensen en engelen voor eeuwig in te kort zal komen. David, deze dag voorziende, voorspelde het: dat de engelen Hem zouden loven, Ps. 103:20. En nu is het vervuld, nu al die heerlijke troepen van heilige en heerlijke geesten de Zoon van God in de wereld verwelkomen, met die hemelse harmonie van lofzegging. Luk. 2:14.

Welk een traagheid en aardsgezindheid is het in ons, dat wij niet naar boven in onze geest tot deze melodie opklimmen, om met de engelen ons te verenigen in dit gezang. Wij, zeg ik, omdat het ons het meest betreft. De engelen verwonderen zich, en zij zingen in verwondering hierover, omdat de heerlijkheid Gods zo blinkend daarin doorstraalt, evenals of er meer zonnen in het firmament waren, gelijk het licht van zeven dagen op een dag. Die drie in het bijzonder: de wijsheid, barmhartigheid en genade, rechtvaardigheid en gerechtigheid, iedereen van deze ziet er uit als de zon in haar kracht, omgevoerd in deze cirkel van de mens zijn verlossing, tot verrukking van het hart van alle eerwaardige en heerlijke troepen daarboven, doende blijmoedig en gewillig al hun dienst tot dit werk, om gediensstige geesten te zijn, en om de erfgenamen van de zaligheid te bewaken. Wanneer nu de eer des Allerhoogsten zo'n lieflijk gezang daar boven verwekt onder de engelen; o welk een uitwerking diende dan de eer van de hoge God, en het hoogste heil de mens zijn op ons te maken! Wanneer de grootste eer van God, en het voornaamste voordeel van de mens in deze keten samen geschakeld zijn, wat behoorden wij anders te doen, dan verwonderd te staan en te aanbidden, te bidden en verwonderd te staan, en zolang wij hier op aarde zijn, mee in te stemmen in die harmonie van de hemel.

Veel kan hier gezegd worden ten opzichte van ons goed; maar wij zullen u in het kort aantonen, dat het de grootste bevestiging voor ons geloof, en de sterkste beweegreden tot nederigheid is, die er kan uitgedacht worden, dat God Zijn Zoon also geぞnden heeft. Nu dat zou ons ware Christenen maken, indien wij op de overdenking van Christus' komst in het vlees ons konden schikken tot vertrouwen en eerbied, om Hem te verheerlijken door het geloof, onszelf te verlagen, in Hem te geloven, en ootmoedig met Hem te wandelen.

Ik weet niet, dat er iets krachtiger is, om ons te verzekeren van de werkelijkheid van Gods nodigheden en beloften aan ons, dan dit. Wij zoeken gedurig tekenen en bewijzen van Gods liefde, iets om ons vrijmoedigheid te geven om tot God in Christus te komen, en ons te verzekeren, dat wij welkom zullen zijn. Vele Christenen bevleken zichzelf met de drek van hun eigen duisternis en moedeloosheid, omdat zij niets in zichzelf kunnen vinden, hetwelk het minste bewijzend teken kan geven, dat Hij hen zal toelaten en verwelkomen, als zij tot

Hem komen; of dat zulke kostelijke beloften en zoete nodigingen kunnen toebehoren aan zulke zondaars, als zij zelf menen te zijn Waarlijk, mijn geliefden! ik acht, dat terwijl wij ons zo bezig houden, wij de zon met een kaars zoeken, dat duister makend, wat in zichzelf zo klaar blinkend is als het licht.

Het bewijs, dat God het inderdaad zo meent, als Hij u het leven in Christus aanbiedt, en dat Hij gewillig is u aan te nemen, en dat dit niet buiten het bestek van Zijn nodiging is; en nochtans zoekt u het, waar het minst te vinden is, dat is: in uzelf. In de waarheid, Zijn nodigingen in het Evangelie voeren het blijk met zich in haar boezem, hetwelk boven alle andere tekenen en blijken is, namelijk dat God ooit Zijn eigen Zoon zond in het vlees tot dit doeleinde. En is er iets groter of klaarder dan dit? Mij dunkt wij zijn gelijk diegenen, die, als zij vele tekenen en wonderen gezien hadden, die Christus deed, welke voor de gehele wereld getuigenis gaven van Zijn Goddelijke natuur, nochtans niet wilden voldaan zijn, maar nog een ander teken zochten, "hem verzoekende." Matth. 16:1. En waarlijk, Hij zou ook ons dit antwoord geven: "o gij verkeerd en overspelig geslacht: hetwelk een teken zoekt; u zal geen teken gegeven worden, dan het teken van Jona de profeet."

Het grootste bewijs dat men zich kan verbeelden, is reeds gegeven: dat de Vader Zijn eniggeboren en geliefden Zoon zond in de gestalte van een dienstknecht, en dat voor de mens. Indien dit niet voldoet, weet ik niet wat voldoen of vergenoegen zal. Ik zie niet, hoe enig werk van Zijn Geest in ons zoveel blijkbaar bewijs kan geven van Zijn dadelijke genegenheid en getrouwheid in het Evangelie en van Zijn gewilligheid om zondaars te verwelkomen. Al de werken van de schepping, al de werken van de genade zijn niets hier bij, om Zijn liefde tot de mensen openbaar te maken. Daarom is er zo'n zonderling teken opgesteld: "Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft." Joh. 3:16. "En hierin is de liefde Gods geopenbaard, dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft," 1 Joh. 4:9. Indien mensen en engelen zich hadden beijverd om een pand of bevestiging van de liefde Gods te verzinnen en uit te vinden, zij zouden gevallen zijn op enige openbaring of werking aan hun geest. Maar helaas! Het is oneindig daarboven verheven, dat Zijn eigen uitgedrukt beeld en het afschijnsel van Zijn heerlijkheid is neer gekomen, om getuigenis te geven van Zijn liefde. Ja, Hij die de Vader gelijk is in heerlijkheid is als een gift aan de mensen gegeven. En is Hij niet oneindig meer dan geschapene gaven of genaden, Hij, die de rechte Springader en Fontein van die alle is? "Alzo lief heeft God de wereld gehad," dat Hij in waarheid benevens die, geen zodanig geschenk gegeven heeft, om zo'n een liefde te betuigen.

Daarom, indien alles wat Hij in deze gedaan heeft uw angstvallig gemoed niet voldoen kan, maar u gedurig voortgaan wilt meer bevestiging te zoeken van Zijn volvaardigheid, om u aan te nemen, acht ik dit als *verzoeken van de Heilige*, wat een dusdanig antwoord van Hem zou ontvangen: gij boze en overspelige! u zal geen teken gegeven worden, dan hetgeen duisterder is dan het eerste, en hetgeen u minder verstaan zult; u mag verkrijgen hetgeen u zoekt, misschien wat meer genoegen in uw eigen staat, maar het zal u in de uitkomst meer doen duchten,

altijd zult u onbevestigd en ongestadig zijn, als water, u zult de voortreffelijkste niet zijn.

Ik beken het, indien wij spreken van de openbaring van iemands deel aan die beloften, van een blijk van de liefde Gods tot hem in het bijzonder, dan moet er iets aan uw ziel door de Heilige Geest gewerkt zijn, waardoor de algemene getuigenis van Gods liefde tot het menselijk geslacht, neergebracht wordt tot een bijzondere toepassing aan u. Maar daar spreek ik nu niet van, omdat dat het verzegelen van de Geest is, na het geloven. Doch omdat u altijd onvast bent in het eerste en voorname punt, namelijk: naar de Zoon te lopen, en op Hem te wachten om leven, daarom hebt u zoveel onklarheid en zwakheid in hetgeen er volgt op het geloof.

Waar ik nu van spreek, is: dat indien het hartelijk werd geloofd, en ernstig opgemerkt dat *God Zijn Zoon gezonden heeft in het vlees om zondaars zalig te maken*, u niet gemakkelijk in twijfel zou staan, of u wel tot Hem komend om zaligheid, welkom zou zijn. U zou niet kunnen zeggen, dat zulke kostelijke nodigheden de zondaren niet konden toekomen; of dat Hij zulken als u bent niet kon liefhebben. Waarlijk, ik oordeel, indien het in het algemeen ter harte werd genomen, dat God het menselijk geslacht zo lief heeft gehad, dat Hij hun zo'n gift gaf, dat er dan geen twijfel meer kon gemaakt worden, of het God wel ernst is, wanneer die gift aan iemand in het bijzonder wordt aangeboden. Ja ik acht, dat het komt van de onopmerkzaamheid van deze algemene blijk en openbaring van liefde aan de wereld, dat u zo bevend en twijfelend staat omtrent bijzonderheden. Zou u wel zoveel zwaarigheid hebben, van Zijn liefde tot u te geloven, indien u in waarheid geloofde dat Hij de wereld, dat is, zo vele duizenden gelijk u, heeft liefgehad? Is er wel (ik bid u let er op) zoveel afstand tussen u en anderen, als tussen Hem en allen? Indien Hij dan zoveel ellendige zondaren lief heeft, is er dan wel enige onmogelijkheid in, dat Hij u zou kunnen liefhebben? Want wat is er in hen, hetwelk Zijn liefde tot hen kan opwekken?

Dat ik u zeg, waarom ik oordeel, dat het recht besef en aangrijpen van de algemene waarheden van het Evangelie geschikt zou zijn, om gelijk de zon in haar kracht, al de nevelen te verdrijven van ons redetwisten over ons bijzonder deel aan de genade van God. Het is, omdat ik bevind, dat dezelfde gronden, waarop u uw eigen bijzonder deel in twijfel trekt, (zo u er op lette, zou het door u bevonden worden) veel verder gaan, te weten: om te besluiten tegen alle anderen, alsof zij geen kracht in uw geval hebben, of zij van evangelische kracht zullen zijn, om het vertrouwen van al de heiligen, en de zekerheid van alle beloften neer te vellen. Want wat is het, dat u ontstelt, anders dan dat u zondaars bent, en zulke zondaars, zo snood en walgelijk; waaruit gij besluit, niet alleen, dat u voor het tegenwoordige geen verzekering hebt van Zijn liefde, maar ook, dat Hij zo een, als u bent, niet kan liefhebben. Nu zeg ik, indien dit zo gaat, met betrekking tot uzelf, ziet goed toe, dat *u zichzelf niet veroordeelt en hetgeen u goedkeurt*, dat is: dat u niet redetwist tegen het deel van alle heiligen, die zulken waren als u, en tegen de waarheid van de fundamentele stellingen van het Evangelie. Alzo lief heeft God de wereld gehad, enz. En zo verongelijkt u zichzelf niet alleen maar ook alle

anderen: en dat niet alleen, maar u doet Hem de grootste smaad aan, Die uit liefde Zijn Zoon zond, en aan Hem Die uit liefde kwam.

O! let wel, hoe u vertreedt en onwaardig acht die grote openbaring van Gods liefde: God geopenbaard in het vlees! Hoe u Zijn liefdepand tot zondaars versmaadt, groter dan Hij u geven kon, omdat het zo groot is als Hij Zelf. Och! of u het gevolg kon zien van uw angstig en bezwarend twijfelen, dat het niet alleen uw eigen ziel verongelijkt, maar dat het nog van een bloediger natuur is; indien die twijfelingen grond hebben, zij zou het leven en de zaligheid van alle gelovigen afsnijden, en wat nog zwaarder is: zij zouden door een onvermijdelijk gevolg bewijzen een antichristelijk punt, dat Christus niet in de wereld gekomen is. Ik bid u, geeft acht op uw kwaad, opdat u er een gruwel van mag krijgen.

Dit zal ook tot een andere opmerking kunnen dienen, om uw geloof te versterken en veel troost te geven, hetgeen u vindt Hebr. 2:14; 4:15. Dat "Hij onze natuur deelachtig is geworden, en in alles Zijn broederen gelijk, opdat Hij also een barmhartig Hogepriester zou zijn, machtig om ons te hulp te komen, en gevoelig aangedaan te zijn met onze zwakheden". Welk een sterke troost kan er uit deze borsten gezogen worden! Toen het onmogelijk was, dat de mens tot God kon opkomen, wegens Gods oneindige hoogheid en heiligheid, is God neergekomen tot de mens in Zijn laagheid en geringheid. Hij heeft deze ladder van de hemel tot de aarde gezonden, opdat de arme ellendige zondaars langs dezelve zouden opklimmen; zij is zo laag neergekomen, als onze zwakke broze natuur is, opdat wij daar licht zouden opkomen, en gemakkelijk ten hemel opgaan. Daarom wordt dit vlees een verse en levendige weg genoemd, omdat een arm zondaar verzekerd kan zijn, dat hij verwelkomd en aangenomen zal worden, door Iemand van zijn eigen geslacht – zijn Broeder. "Hij schaamde zich niet, ons Zijn broederen te noemen; vlees van Zijn vlees, en been van Zijn been." Dit kan een vrijmoedige toegang maken, namelijk: dat wij niet onmiddellijk tot God hebben te spreken of te komen, voor zover Hij met heerlijkheid en Majesteit bekleed is; en gelijk de Joden Hem hoorden op de berg Sinaï, en begeerden een Middelaar tussen hem en hun, maar dat die grote Profeet, aan hun beloofd, gekomen is, en dat wij tot Hem mogen spreken, rijdende op een ezel, een lage ezel, opdat een ieder zijn begeerte Hem in het oor kon fluisteren; en Hij nochtans zo hoog is als God, opdat wij tot God zouden spreken en bij Hem vermogen.

Gewis dit is een zoete plaats van samenkomst; om God daar tegemoet te komen, opdat geen zondaar enige vrees zou hebben; daar te komen tot deze handel van vrede en verzoening. Hoezeer kan dit ons verzekeren, dat dit grote voorrecht te verkrijgen is, dat wij kinderen Gods kunnen worden, omdat de "Zoon Gods een Zoon des mensen geworden is." Joh. 1:11,12. Waarlijk, hoewel het moeilijk te geloven is, dat zulken als wij, zonen van de grote Koning zouden worden; nochtans is niets zo wonderlijk, als dit: dat de eeuwige en eniggeboren Zoon van de grote God, de Zoon zou worden van een ellendige mens. Die hoogheid zal gemakkelijk geloofd worden, indien wij deze laagheid wel aanmerken. Het zal zo zwaar niet vallen, een ziel te verzekeren, dat er een weg van vereniging en

verzoening met God is, dat men nog met Hem bevredigd kan worden, indien wij dit wel overwegen, dat God Zijn eigen natuur met de onze verbonden heeft in één Persoon, om een pand te wezen van die vereniging en vrede.

En dan, hoeveel verkwikking en vertroosting kan het ons opleveren, dat Hij niet alleen een mens, maar een ellendig mens was; en dat niet door enige noodzaak, maar alleen door een noodzaking van liefde en ontferming. Hij had barmhartigheid genoeg om ons zalig te maken, als God; Hij had liefde en medelijden genoeg als mens, maar Hij wilde ook de ellende aannemen in Zijn eigen Persoon, opdat Hij door bevinding over ons barmhartig zou zijn. Gewisselijk de ondervinding van ellende en zwakheid moet enige teerheid toedoen tot het hart van onze Hogepriester.

Maar al hielp het Hem niet om meer ontfermend te zijn, zo is het toch voor ons geschied om ons te helpen, om meer vertrouwen op Hem te hebben, en meer vrijmoedigheid te gebruiken in tot Hem te komen.

Welk een moedgeving is het voor een arme mens, tot een arme Jezus Christus te komen, Die niets had, waarop Hij Zijn hoofd kon neerleggen! Hij weet welk kwaad in de armoede gelegen is, en Hij verkoos het te weten, opdat Hij Zich over u zou ontfermen. Met welk een vrijmoedigheid zou een arme verdrukte en verachte gelovige tot Hem komen! Ziet, Hij heeft dat alles Zelf ondervonden; en Hij was gewoonlijk beproefd met smarten en droefheden, daarom kan Hij het best medelijden met u hebben. Laat ons van zondige zwakheden spreken, die wij onderworpen zijn. Opdat er een rechte gepastheid in Hem zou wezen om u te helpen, kwam Hij in een staat, zo nabij als het wezen kon. Hij was gewillig, tot zonde verzocht te worden; en alzo kent Hij de kracht die de verzoeken moeten hebben op zwakke en broze naturen. Maar Hij kon niet zondigen; want dat was nadeel voor ons geweest. Laat dit ons dan vrijmoedigheid geven, om tot Hem te gaan.

Ik zou ulieden graag in de tweede plaats uit deze grond tot ootmoed bewegen, volgens de les, die Christus geeft, Matth. 11:29: "Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben, en nederig van hart." En de apostel maakt zonderling gebruik van de verborgenheid, dat de Majesteit Zich zo verlaagd heeft, om onze hoge achting van onszelf te verlagen. Phil. 2:3-6. Behoorde niet die zin in ons te zijn, die in Christus was?

Oordeelt eens: God verlaagd, en de mens verhoogd, hoe slecht voegt dat? God nederig in staat en stand, en de mens, hoewel zeer laag in staat, nochtans hoog in stand in zijn eigen schatting! Welke diepe verborgenheid is er meer, dan God vernederd? En wat is er afschuwelijker dan de mens, trots en hovaardig? Waarlijk, hoogmoed is het lelijkste in de mens, maar in een Christen is het afschuwelijk, ja wanstaltig.

Indien Hij, die zo hoog en heerlijk was, zichzelf uit liefde en genegenheid verootmoedigde, hoe moesten wij, die zo laag en gering zijn, onszelf verootmoedigen uit noodzakelijkheid, en ook uit liefde en genegenheid, om Hem gelijkvormig te zijn? De natuur kan tot het ene bewegen, maar de christelijkheid leert het andere: nederig van hart te zijn, en een ieder beter dan zichzelf te

achten. De rede moge overreden om zachtmoedig, lijdzaam en lankmoedig te zijn, vanwege onze geringheid, ledigheid, broosheid en nietigheid; maar deze les wordt in Christus' school geleerd, niet enkel door die beweegreden, door kracht van noodzakelijkheid, maar door een hogere beweegreden: de drang van de liefde tot Jezus Christus – "leert van mij." Veronderstelt, er was geen drangreden in, en nochtans zou die genegenheid een sterkere drang zijn te bewegen, Hem gelijkvormig te zijn en Zijn voorbeeld te volgen, Die zo laag kwam, en Zichzelf vernederde tot de dood, en dat voor ons.

13^e Predikatie, Rom. 8:3

... en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.

De grote en wonderlijke daden van grote en voortreffelijke personages moeten noodzakelijk enige grote doeleinden hebben, die daarmee overeen komen. De wijsheid zal hun niet leren vreemde dingen te doen, dan met enige bijzondere oogmerken. Want het zou dwaasheid en uitzinnigheid wezen, grote dingen te doen, om enig klein gering doeleinde, even weinig passend, als dat een berg zou baren, om een muis voort te brengen. Gewisselijk, wij moeten wel denken, dat het een heerlijk en hoog gewichtig werk moet zijn, hetwelk zo'n hoog en eerwaardig Persoon als de Zoon van God is, van de hemel bracht; het moet iets wezen, dat geëvenredigd is met Zijn wijsheid en Majesteit. En waarlijk zo is het ook. Daar is een grote en krachtige vijand Gods in de wereld, dat is de zonde; die opperrebel heeft de mens van God afgetrokken, en een gedurige tweedracht en vijandschap tussen die beiden gezaaid. Deze heeft het gehele menselijk geslacht overwonnen, en onder andere ook zelfs Gods uitverkorenen, diegenen, die God in Zijn eeuwige raad ten leven en ter zaligheid te voren verordineerd had. De zonde brengt alle mensen in slavernij, en oefent de volkomenste tirannie over hen uit, zij doet alle mensen hun heersende begeerlijkheden dienen, en dan is de gehele beloning daarvan de dood: zij verbindt hen tot het oordeel.

Nu, toen deze oproerigheid en weerspanning in de wereld ontstaan was, en een van de edelste schepselen in dit oproer was weggevoerd en afgetrokken van de schuldige gehoorzaamheid aan de Goddelijke Majesteit, zo besloot de allerheiligste en wijze raad des hemels, de Zoon van de Koning te zenden, om deze weerspanning te herstellen, de mensen weer tot gehoorzaamheid te brengen, en om de opperverrader, de zonde, waar Zijn natuur een gruwel van heeft, te verderven. En tot dat einde kwam de Zoon van de grote Koning, Jezus Christus, in de wereld, om de gevangen mens te verlossen, en om de overwinnende zonde te veroordelen. Er is geen voorwerp waartegen God zo'n volle, zuivere, en volmaakte toorn en haat heeft, als tegen de zonde. Daarom zendt Hij, om datgene te verdoemen, hetgeen Hij het meest haat; en Hij haat de zonde volkomen, om die te veroordelen. En dit wordt uitgedrukt als het oogmerk van Zijn komst, 1 Joh. 3:5,8. "Om de werken des duivels te verbreken." Al zijn boze en helse samenscholingen en vonden tegen de mens; al dat vergif van vijandschap en zonde, hetgeen hij uit nijd en boosheid op de mens uitspuwde, en dat hij in zijn natuur uitstort; al die werken van die vorst van de duisternis, om de mens te verlokken van gehoorzaamheid tot weerspanning, en over hem van die tijd af te tiranniseren, door de heersachtige wetten van zijn eigen begeerlijkheden. Met één woord, al dat werk, dat in de hel gesmeed was, om de arme mens neer te brengen tot diezelfde ellende met de duivelen; dat alles kwam Christus de eniggeboren Zoon van die grote Koning verbreken, dit was zijn edel plan en werk. Die toren, welke de satan opbouwde tegen de hemel, en waarvan hij het fundament zo laag als de hel gelegd had, wilde Christus neerwerpen: het

werk waartoe Christus onder de mensen neerkwam was omdat Babel, die toren van duisternis en verwarring, af te breken, om een toren van licht en leven op te bouwen, tot welke de zondaars konden komen en veilig zijn, en langs welke zij dadelijk ten hemel konden opklimmen.

Sommigen verstaan door die woorden: "voor de zonde," de gelegenheid en reden van Christus' komst, te weten, dat die was, omdat de zonde de wereld overwonnen, en de mens van de verdoemenis onderworpen had. Dat daarom Jezus Christus in de wereld kwam, om de zonde te overwinnen en die te veroordelen, opdat wij' vrij zouden zijn van de verdoemenis door de zonde. En dit was de voorname oorzaak, waarom Hij het vlees aannam. Indien de zonde in de wereld niet gekomen was, had Christus er niet ingekomen; en indien de zonde geen troon in de mens zijn vlees had opgericht, had Christus geen vlees aangenomen. Hij had in de gelijkheid des zondigen vleses niet gekomen. Zodat dit overvloedige vertroosting kan geven. Want indien dit de rechte oorzaak van Zijn komst was, hetgeen Hem neerbracht van de gemakkelijke en gelukzalige schoot van de Vader, zal Hij zeker datgene doen, waartoe Hij kwam. Hij kan in Zijn voornemen niet feilen; Hij kan Zijn doel niet missen: Hij moet de zonde veroordelen en zondaars zalig maken.

En waarlijk, dit is een wonderlijke liefde, dat Hij de zonde alleen voor Zijn deel nam, en alleen om de zonde, of tegen de zonde kwam, en niet tegen de arme zondaren. Hij had geen andere order van de Vader dan deze: gelijk Hij dat zelf verklaart, Joh. 3:17: "Want God heeft Zijn Zoon in de wereld niet gezonden, opdat Hij de wereld verdoemen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden." Gelijk iemand terecht aanmerkt: Christus zou zulk een jaloerse gedachte niet met de vinger aangewezen, noch in van de mensen hart geworpen hebben, indien zij niet te voren in hen geweest was; maar hier zijn wij van nature toe genegen, harde gedachten van God te hebben, en bezwaarlijk te kunnen overreed worden door Zijn liefde; wanneer wij eens terdege overtuigd zijn van onze vijandschap. Het is waar, het meeste deel van de wereld beeldt zich in, van Gods liefde verzekerd te zijn, en zij zijn er niet jaloers over, omdat zij hun eigen vijandschap tegen God niet kennen. Maar laat eens iemand beseffen, waarlijk een vijand van God te zijn, dan zal het zeer moeilijk zijn, hem iets anders van God te doen geloven, dan dat Hij een vijandig gemoed tegen hem draagt. En daarom, om dit weg te nemen, verzekert ons Christus, dat noch de Vader noch Hij, enig plan of geheime lagen tegen de arme zondaars had; maar dat des Vaders oogmerk in het zenden, en Christus' doel in het komen, voornamelijk, zo niet alleen was, niet tegen de mens, maar tegen de zonde, niet om de zondaars, maar om de zonde te verdoemen, en zondaars zalig te maken.

O gezegende en weergaloze liefde, die zo'n dadelijk onderscheid maakte tussen de zonde en de zondaren, die werkelijk zo één waren. Zullen wij dan niet tevreden zijn, dat voor ons die beklaglijke vervloekte vereniging met de zonde los gemaakt wordt; zullen wij niet gewillig zijn, opdat de zonde in ons veroordeeld wordt, en dat wij onze zielen behouden krijgen? Ik bid u, geliefden in de Heere! zoekt toch niet, altijd Christus' vijand, die grote verrader, staande te houden, tegen welke

Hij van de hemel af kwam. Het is een wonder, dat Hij niet beide u en de zonde als vijanden vervolgt; maar indien Hij de één wil verderven en de ander behouden, o! laat Hem de zonde en niet u verderven, en dat zoveel te meer, omdat zij *u* zou verderven. Ziet naar Hem, dan zal de ongerechtigheid u niet ten verderve zijn, maar Hij zal het verderf van de ongerechtigheid zijn. Maar indien u zo'n deling tussen u en uw zonden niet wilt toelaten, ziet dan toe, dat u niet in eeuwigheid onverdeeld daarmee bent, en dat u niet een gemeen lot voor eeuwig zoudt hebben, dat is: de verdoemenis. Velen wilden wel behouden worden; maar zij wilden niet behouden worden met verlies van hun zonden. Helaas! dat zal u verdoemen. Wat betreft de zonde: God heeft een onverzoenlijke vijandschap daar tegen uitgeroepen. Hij heeft er geen woonstede voor, Hij wil daarmee niet in voorwaarden komen, en dat, omdat de zonde zijn dodelijke vijand is; derhalve laat de zonde veroordeeld worden, opdat u zoudt behouden worden, maar met de zonde zou *u* kunnen veroordeeld worden.

Het woord, "voor de zonde", kan daarom geschikt in een anderen zin genomen worden: tot een offerande voor de zonde; zodat de zin is: Jezus Christus kwam om de zonde, in haar eis tegen ons, te veroordelen en te vernietigen, door een offerande voor de zonde, dat is: door Zijn eigen lichaam of vlees op te offeren. Zo hebt u daar dan de weg en het middel, door hetwelk Christus de zonde overwon en het werk voltrok, waartoe Hij gezonden was. Het was de toorn te bevredigen, en de gerechtigheid te voldoen, door een offerande voor de zonde op te offeren; de prikkel en kracht des doods is de wet, zegt de apostel 1 Kor. 15:55. Twee grote vijanden hadden wij tegen ons, twee grote tirannen over ons: de zonde en de dood. De dood was tot alle mensen doorgestaan. Niet alleen waren alle mensen aan de ellenden van dit leven en de tijdelijke dood onderworpen; maar ook de vreze van de eeuwige dood, en een eeuwigdurende scheiding van het gezegende aangezicht van God, had op allen kunnen vallen, en hen aan de dienstbaarheid onderworpen maken, Hebr. 2:15. Maar de kracht en prikkel daarvan is de zonde; het is de zonde, die dood en hel tegen ons wapent. Neem de zonde weg, en u neemt de prikkel, de kracht van de zonde weg; zij heeft geen sterkte of vermogen, om de mens te beschadigen; maar omdat de dood de rechte bezoldiging of het loon van de zonde is (Rom. 6:23) zo vloeit al de zekerheid en krachtdadigheid in de beloning, van dit werk van de duisternis, de zonde. Maar nu, de kracht van de zonde is de wet, die een vergiftige en verdervende kracht in de prikkel van de zonde stelt, want het is het vonnis van Gods wet en de gerechtigheid van God, die zo'n onafscheidelijke samenhechting tussen de zonde en de dood gemaakt heeft; hierdoor krijgt de zonde een verdervende en dodende kracht. De gerechtigheid wapent ze met kracht en gezag, om de mens te veroordelen; zodat er geen vrijheid noch ontbinding van die veroordeling, en geen ontgaan van die verderfelijken prikkel des doods kan zijn, tenzij het vonnis van Gods wet, hetwelk zij uitgesproken heeft (u zult de dood sterven) verbroken wordt, en de gerechtigheid van God door een rantsoen voldaan wordt. En als dat gedaan is, is de kracht van de zonde geheel weg, en dan is de prikkel des doods afgeweerd.

Nu dit had de mens onmogelijk kunnen doen; die partijen zijn te sterk voor alle geschapen kracht: de kracht van de zonde om te veroordelen, mag enigszins oneindig genoemd worden, omdat ze vloeit uit de onveranderlijke wet van de oneindige gerechtigheid Gods; maar welke kracht zou kunnen strijden tegen die sterkte, behalve als van een zodanige, die ook een oneindige sterkte heeft? Daarom moest de Zone Gods komen, om dit werk te doen: de zonde te verdoemen, en de zondaar zalig te maken. En gekomen zijnde, worstelde Hij met de kracht van de zonde, want Hij wist waar de kracht ervan lag, en zo ging Hij eerst daar mee ten strijde, namelijk: met de gerechtigheid van Zijn Vader, met het handschrift van de inzettingen, dat tegen ons was, want indien Hij die eens kan wegdoen, hetzij als overwonnen, hetzij als voldaan, heeft Hij weinig anders meer te doen.

Doch, Hij gaat niet op een geweldige wijze te werk; Hij doet het niet met een sterke hand, maar Hij handelt er wijs, of mag ik met eerbiedigheid zeggen, listig in. "Hij kwam onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet waren verlossen zou." Gal. 4:4. Met kracht zal het niet geschieden; de wet kan geen geweld aangedaan worden, de gerechtigheid kan niet gedwongen worden, om haar recht te laten varen; daarom verkiest onze Heere Jezus, als het ware, te onderhandelen met de wet, Zich daar onder te onderwerpen; Hij is geworden onder de Wet, Hij die boven de Wet was, zijnde de Wetgever op de berg Sinai, Hand. 7:38; Gal. 3:19; Hij komt onder de verbintenis ervan, om die te vervullen: "Ik ben niet gekomen, om de Wet te ontbinden, maar om die te vervullen." Matth. 5:17. Hij wilde de wet geen geweld aandoen, noch regelrecht tegen de bedinging ervan, of zonder dat er voldoening aan gegeven werd om de zondaars te verlossen, want dat zou strijdig zijn tegen de wijsheid en rechtvaardigheid van de Vader, Die de wet gaf. Maar Hij doet het beter op een vriendelijke wijze, door onderwerping en gehoorzaamheid aan al de eisen ervan; al wat zij van de zondaar eiste, die schuld vervult Hij, Hij voldoet aan de schuldvordering in Zijn eigen Persoon door gehoorzaamheid. En dus krijgt Hij kracht over de wet door onderwerping aan al de eisen ervan, en haar recht over ons weg te nemen, daarom staat er, dat "Hij het handschrift van de inzettingen hetwelk tegen ons was, uitgewist heeft, door het te nagelen aan Zijn kruis, en zo nam Hij het weg." Col. 2:14. De schuldvordering voldaan hebbend schrapte Hij ze door; en zo is zij nu krachteloos tegen Hem en ons. Aldus is de kracht van de zonde, die de wet is, geweerd, en door dit middel is "de zonde veroordeeld in het vlees; door het lijden van Zijn vlees," en heeft de wet al haar eis tegen de zondaars verloren; want datgene, waaraan die eis hing, namelijk het vonnis van de wet, is uit de weg genomen, zodat zij geen blijkbare grond heeft, om tegen de arme zondaar, die naar Jezus Christus vliedt, enige beschuldiging te vestigen, en geheel geen grond om hem te veroordelen; in dat aanzien is zij ten enenmale krachteloos gemaakt; want gelijk de Filistijnen bevonden waar Simsons kracht in lag, en zij hem het haar afsneden, alzo heeft Christus in Zijn wijsheid gevonden, waar de sterkte van de eis van de zonde tegen de mens in lag, Hij heeft het haar daarvan afgesneden, dat is: "het handschrift van de inzettingen, hetwelk tegen ons was."

Dit is het, wat van het begin van de wereld afgeschaduwd is geworden, door de voorbeelden van offeranden en plechtigheden. Al die offeranden van beesten, vogelen en dergelijke, onder de wet, vertoonden en schaduwden af die ene offerande, die in de volheid van de tijd geofferd is, "om een verzoening voor de zonden van de wereld te zijn;" en iets hiervan werd onder de Heidenen gebruikt voor Christus komst, gewisselijk door overlevering van de vaders, die van ver op deze dag gezien hebben, wanneer deze welriekende offerande zou geofferd worden, om de hemel te bevredigen. En het is niet zonder een bijzondere Voorzienigheid en opmerkenswaardig, dat sinds die volkomen en wezenlijke offerande opgeofferd is, de gewoonte van slachtofferen door de gehele wereld is opgehouden, alsof God door het ophouden van slachtofferen, en door het stilzwijgen van de orakelen aan alle mensen toeriep, dat de ware verzoening reeds gekomen, en de ware Profeet van de hemel is neergedaald, om Gods zin aan de wereld te openbaren. Daar werden vele plechtigheden onderhouden in het slachtofferen, om ons de volmaaktheid van onze verzoening en bevrediging voor te houden: zij legden hun handen op het beest, te weten: degenen, die het brachten, om te betekenen dat onze zonden aan Christus toegerekend werden, "Hij, die geen zonde gekend heeft, heeft God zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem."

En waarlijk het is opmerkenswaardig, dat zelfs die offeranden voor de zonden genoemd werden, zonde; en zo worden die woorden met elkaar verwisseld in Leviticus, om ons aan te wijzen, dat Jezus Christus Zijn ziel tot zonde zou maken, Jes. 53:10, dat is: een slachtoffer voor de zonde; en dat Hij voor ons zonde zou worden, dat is: een slachtoffer voor de zonde. Wanneer het bloed uitgestort werd (dewijl er zonder bloedstorting geen vergeving geschiedde, Hebr. 10,) spregde de priester het bloed zevenmaal voor de Heere, om daarmee de volmaaktheid van die verzoening voor onze zonden in de kracht en duurzaamheid ervan af te schaduwen; Hebr. 9:26; dat Hij zou verschijnen, "om de zonde weg te nemen door de offerande van Zichzelf," om die zo weg te nemen, alsof zij nooit geweest was, door die op Hem te nemen, en weg te dragen. En dan moest de hogepriester van het bloed brengen in het heilige der heiligen, en binnen het voorhangsel, en de genadestoel besprengen, om ons te tonen, dat de verdienste en krachtigheid van Christus bloed in de hoogste hemelen zou gaan, om de toorn Gods te bevredigen. Onze Hogepriester is door zijn bloed "in het heiligdom gegaan, een eeuwige verlossing voor ons verkregen hebbende." Hebr. 9:12. En gewis dit is het slachtoffer, hetwelk onbevlekt Gode opgeofferd zijnde, alles verzoent. Hebr. 9:14. De zonde heeft een geroep, zij roept luide om wraak; dit bloed stilt het geroep, en schikt alles tot gunst en barmhartigheid. Het heeft zo'n zoete en liefelijke reuk in Gods schatting, dat het de hemel met zijn geur vervult. Hij is die waarachtige weggaande bok, welke niettegenstaande Hij al de zonden van Zijn volk droeg, nochtans levend wegging; hoewel Hij Zijn ziel tot een offerande voor de zonde moest maken en er voor sterven, nochtans heeft Hij door dit middel de zonde veroordeeld, doordien Hij veroordeeld is om de zonde; door dit middel heeft Hij de dood en het graf overwonnen, door te komen onder

de macht des doods, en zo leeft Hij nu voor eeuwig, om Zijn overwinning tot de zaligheid aan te leggen. Door onze zonden op Zich te nemen, heeft Hij volkomen de kracht en eis ervan weggedaan, gelijk de bok, die naar de woestijn buiten het gezicht van de mensen gezonden werd, niet opnieuw gezien werd. Gewisse, dit is de weg, op welke onze zonden in het graf van de vergetelheid begraven als een wolk weggedaan en in de diepten van de zee geworpen, en zo ver als het oosten is van het westen, weggezonden worden, op dat zij nooit tegen ons in het oordeel zouden komen, om ons te veroordelen, omdat Christus door de toorn te bevredigen en de gerechtigheid te voldoen, door het opofferen van Zichzelf, de zonden in het oordeel als gedood en in het graf met Zijn eigen lichaam begraven heeft.

Gij ziet dan, mijn geliefden! een vaste grond van troost tegen al onze vrees en droefheid, een beantwoording van al de beschuldigingen van onze zonden. Hier is een verantwoording voor alles, en boven alles. Gij wilde wel bijzondere beantwoording hebben, om uw bijzondere twijfelingen te voldoen. Gijlieden zoekt altijd enige tevredenstelling van uwe gewetens, behalve dit. Maar gelooft het, al wat gezegd kan worden benevens deze bevrediging en verzoening, heeft niet meer kracht om uw geweten te reinigen, of uw beangstigde gewetens te voldoen, dan die herhaalde slachtoffers weleer waren. Alles waar u naast dit uw oog of hart op, stellen komt, dat is ongenoegzaam, en daarom vindt u een noodzakelijkheid (om enige andere genade of hoedanigheid te zoeken, om uwe gewetens tevreden te stellen, even gelijk zij nodig hadden) de slachtofferen te vermenigvuldigen; maar sinds dit volmaakte Zoenoffer voor onze zonden opgeofferd is, behoorden nu niet alle ijdele verzoeningen door onze eigen werken op te houden? Gewis, daar is niets dat de hemel kan bevredigen dan dit, en niets is er, dat uwe geweten op aarde gerust kan stellen, dan dit offer. Indien u enige beschuldiging tegen u bevindt, let dan hier op: Christus heeft door één slachtoffer voor de zonde, de zonde veroordeeld in Zijn eigen vlees: de littekens van de spies, van de nagelen, en van het met vuisten slaan van Zijn vlees, zijn de tekenen en panden, dat Hij geworsteld heeft met de toorn, die door uwe zonden verdiend was, en zo heeft Hij al het recht, dat de zonde over u had, afgesneden. Indien u ongeveerinsd voor Gods aangezicht zeggen kunt, dat het de begeerte van uw ziel is, van de zonde zowel als van de toorn verlost te worden: en u wilde gaarne wegvlieden van de verdoemenis, kom dan tot Hem, die de zonde veroordeeld heeft door de verdoemenis wegens de zonde te lijden, opdat Hij degenen, die daarvan afvlieden tot Hem, zou behouden.

14^e Predikatie, Rom. 8:4

Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons,

Toen God de Heere een groot plan had aan de wereld bekend te maken, aangaande Zijn gerechtigheid en barmhartigheid omtrent de mensen, vond Hij dit zeer gepast en geëvenredigd middel daartoe uit, waarvan hierin het derde vers gesproken is, te weten: Zijn eigen Zoon te zenden, om de straf van de zonde te dragen opdat de gerechtigheid van de wet om niet, en uit enkele genade in de zondaars zou vervuld worden. En waarlijk, wij hadden niet kunnen denken, hoe Hij die beide eigenschappen in de zaligheid van de zondaars kon vertonen; wij hadden geen weg kunnen uitvinden, om Zijn gerechtigheid en heiligheid te vertonen, die Zijn barmhartigheid en genade niet zou verduisterd hebben; noch een weg tot openbaring van Zijn genade en barmhartigheid, die niet tot verdonkering van Zijn heiligheid en rechtvaardigheid zou gestrekt hebben. Naar de letter van de wet, die gegeven was tot een regel des levens, is het aldus: "die deze dingen doet, zal door dezelve leven; en vervloekt is een ieder, die dezelve niet doet." Wat konden wij verwachten, indien vervuld werd, zo als het schijnt, dat Gods waarheid en heiligheid; eiste? Wij waren verloren; daar is geen plaats voor barmhartigheid; maar indien dit niet vervuld werd, opdat barmhartigheid zou getoond worden in de vergeving van de zonde, scheen het, dat Gods waarheid en getrouwheid benadeeld zou worden.

Dit is de engte, waarin alle zondaars zouden geweest zijn, indien God niet zo'n ruimte had uitgevonden, gelijk deze is, namelijk: hoe barmhartigheid te tonen, zonder de gerechtigheid te verongelijken, en hoe de zondaars te behouden, zonder Zijne getrouwheid te kwetsen. Gewis wij mogen verwonderd staan, wat het was, dat Zijne Majesteit in de engte kon brengen, dat Hij Zijn beminde Zoon moest zenden, Hem verbrijzelen en Zijn aangezicht voor Hem verbergen, ja Hem pijnigen, en de drinkbeker van Hem niet laten voorbij gaan, niettegenstaande al Zijn smekingen. Kon Hij niet lichter bedreiging aan de wet gevoegd hebben, dan: "gij zult sterven," of gemakkelijker dat vonnis verzacht of vernietigd hebben, en de zondaar, zonder iets meer, hebben laten gaan, dan zo'n zware straf af te eisen van een, die onschuldig was? Was het de voldoening aan Zijn gerechtigheid, die Hem in engte bracht, en een noodzakelijkheid op Hem legde? Doch het kan zo schijnen niet meer tegen de gerechtigheid te strijden, de zondaar zonder voldoening te laten gaan, dan de voldoening te eisen en te nemen, van een, die niet dadelijk schuldig was! Het is het gevoelen van sommige Gereformeerde leraars, dat het niet de onverzettelijke noodzakelijkheid was, dat de gerechtigheid moest voldaan worden, die Hem aan zo'n zwaar en onvermakelijk werk stelde, als: "het verbrijzelen van Zijn Zoon;" want dat Hij alzo wel van alle voldoening had kunnen ontheffen, als van de personele voldoening van de zondaar; maar dat hier de engte lag, en de drang van dit geval: dat God een voornemen had, om Zijn gerechtigheid op te luisteren, en dat er daarom een voldoening moest gegeven worden, niet enkel om de gerechtigheid te voldoen, maar veeleer, om Zijne gerechtigheid te betonen, Rom. 3:25.

Nu gewisselijk, om deze twee tegelijk te doen schijnen in het een werk van de zaligmaking van de zondaar, daartoe had de gehele wereld zulk een middel niet kunnen uitvinden, namelijk: de ontheffing van de personele voldoening van de zondaar, welke door de gestrengheid van de wet vereist werd; en alzo een zoete bezadigdheid en verzachting toe te laten; de rijkdom van Zijn genade en barmhartigheid zou openbaar worden, door een diezelfde straf af te eisen van een andere, Die gewillig in de zondaar zijn plaats kwam, teneinde alle zondaars Zijne gerechtigheid en rechtvaardigheid konden zien. En zo heeft dit werk van de verlossing van de zondaars, die namen van God (welke Hij zelf door Mozes uitgeroepen heeft, Exod. 34:6,7,) op zich diep gegraveerd; de barmhartigheid en goedertierenheid was er op het breedste in uitgedrukt; want de liefde was de oorsprong van alles, en de liefde ging door alles heen; doch zo, dat er plaats is om Zijn heiligheid en rechtvaardigheid meteen ook uit te spreken, niet zozeer, om zondaars te verschrikken, als wel om Zijn barmhartigheid ruimer en wonderbaarlijker te maken.

Ik ken geen dringender grond van sterke vertroosting, noch een vaster bolwerk voor ons vertrouwen en zaligheid, dan deze samenvoeging van barmhartigheid en gerechtigheid in dit werk. Daarom zou er altijd een heimelijke wortel van jaloersheid en argwaan in ons gemoed geweest zijn, wanneer God de barmhartigheid en vergeving aan ons om niet had aangeboden: o! hoe zal de wet voldaan worden, en de blijvende eis van de gerechtigheid en getrouwheid, die een vonnis des doods over ons uitgesproken heeft, beantwoord worden? Zal niet de rechtvaardige wet zodoende te kort gedaan worden, indien ik behouden word, en aan de wet niet voldaan wordt, door gehoorzaamheid of lijden? Hoe zwaar zou het vallen, een ziel te verzekeren van vrije vergeving, die zo'n streng vonnis tegen haar ziet staan? Maar nu is er geen plaats voor de twijfeling over: alles is bedacht tot moedgeving en gelukzaligheid van arme zondaars, opdat wij tot Hem zouden komen met de volle verzekering van Zijne volvaardigheid en genegenheid, om de zonden te vergeven, nademaal Jezus Christus de wet en gerechtigheid Gods voor ons heeft voldaan, over hetgeen wij schuldig waren, dat betalende buiten en zonder ons; en zo hebben wij een klare weg en gereede toegang tot vergeving, en tot het geloven van Zijne gewilligheid, om te vergeven.

En dit is hetgeen hier voorgehouden wordt: Christus veroordeelde de zonde in het vlees, of strafte de zonde in Zijn eigen vlees, gevende een zichtbare en gevoelige vertoning van de gerechtigheid van God in de zonde te straffen, en dat in Zijn vlees. Christus offerde Zich op als de veroordeelde zondaars, hangende aan het kruis voor het oog van de gehele wereld, als een blijkbare getuigenis van de rechtvaardigheid Gods tegen de zonde; en door dit middel sneed Hij de kracht van de zonde en van de wet af, door die te vervullen. Gij kunt in Christus' lijden als in een spiegel zien: de haat en toorn Gods tegen de zonde, de rechtvaardigheid Gods door de zonde te straffen; God heeft Hem aan de wereld voorgesteld tot een verzoening, en tot beloning van Zijn rechtvaardigheid. Rom. 3:24, 25. In deze gekruiste Heere Jezus kunt u het gevoelige beeld en het levendigste bewijs van Gods heiligheid en rechtvaardigheid zien: Christus' vlees

droeg de merktekenen, beide van Zijn heiligheid in de zonde te haten, en van de gerechtigheid in ze te straffen, en dat beide in de Persoon of in het vlees van Zijn geliefde en eniggeborenen Zoon. En dat alles, opdat de wet door onze zaligheid geen schade zou lijden, "opdat het recht van de wet in ons vervuld zou worden."

Dit is hetgeen Christus zegt, Matth. 5:17: "Ik ben niet gekomen om de wet te ontbinden, maar om dezelve te vervullen;" en dit wil Paulus ook zeggen: "is de wet te niet gemaakt door het geloof? dat zij verre; ja veeleer is zij bevestigd." Rom. 3:31. De wet en de gerechtigheid komen beter aan het hunne door onze Borg, dan door ons; daar is zo'n weg niet te begrijpen, om het ten volle te voldoen, dan deze weg, hetzij u op het gebod of op de vloek ziet.

Vooreerst, het gebod kreeg nooit in enig mens zo'n voldoening als in de Persoon van Christus: Hij heeft het door gehoorzaamheid voldaan en vervuld: "Het betaamt ons," zegt Christus, "alle gerechtigheid te vervullen," Matth. 3:15, beide zedelijk en plechtig, "zodat er geen bedrog in Zijn mond gevonden is; Hij kende geen zonde," Hij was heilig, en onnozel; Zijns Vaders wil was het vermaak van Zijn ziel; "Ik heb lust, o Mijn God!" zeide Hij Ps. 40:8, "om Uwen wil te doen:" Het was meer dan Zijn noodzakelijk voedsel, "Zijn spijs en drank;" daar was zo'n volstreekte overeenstemming tussen Zijn wil en Gods wil, en tussen Zijn weg, die Hij moest gaan en Zijn wil, dat het niet mogelijk was, dat er enig verschil tussen beide komen zou. Zijne gehoorzaamheid bevatte meer goeds in zich (om zo te spreken) dan Adams ongehoorzaamheid kwaads in zich bevatte, Rom. 5:18, 19. Adams ongehoorzaamheid was slechts de zonde van een eindig schepsel; maar Christus' gehoorzaamheid was het werk van een oneindig Persoon. Ik oordeel, dat er meer dadelijke waardij in Christus' gehoorzaamheid aan de geboden was, dan in al de verenigde dienst en gehoorzaamheid van mensen en engelen: al de liefde, vermaak, vreze en gehoorzaamheid daaruit vloeiend, neemt die in een bundel, zoals zij zullen uitgerekt en vermenigvuldigd zijn tot in alle eeuwigheid; evenwel is er toch iets in Christus' gehoorzaamheid, liefde en vermaak, hetwelk zich boven alles verheft, en er een hoger prijs op stelt, namelijk: de overklimmende waardigheid van zijn Persoon, Zijn eigen Zoon "geworden onder de wet," Gal. 4:4. Dat is waardiger, dan alle mensen en engelen geworden onder de wet. Het was geen vernedering, maar veeleer verhoging geweest van een engel, aan God gehoorzaam te zijn; die onderwerping aan een wet is de hoogste top van de schepsel zijn verhoging. Maar Hij was zo'n Persoon, dat Zijn gehoorzaamheid een vernedering van Zichzelf was: "Hij vernederde Zich, en werd gehoorzaam tot de dood." Phil. 2:8. "En hoewel Hij de Zoon was, zo leed Hij, om gehoorzaamheid te leren." Hebr. 5:8.

Gewis nu wordt het gebod door dit middel meer verhoogd, omdat het zulk een heerlijk Persoon onder zich bevat, dan indien het zulke arme verachtelijke mensen onder zich had; en omdat het door Hem vervuld en ten volle volbracht is, daar dit anders nooit zou zijn geschied.

Veronderstel dat de gerechtigheid de straf van ons had afgevorderd, ons lijden had nooit tot in alle eeuwigheid kunnen eindigen; ook zouden wij nooit een nieuwe gehoorzaamheid aan het gebod begonnen hebben tot in alle eeuwigheid;

zo zou het gebod vanaf de tijd dat het verbroken was, nooit vervuld zijn geworden, indien Christus het werk van ons niet afgenomen en ons van dat werk verlost had.

Ten andere. De vloek van de wet kon geen volkomener voldoening verkrijgen, dan in Christus. Veronderstel dat ze op de zondaar gevallen was; welnu, er is zoveel waardigheid niet in het uiterste lijden van het scepstel, dat dit het oneindig ongelijk, hetwelk de heiligheid van God is aangedaan, zou vergoeden. Daarom, hetgeen ontbrak aan de inwendige waardij van het lijden van het scepstel, moest opgemaakt worden in de oneindige uitbreiding ervan, en in de eeuwige voortzetting op het scepstel. Dus kon er nooit een bepaalde tijd aangewezen worden, waarin de vloek vervuld was, en waarop de gerechtigheid kon zeggen: houdt op, ik heb genoeg. Het is evenals iemand die een oneindige som schuldig was, en niets anders tot het afdoen van de schuld had, dan enige kleine sommetjes, welke alle samen niet kunnen uitmaken, hetgeen enige evenredigheid daarmee had; en daarom omdat hij niet een som bijeen kan krijgen, die de schuld even gelijk is, zo moet hij eeuwig betalend zijn met kleinigheden naar zijn bekwaamheid en omdat het alzo nooit kan komen tot de laatste penning, kan hij ook nooit uit de gevangenis losgelaten worden.

Maar onze Heere Jezus heeft aan de vloek ten volle voldaan. Hij was een zelfstandiger en bekwaamer schuldenaar; en wegens de oneindigheid van Zijn Persoon, was er een oneindige waardij op Zijn lijden, recht geëvenredigd naar de oneindigheid van de mensen hun zonde; zodat Hij de gehele schuld in een korte tijd kon betalen, wat een zondaar niet had kunnen doen in een lange eeuwigheid. Nu u weet, een ieder zou liever zo'n Borg kiezen, die hem ten volle kan voldoen, en de gehele som ineens betalen, dan een schuldenaar, die de voornaamste is, doch vanwege zijn machteloosheid gen merkelijke voldoening kan geven in vele jaren. En evenzo is het met de wet en de gerechtigheid van God: zij achten zich beter tevreden gesteld in Christus, dan in ons, daarin, dat Hij een vloek geworden is, dan dat de vloek op ons valt. Gal. 3:13. En daarom getuigt God het aan arme zondaren: "verlos hun, Ik heb verzoening gevonden," Job 33:24, en dat dit is het rantsoen, hetwelk Christus gegeven heeft: – "Zijn leven voor velen," Matth. 20:28.

Gij ziet dan, hoe dit besluit volgt, "opdat het recht van de wet vervuld zou worden in ons", nademaal Hij dat recht zo volkomen vervult en voldaan heeft, beide door gehoorzaamheid aan de wet en door onderwerping aan de vloek. Het is in Gods rekening, alsof wij het gedaan hadden, omdat Christus in onze plaats Borg was, en als een gemeen Persoon ons vertegenwoordigde; en daarom Zijn betalen van de schuld stelt ons vrij van de hand van de gerechtigheid; en al wat Hij deed om alle gerechtigheid te vervullen. wordt als het onze gerekend, omdat wij in Hem vertegenwoordigd en rechtswege met Hem één waren; en daarom werden wij evenals Hij veroordeeld: toen Hij stierf, werd de gerechtigheid van de wet, in de billijke straf voor de zonde af te eisen, voor ons in Hem vervuld; en het is zo veel, alsof het persoonlijk in ons was geschied.

En dit wordt als grond gelegd van die zalige gezantschap, aankondiging van verzoening aan zondaars, als datgene, waarop "God in Christus de wereld was verzoenende, en ons biddende, om ons te laten verzoenen," 2 Kor. 5:19, 20. "Hij die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem." Gij ziet de zalige verwisseling, die Hij met ons gemaakt heeft: Hij heeft onze zonden op de zondeloze Christus gelegd, en Christus' gerechtigheid heeft Hij op ons zondaren gelegd. Christus nam onze zonden op Zich opdat Hij ons Zijn gerechtigheid zou geven. En gelijk het uit kracht van deze onderhandeling en mededeling, recht bij God was, de zonde te veroordelen in ons vlees, zo is het ook recht bij Hem, de gerechtigheid ons toe te rekenen, omdat wij in Hem waren; en gelijk de wet Hem tot een vloek maakte, en de straf van Hem afeiste, zo is het recht bij de Heere ons te geven het eeuwige leven en de vergeving van de zonden, gelijk Johannes spreekt 1 Joh. 1:9: "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve."

Nu let hier op, mijn geliefden! want het wordt u voorgesteld als de grootste beweegreden, om tot Jezus Christus te komen, en dat er zo'n klare en effen weg in Hem is tot zaligheid. Indien dit uwe harten niet beweegt, dan weet ik niet, welk middel u bewegen zal. Ik verwacht niet, dat uw moeilijkheden in deze wereld, de menigvuldige slagen van oordelen, het arm maken en uitputten van u, het wegnemen van hetgeen u lief had, de menigvuldige onrust van uw vrede— ik verwacht niet, zeg ik u, dat iets van die allen, die het beeld van toorn op zich hebben, u tot Hem kan of zal drijven, en u uw weg zullen doen verlaten, wanneer zo'n beweegrede als dit is, u niet kan overreden en bewegen. Och! welk hart zou de kracht van deze beweegrede weerstaan, indien zij recht begrepen werd! Wie zou niet gewillig toevlieden naar deze stad van toevlucht, indien zij de bloedwreker, die hen vervolgt, recht kenden, en wisten welke veiligheid binnen die stad is!

Gij verbeeldt u altijd ijdele voldoeningen aan Gods wet; uw inbeelding stelt groot gewicht op uwe tranen, op uw belijdenissen en op uw verbeteringen. Indien u iets daarvan kunt bekomen, dat is het, wat u geeft, om de gerechtigheid te voldoen: dat is het waarmee u voorgeeft de wet te voldoen. Maar indien dit zo kon zijn, waarom zou God dan Zijn Zoon gezonden hebben, om de zonde te veroordelen en gerechtigheid door Hem te verwerven? Ik bid u, ken en merk uw staat op, opdat u uw hart mag openen voor deze Verlosser, opdat u gewillig mag zijn, om geheel naakt en ontdaan te worden van al uw ingebeelde gerechtigheid, teneinde u dit als een kleed mag aandoen, hetwelk de wet volkomen zal voldoen. Wilt u in uw zouden sterven, "omdat u niet tot Hem wilt komen, op dat u het leven hebt?" Wilt u liever veroordeeld worden met de zonde, dan met Christus' gerechtigheid behouden worden? Gewis, daar is geen altaar, dat u zal behouden, dan dit.

Nu dan, indien enige van u, hun eigen ellende beseffend, zwaar vervolgd en benauwd worden in hun gewetens door de wet van God, ik bid u, kom hier en zie dat de wet voldaan en vervuld is. Ik bid u in Christus' Naam, laat u met God verzoenen; leg alle vijandelijke gezindheden af, kom tot Hem omdat God in

Christus de wereld met Zichzelf verzoend heeft en hen de zonden niet toerekent, omdat Hij die reeds aan Christus toegerekend heeft: "Hij die geen zonde gekend heeft," enz.; Hij is in Christus verzoend, Zijn gerechtigheid aan de zondaars toerekenend.

15^e Predikatie, Rom. 8:4

Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest.

"Meent niet, (zegt Christus Jezus, onze Heere en Zaligmaker) dat Ik gekomen ben om de wet te ontbinden; Ik ben gekomen, om die te vervullen." Matth. 5:17. Dit was een nodige waarschuwing, omdat in de gemoederen van de mensen een natuurlijke misvatting van het Evangelie heerst. Wanneer er vergeving van de zonden en het eeuwige leven in Christus Jezus gepredikt wordt, zonder de werken van de wet; wanneer de barmhartigheid Gods wordt uitgeroepen in haar vrijheid en volheid, dan is het hart van de mensen aan een jammerlijke misvatting van Christus onderworpen, alsof hierdoor een ruimte was gegeven, en een vrijheid uitgeroepen voor de mensen, om in de zonde te leven. Dat, wat voorgesteld wordt als een moedgeving voor arme zondaars, om toe te komen, en hun zondige weg te verlaten, wordt verschrikkelijk verdraaid door een misvatting, namelijk: een aanmoediging tot meerder en meerder afval. Rechtvaardigheid en het leven door het geloof in een Zaligmaker, zonder de werken van de wet, wordt voorgehouden als de grootste Evangelische beweegrede, om de gehoorzaamheid aan de wet te behartigen, en nochtans, zodanig is de verkeerdheid van vele mensenharten, dat zij, of in verbeelding of in praktijk zich zo gedragen, alsof niet samen bestaan kon: vrije rechtvaardigmaking en heiligmaking, Christus en de wet; alsof Christus was gekomen, niet om ons van de zonde te verlossen, maar tot de zonde.

Nu om dat voor te komen, zegt Hij: "meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet te ontbinden;" – beeld uzelf geen vrijheid in, om in de zonde te leven; een vrijheid van de verbintenis van een gebod, omdat Ik een vrijheid van en losmaking van de vloek verworven heb; neen, "Ik ben eer gekomen om die te vervullen," niet alleen in Mijn eigen Persoon, maar ook in ulieden. En tot dit einde zegt Paulus, Rom. 3:31. "Maken wij de wet te niet door het geloof?" Het is zo natuurlijk voor onze weerspannige harten, te begeren vrij te zijn van het juk van de gehoorzaamheid, en daarom verbeelden wij ons zo'n bevatting of denkbeeld van het geloof, dat het zich niet behoeft te begeven tot de werken van de liefde, maar dat het nergens in werkzaam is dan in inbeelding. De apostel verfoeit dat: "dat zij verre," zegt hij, hij heeft er een gruwel van, als zijnde goddeloos en kerkroof, "ja" zegt hij, "wij bevestigen de wet." Zo komt het dan alles hier op uit: een van de grote doeleinden van Christus' komst in het vlees, en het voorname oogmerk van het Evangelie, dat in Zijn Naam verkondigd wordt, is behalve om ons te bevrijden van toorn, en ons te verlossen van de vloek, (Gal. 3:13; 1 Thess. 1:10;) inzonderheid ook, "om ons te verlossen van alle ongerechtigheid, opdat wij een volk zouden zijn, ijverig in goede werken," Tit. 2:14, en de zonde weg te nemen, en de "werken des duivels te verbreken." 1 Joh. 3:8.

Wij spraken deze morgen, hoe Christus de wet vervuld en bevestigd heeft in Zijn eigen Persoon door gehoorzaamheid en lijden, hoe die wet door niemand anders

alzo kon voldaan worden in beiderlei wegen. Maar daar is nog een derde weg, waarin Hij de wet volbrengt en bevestigt, en dat is in onze personen: "Opdat het recht der wet vervuld worde in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest." Hij heeft zich verbonden, die niet alleen voor de gelovigen, maar in de gelovigen te vervullen; daarom luidt de belofte aldus. Ik zal Mijn wet in uw harten schrijven, en Ik zal u doen wandelen in Mijne inzettingen," Ezech 36:27. Jer. 31:33. Niet alleen heb Ik, zegt Christus. een lust, om Uw wil te doen, maar Ik zal hen ook een lust doen hebben, om dezelve te doen. En waarlijk, in dit opzicht wordt de wet meer vervuld en bevestigd door Christus dan zij ooit had kunnen vervuld zijn geworden, indien de mens was overgelaten, om die alleen te voldoen. Indien wij alleen met de wet hadden moeten afrekenen, dan hadden wij eeuwiglijk bezig geweest met voldoening voor de verbrekingen ervan, zodat er geen toegang zou kunnen geweest zijn tot gehoorzaamheid van het gebod, en geen aanneming ervan. Een zondaar moet eerst de vloek voldoen voor de begane fout, eer hij ooit kan in staat zijn, om nieuwe gehoorzaamheid te verrichten op voorwaarde van aanneming bij God. Dan, het eerste zou een eeuwigheid lang de mens opgehouden hebben, zodat er geen plaats van ingang tot het tweede kon zijn; derhalve, indien Christus geen weg uitgevonden had van vrije vergeving van de zonden, die verleden zijn, en een verzekering van vergeving voor de toekomstige tijd, dan zouden Gods geboden ten enenmale vruchteloos zijn geweest. Maar "bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt." Ps. 130:4. Het woord is ook te vertalen, opdat Gij gediend of aanbeden wordt. Waarlijk, mijn geliefden! Dit is de grond van alle godsdienst, de vrije vergeving; daar was geen godsdienst, geen gehoorzaamheid aan Zijne geboden geweest tot in alle eeuwigheid; nooit zou er enige vreze Gods, enige liefde, enig vermaak in God, enige eerbied, en onderwerping aan Hem geweest zijn, indien er bij Hem geen vergeving, en een schat van barmhartigheid geweest was, om die eerst aan zondaren te verlenen, en dit opent de toegang tot Hem, om voor Zijn aangezicht te staan en Hem te dienen. De wolk van onze overtredingen is zo dik en donker, dat er geen gemeenschap met God had kunnen zijn, indien Hij de weg niet had uitgevonden, om die te verdrijven en uit te wissen, om Zijns Naams wil.

De godsdienst moet dan beginnen van deze grote en onwaardeerbare vrije gift van toegerekende gerechtigheid; van ons te rekenen hetgeen wij in onszelf niet zijn, omdat wij zo in een ander gevonden worden: zij begint, zeg ik, van de vergeving van zonden. Maar dit is niet alles; dit heeft een verder doel; en waarlijk het is maar een inleiding tot een verder doel, te weten: opdat de zielen zouden deelachtig gemaakt worden de gave van de heiligheid van binnen, en opdat zij het beeld Gods in hen vernieuwd zouden krijgen in heiligheid en gerechtigheid. Ik wilde graag, dat u eens bewogen werd, om hier te beginnen, te weten: van te ontvangen de vrije gift van de gerechtigheid van een ander (Rom. 5:17), en van de gehoorzaamheid van een ander, en dat u gewaar werd dat u naakt en walgelijk bent zonder dit deksel, en dat alle andere deksels van uw eigen werken veel te kort zijn. Och! dat wij u eens konden overreden om uzelf te verzaken, en deze gerechtigheid te omhelzen, dan was het licht, u te bewegen om de zonde te

verlaten, en heiligheid aan te doen. Ik zeg, eerst moet u zichzelf verzaken, als verloren in al wat u doet, als walgelijk in alles wat u ooit bemint; u moet onder de wijde en brede mantel van Christus' gerechtigheid komen, welke Hij op aarde geweven heeft, om onze naaktheid te bedekken. Gij moet eens de gerechtigheid van de wet volkomen vervuld krijgen door een ander, eer u kunt toegang verkrijgen, om zelfs een jota daarvan te vervullen, of iets wat u doet, zal aangenaam zijn; en voordat deze grond gelegd is, slaat u maar in het stuk van godsdienst in de lucht; u bouwt maar op een zandgrond.

Nu indien u eens zo ver gebracht was dat u alle vertrouwen op uzelf verzaakte, en tot Christus gerechtigheid vloed, dan was het ligt u een stap verder te leiden, om de liefde tot uw geliefkoosde zonden te verzaken; en hoe Christus' gerechtigheid beminnelijker in uw ogen is, des te schoner zou ook de heiligheid en gehoorzaamheid in uw ogen blinken, dan zoudt u trachten te wandelen naar de geleide van de Geest. Ik wilde wel, dat de indruk diep in uw hart ware: dat het Evangelie geen leer is van ongebondenheid, maar een leer van de zuiverste vrijheid en van de volkomenste verlossing. Velen denken, dat het vrijheid is, hun lusten te dienen, en waarlijk dezelve in te binden, is gelijk koorden en banden. Niemand is er, of hij zou zich wel willen laten behouden voor de toekomstige toorn, en daarom grijpen velen naar zulke spreuken van het Evangelie, en nemen die lichtvaardig aan, zonder op te merken wat verder in het Evangelie is. Maar gewis, indien het zo was, dan was het geen volkomen verlossing: indien er ook geen verlossing was van de zonde, welke de onbepaaldste tiran is van de wereld. Ik oordeel, dat een waar Christen dienst van de zonde als slavernij zou achten, al werd het gelaten aan zijn keuze. "Die de zonde doet, is een dienstknecht van de zonde;" daarom is de vrijheid, welke Christus verwierf, een vrijheid van de zonde. Joh. 8:34.

Ja ik zal meer zeggen: wij zijn verlost van Gods toorn, opdat wij also zouden verlost worden van de zonde; wij hebben de gerechtigheid van Christus ons toegerekend gekregen, opdat also het beeld van Christus binnen in ons zou vernieuwd worden; dit is het rechte van het eerste. Gewis die recht de zaken onderscheiden kan, weet, dat de zonde oneindig meer kwaad in zich bevat, dan de straf; ja de straf is alleen kwaad voor zover zij betrekking op de zonde heeft. Daar is een schoonheid van rechtvaardigheid, in de straf toe te brengen; maar in de zonde is niets dan lelijkheid en tegenkanting tegen Gods heiligheid; zij is zuiver kwaad, en volkomen van God gehaat; en indien er niet meer ware, om u te overreden, dan dat de zonde oneindig meer kwaad is dan de smart, merkt op hoe onze smart en straf dadelijk overgebracht is op de gezegende Zoon Gods, en dat dit alles Hem niet een haar te moeilijk maakte; maar Hij was niet vatbaar voor de dadelijke instorting van onze zonde; de zonde zou Christus also ellendig, jammerlijk en machteloos gemaakt hebben, als iemand van ons, zij zou Hem zo ver onbekwaam hebben gemaakt, om ons te helpen, dat Hij evenzeer een Middelaar nodig zou gehad hebben als wij; dit te denken zou God lasteren zijn. Ziet dan eens, hoe veel tussenstand er was tussen de lijdende en stervende Christus, en de snode mensen, levende in de zonde; niemand kan zeggen als: Hij

was oneindig beter, zelfs terwijl Hij in de pijn was, dan de hoogste Vorst in zijn wellust; zoveel onevenredigheid er is tussen zonde en smart, zoveel is het een erger dan het andere.

Meent dan niet, dat Christus stierf, om voor u een vrijlating te verwerven, om in de zonde te leven; waarlijk, dat was slechts het mindere kwaad weg te nemen, opdat het grotere zou blijven; dit was ons te verlossen van een ellende, opdat wij meer verstrikt zouden worden in datgene, hetwelk de grootste is van alle ellenden. Neen, gewis, indien Christus een Verlosser is, dan moet Hij ons van onze machtigste en vervloektste vijand, de zonde, verlossen. Hij moet de wortel en oorzaak van alle ellende, de zonde, wegnemen; datgene, hetwelk als in zijn binnenste alle pijnen ontving: droefheden, ziekte, dood en hel. Gij vindt het grote doel van onze verlossing uitgedrukt, Luc. 1:74, 75: "opdat wij, verlost zijnde uit de hand van onze vijanden, Hem dienen zouden zonder vrees in heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen onzes levens." Daartoe schiep Hij eerst de mens; en daartoe maakte Hij hem bekwaam tot goede werken." Ef. 2:10. Zeker het was met een hoger doel, waartoe de Zone Gods onze natuur deelachtig werd, dan alleen om ons van de hel te verlossen; het was ongetwijfeld, om ons de Goddelijke natuur deelachtig te maken. 2 Pet. 1:4. En de zonde is de eigen natuur en beeltenis van de duivel: de grote breuk van de schepping was de verbreking van dit beeld Gods; dat was de zwaarste val van de mens, van die top van Goddelijke voortreffelijkheid in de afgrond van duivelse lelijkheid. Nu dit is hetgeen de grote uitvinding Gods is, dat Christus in de wereld kwam, om die herstellen, om de mens weer te brengen tot die waardigheid; zodat de verlossing van toorn maar een trap is, om verder op te klimmen tot dat, wat waarlijk Gods plan en de waardigheid van de mens is: gelijkvormigheid met God in heiligheid en gerechtigheid.

Och! dat u er van overtuigd en verzekerd was, dat Christus werk in de wereld niet alleen was, om de mensen een begrip te doen krijgen van een ingebeelde gerechtigheid door enkele toerekening, maar om een vaste en dadelijke gerechtigheid in onze harten voort te brengen door de werking van Zijn Geest. Ik zeg, de toerekening van Christus' rechtvaardigheid of de rechtvaardigmaking is maar een enkele inbeelding, indien deze levendige werking daar niet op volgt. Hij kwam niet alleen, om Zijn kleed over onze naaktheid en lelijkheid te spreiden, maar om dadelijk, en in de ware zin des woords, een Medicijnmeester te zijn, om onze zielen te behouden en onze inwendige kwalen te genezen. Het Evangelie is niet alleen een leer van een gerechtigheid buiten ons, maar ook van een gerechtigheid binnen in ons: "opdat het recht van de wet vervuld zou worden in ons." Christus buiten ons, de gelukzaligheid buiten ons, kan ons niet gelukzalig maken, tot dat zij binnen in ons komt en woning in onze zielen neemt.

Daarom verklaar ik aan het merendeel van ulieden. die voorgeven de zaligheid te verwachten door Jezus Christus, dat u nog in uw zonden bent, en nog geen deel of gemeenschap hebt aan deze verlossing. Meent gij, wandelende naar de eeuw van deze wereld, en naar de begeerlijkheden van het vlees, en uzelf te wentelen in de algemene besmetting en onreinheden onder de mensen, als: zweren, liegen,

twisten, spotten, toorn, boosheid, nijdigheid, dronkenschap, onkuisheid, en dergelijke, en nochtans in Christus Jezus te zijn? "Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten;" "Die in Christus Jezus is, is een nieuw schepsel;" zijn trachten en pogen, zijn genegenheid en begeerte is tot een nieuwe wandel, naar de Geest. Zijn niet de meesten van ulieden vleselijk, ja geheel vlees? — het vlees geeft u de wetten, en u gehoorzaamt ze. Zijn niet uw onsterfelijke zielen slaven van snode lusten, en van de liefde van deze wereld? Zijn zij niet genegen, zich te onderwerpen en over te geven aan de dienst van hun vleselijk en dierlijk deel? Waarom verbeeldt u zich dan, dat u in Jezus Christus een deelgenoot van Zijn gerechtigheid bent? Let er intijds op, opdat u in van de waarheid zijn mag, wat u voorgeeft te zijn, en nochtans niet zijn. Juist de mening dat u reeds in Christus Jezus bent, houdt u buiten Hem.

Maar opnieuw, aan de andere kant, er is hier niets om een arme ziel de moed te benemen, die de onderwerping aan de zonde als de grootste slavernij acht, die even graag van de kracht van de zonde als van de hel, verlost wilde zijn. Tot zulken zeg ik, van wie het de zielsbegeerte is van alle onreinheid van het vlees en des geestes gereinigd te worden, en van wie het gestadig oogmerk is, in gehoorzaamheid te wandelen, hoewel u vele misslagen hebt en dikwijls valt, en uzelf al wederom verontreinigt, nochtans, deze troost wordt u hier voorgehouden: daar is geen verdoemenis voor ulieden. Jezus Christus heeft de zonde veroordeeld, om u te behouden. Hij heeft alle gerechtigheid voor u vervuld; en daarom ligt het gewicht van uw aanneming bij God, en van uw vertroosting, op hetgeen Hij zelf gedaan heeft, en niet op hetgeen er nog in u gedaan wordt.

Bevindt u niet dat de genade van Jezus Christus, geopenbaard in het Evangelie, dat is, wat uw harten meest doet smelten? Is de goedheid van de Heere niet datgene, hetwelk u meest beweegt? En doen die u geen walging hebben aan uzelf, en de heiligheid beminnen? Neemt derhalve moed in Hem; houdt door het geloof vast aan de gerechtigheid, die buiten u is, en gewis, u zult bevinden, dat de gerechtigheid en heiligheid ter zijner tijd binnen in u zullen vervuld worden. Er is geen ziel zo ellendig, of zij mag die volmaakte gerechtigheid van Jezus Christus aangrijpen, en schuilen onder dat deksel en daaruit moed vatten, indien het slechts de begeerte en lust van de ziel is, tot een verder einde bestuurd te worden, om ook Zijn Geest inwonende te krijgen tot vernieuwing van zijn hart in gerechtigheid en ware heiligheid. Ik zeg niet, dat dit de voorwaarde is, die u verrichten moet, eer u de hand kunt leggen aan Christus' gerechtigheid buiten u; geenszins; maar veeleer wilde ik u bekend maken, dat het de eigen natuur is van het geloof in Christus, dat het de verlossing van Gods toorn in Hem zoekt, niet enkel en als het laatste einde, maar opdat er een weg zou gebaad worden tot verlossing van zonde, en opdat men die Goddelijke natuur deelachtig kon worden; —en dat heeft het geloof het meest in het oog.

16^e Predikatie, Rom. 8:4

Die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest.

Indien er niets anders was, om onze harten tot de godsdienst te bewegen en over te halen, mij dunkt dit zou het doen, dat er zo vele redenen daartoe zijn. Gewis, het is de redelijkste zaak van de wereld, uitgenomen enige geopenbaarde verborgenheden des geloofs, die wel ver boven de rede maar niet daar tegen zijn; maar benevens die is er niets in de godsdienst, dan hetgeen allerredelijkst is. Zelfs dat deel ervan, dat de mens allerswaarst valt, hetgeen de matiging van zijn lusten en genegenheden betreft, en de regeling van zijn wandel en gedrag. Niets is er, hetwelk de christelijkheid in deze delen vereist, of het kan door de overtuigendste rede aangetoond worden, tot overreding, dat het ten hoogste gevoeglijk en passend is voor de mens als mens; daarvan kunt u een voorbeeld trekken uit de stof die wij in handen hebben. Niets is er dat de mensen onaangenamer in de oren klinkt en harder schijnt in de godsdienst, dan dat men het vlees zo moet overwinnen, en zich zo aftrekken van de vleselijk en aardse dingen; en evenwel is er inderdaad niets in de wereld, dat de mens meer versiert en behagelijk maakt, niets dat hem zo ver verheft boven de beesten, als dit: zodanig, dat vele natuurlijke mensen, die dit zaligmakende licht misten, desnietteenstaande met iets van de schoonheid ervan ingenomen zijn geweest, en zo verliefd, dat zij de gehele wereld uitzinnig en beestachtig hebben gerekend, welke die lage dingen opvolgden en zich daaraan als slaven verkochten.

Ik houd het daar voor, dat dit de twee oorzaken van alle besmettingen, wanorden en verontreinigingen onder de mensen zijn: het niet opmerken en de onkunde van God, die eeuwige Geest en Bronwel, en de onkunde van onze zielen, die onsterfelijke geesten binnen in ons, welke van die Bronwel afkomen. Dit is de ellende van de mensen, dat zij nauwelijks eens ernstig hun eigen geest gaan beschouwen, of denken, wat de onsterfelijke zielen binnen in hen zijn, en welke maagschap ze hebben met de Springader van alle geesten; daarom werpen de mensen zichzelf laf neer tot het voldoen van de lusten van het vlees. Nu, het is eigenlijk het begin van de Christelijkheid, de mensen van die lage gedachten en bezigheden af te brengen tot de opmerking van hun onsterfelijke zielen, die binnen in hen zijn. En o! hoe zal een Christen schaamrood worden, als hij zichzelf in dat licht beschouwt, en ziet, dat hij inderdaad het beeld van een beest op zijn natuur heeft, als hij bemerkt, hoe zijn beste deel slaafachtig en dienstbaar is aan het snoodste en dierlijkste deel in hem: — zijn vlees.

Indien een mens de gestalte van zijn natuur wijs ging opmerken, van zijn eerste oorsprong af, en wat de ziel is, die waarlijk en meer eigenlijk zijn eigen ik is, dan zijn lichaam, welke een voortreffelijkheid er in de ziel is boven het lichaam, en zo mede, tot welk een uitstekendheid zij de mens verhoogt boven een beest; kon hij niet nalaten, de godsdienst te rekenen als het rechte sieraad en de volmaaktheid van zijn natuur. De rede zal zeggen: dat de geest het lichaam behoorde te regeren en te gebieden; dat het vlees slechts de dienaar en slaaf van de geest is. Dat niets van de mensen zijn eigen en bijzonder goed zo is, dan hetgeen de geest versiert en

in welstand stelt. Dat al de uitwendige dingen, waar de zinnen van de mensen met zo'n groot geweld naar uitgaan, een mens als mens niet beter maken, maar dat zij de beesten gelijk zijn; en dat het geluk van de mensen, als mens, in deze dingen geheel niet bestaat, maar in enig hoger en overklimmender goed, daar de beesten niet vatbaar voor zijn, en wat de onsterfelijke geest kan vergenoegen, en in het gebruik waarvan zij leeft en niet vergaat. Zie de natuurlijke gestalte en vorm van de mensen, geef overtuiging en verzekering van dit alles.

Nu kan een ziel bij zich zelf denken: och! wat ben ik ver afgeweken van mijn oorspronkelijke staat. Hoe ver ben ik ontaard van die edele koninklijke waardigheid, die God, door Zijn beeld op mij gedrukt en eens gelegd heeft? Hoe is het, dat ik een knecht en slaaf geworden ben van het slechtere en dierlijke deel, – het vlees? Ik wilde wel, dat u in uw harten inkeerde, en u afvroeg: "De mens, die in eer is en geen verstand heeft, is gelijk de beesten, die vergaan." Gewis, wij zijn gelijk beesten geworden omdat wij niet opmerken dat wij mensen zijn, en alzo door de schepping ver boven de beesten bevorderd zijn. Het niet inkeren in de onsterfelijke geestelijke natuur van onze zielen, heeft ons enigerwijze van gedaante veranderd in de natuur van de beesten, die vergaan; de Christelijkheid is de rechte vormverandering van een beest in een mens; gelijk de zonde was, en is de vuile omkering van een mens in een beest. Het is de eigen werking en vrucht van de Christelijkheid: de menselijkheid te herstellen, die op te heffen, en al die besmettingen en verdorvenheden te zuiveren, die als ingelijfd en ingedronken waren door de staat van onderwerping aan het vlees, en daarom beschrijft de apostel de natuur daarvan, en wijst aan, het brede onderscheid tussen een natuurlijk mens en een Christen.

De natuur van de zaken zijn in zichzelf duister en verborgen, maar zij worden ons bekend door haar werkingen en daden; dus worden ons haar natuurlijke driften en genegenheden openbaar. De genade is waarlijk een recht geestelijke zaak, en de natuur ervan ligt diep; nochtans gelijk "Christus niet verborgen kon zijn in zijn huis", zo kan ook de genade in het hart niet verborgen blijven; zij zal door haar werking bekend worden; Christus kan beter in een huis dan in het hart verborgen blijven, omdat, wanneer Hij in een hart is, Hij verplicht is die ziel en dat hart te herstellen tot zijn natuurlijke of aangeboren waardigheid en uitmuntende heerlijkheid boven het vlees: en dit kan niet anders, dan voor een tijd beroerte in een mens maken. De regeringen te veranderen, ongerechtigheden uit te werpen, en de wettige en rechtvaardige eigenaar te herstellen tot de bezitting van zijn recht, kan niet heimelijk, noch gemakkelijk geschieden; het zal de fondamente van een Koninkrijk doen schudden, als men dit uitvoert. Zo is het hier: het herstellen van de ziel tot het bezit en tot de heerschappij over het vlees, het uitwerpen van die dwingeland en snode wederspanning, het vlees, kan niet geschieden, of de gehele mens weet het, gevoelt het, en wordt er enigerwijze door gepijnigd.

Nu de natuur van de Christelijkheid ontdekt zich in het bijzonder aan ons in deze twee dingen: eerst in hetgeen zij behartigt en begunstigt, en in de wijze waarop zij doet wandelen. Het leven wordt bijzonder gekend door zijn uitgaande

daden en beweging: een gevoelende, denkende en begunstigende kracht, is een levendige kracht; zo ook een bewegende en wandelende kracht, is een levendige kracht; en die zijn hier. De Christen wordt kort beschreven naar zijn natuur: hij is "een, die naar de geest is, en niet naar het vlees," en door de eigen merktekenen en werkingen van die natuur, te weten, eerst: het behartigen of begunstigen van de dingen van de geest, hetwelk bevat zijn inwendige gedachten, genegenheden, inzichten en overleggingen, ja al zijn inwendige zinnen zijn omtrent zulke voorwerpen bezig; en ten andere: hij is een, die naar de geest wandelt: zijn bewegingen zijn in een aaneenschakeling van gehoorzaamheid, voortkomende uit die inwendige lust en smaak, die hij heeft in de dingen Gods.

Het is niet zonder goede redenen, dat de naam van een Christen dus wordt uitgedrukt: een, "die naar de geest is;" dat is zijn merkteken, hetwelk zijn natuur aan ons uitdrukt. Hetzij men let op de oorsprong van de Christelijkheid, hetzij op het voornamelijk onderwerp ervan, hetzij op het voornaamste einde ervan, zij verdient met die naam genoemd te worden. Vooreerst: de oorsprong van de Christelijkheid is zeer hoog, zo hoog als die eeuwige Geest; zo hoog als die God van de geesten van alle vlees. De zaken zijn gelijk aan haar oorsprong, en zij zijn enigerwijze de natuur van hun oorzaken deelachtig: "hetgeen uit de Geest geboren is, dat is Geest." Joh. 3:6; hetgeen uit God geboren is, die een Geest is, moet Geest zijn, 1 Joh. 5:1. Wat is dat een koninklijke afkomst! Hoe veredelt dat de natuur van een mens! Gewis alle andere trappen van geboorte onder de mensen zijn niets anders dan ijdele ingebeelde dingen, die geen waarde hebben, dan in de inbeelding van de mensen; zij stellen geen dadelijkheid in de mensen; maar dit is alleen ware adel, dit verheft de mens alleen boven de menigte. Daar is geen inwendig onderscheid tussen bloed en bloed, of tussen de naturen, dan wat deze goddelijke geboorte neerzet, elk ander onderscheid is maar verbeelding; dit is de dadelijkheid; het stempelt op de mens het beeld van die gelukzalige Geest.

Waarlijk zo'n schepsel is niet voortgekomen noch geboren uit een natuurlijke oorzaak of door enige menselijke welsprekendheid, of uit verlokkenende woorden van de wijsheid van mensen, of enige uiterlijke weldadigheid, of oordeel; geen onderwijs, geen overreding, geen aanlokking noch verschrikking van de lieden maken Christenen in de geest, voordat de Geest blaast en u wederbaart, waar en wanneer het Hem behaagt. Die kracht moet van boven komen, die uw harten in een rechte gestalte stellen, en het recht naar boven doet zien. Jezus Christus kwam neer van de hemel op de aarde, en nam ons vlees aan, opdat alzo de almachtige Geest zou neerkomen, om onze geest te hervormen en van de aarde ten hemel op te heffen. Wij werpen het zaad in de grond van de harten van de mensen (en helaas! het vindt maar bij weinig mensen ingang) het wordt eer gestrooid aan de weg, en het kan de beploegbare grond van het hart niet bereiken, ja, het kan niets doen zonder de invloed van de hemel, tenzij de Geest u wederbaart door dat onvergankelijke zaad van het Woord.

Daarom behoorden wij ons niet te verwonderen dat al de middelen van Gods Woord en werken niet meer ware Christenen maken. Ik verwond mij veeleer, dat er iemand van Adams ellendige nakomelingen wedergeboren en tot zo'n

hoogheid bevorderd wordt, van "geboren te zij uit de Geest." Och! dat de Christenen hun oorsprong behartigden, en daarover verwonderd stonden, en trachten daar aan gelijkvormig zijn! Indien u gelooft en aanmerkt, dat uw afkomst van Die ongeschapen Geest is, hoe krachtdadig moest dat u bewegen, om meer aan Hem gelijkvormig te worden, en om uw vlees meer en meer naar de Geest te hervormen!

Daar is niets, dat de geesten van vorstenkinderen meer verheft, dan kennis te hebben aan hun koninklijke geboorte en waardigheid; hoe behoorde ook deze opmerking uw geest recht geschikt en gevoeglijk te maken tot uw staat of fortuin (gelijk men pleegt te zeggen), u diende te arbeiden, opdat u dezelve kon opheffen tot die hoogte van uw oorsprong, en dat u waardig die roeping wandelde. Och dat wij onderwijs konden trekken, uit wat Paulus daarvan geeft, 1 Kor. 1:30, 31: "Maar uit Hem zijt gij in Christus," derhalve "laat hem die roemt, in de Heere roemen." Waarlijk, een ziel, recht ingenomen met de overdenking van deze koninklijke afkomst van God, zou onmogelijk kunnen roemen in deze niet heerlijke en slechtere beuzelingen, waarin de mensen roemen; zij zouden niet kunnen inhouden, of inbinden hun roemen en spreken in Hem. De heerlijkheid van velen is hun schande, omdat het hun zonde is, waarover zij behoorden beschaamd te zijn. Maar veronderstelt, dat hetgeen waarop de mensen roemen, niet de schande in zichzelf is, gelijk als de geoorloofde dingen van deze tegenwoordige wereld; nochtans is het waarlijk een grote schande voor een Christen, in die dingen te roemen, of wegens die zich beter te achten.

Indien dit altijd behartigd werd, dat wij uit God zijn, van God geboren, hoe weinig kracht zouden de verzoeken of aanlokkingen tot de zonde over ons hebben! Een ieder die uit God geboren is, zondigt niet; maar bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet." 1 Joh, 5:18.

Waarlijk deze opmerking in het hart geprent, zou ons verheffen boven al de lagere verlokkingen van het vlees; dit zou de zonde walgelijk en verachtelijk maken, als de grootste oneer en onwaardigheid, die wij van onze naturen konden aandoen. Het is de kracht en het voordeel, van de zonde, dat zij ons doet vergeten, wat wij zijn, en op wie wij onze betrekking hebben; dat ze ons doet dronken drinken van het modderig water van deze wereld, of dat ze ons opvult met jaloersheid en argwaan, opdat wij onze geboorte en staat zouden vergeten, en zo verlost worden tot al hetgeen liefelijk schijnt. Indien u iets wilt bezitten, waarmee u al de vurige pijlen van de duivel kunt teruggrijpen, neem dan het schild van dit geloof en verzekering, hoe zou dat de verzoeken stillen! Zal ik, die een heerser ben, vlieden?" zeide Nehemia. Zal ik, die uit de Geest geboren ben, zal ik, die van God in Christus ben, mijzelf tot zulke onwaardige en lage dingen verlagen? Zal ik mijn Vader onteren, en schande op mijzelf laden?

Ten andere, het voornaamste verblijf en de koninklijke zitplaats van de Christelijkheid is in de geest van de mens, en zo is hij een, die naar de Geest is: Wordt vernieuwd naar de Geest uws gemoeds," staat er Ef. 4:23. Gelijk zij van hoge afkomst is, moet zij ook de hoogste en eerwaardigste woning hebben, die onder de schepselen is, te weten: de geest van de mens, buiten welke er in deze

lagere wereld geen geschikte plaats is. "Mijn zoon," zegt de Wijsheid, "geef Mij uw hart." Spreuk 23:26. Buiten dat vraagt Zij nergens naar, wanneer zij het hart niet krijgt; het is het binnenste kabinet van de keizerlijke stad van dat menseneiland; want "uit het hart zijn de uitgangen des levens," die in al de leden vloeien. Denkt niet, dat de genade een enkele nacht zal huisvesten in uw uitwendige mens; dat u de Christelijkheid van buiten kunt aandoen op uw aangezicht en wandel; zij kan daar geen behoorlijk onthaal hebben, tenzij u het in uw zielen inlaat; zij is van een geestelijke natuur, en zij moet een geest hebben, om daarin te verblijven. Alle zaken worden het best bewaard en onderhouden door dingen, die voor hun naturen geschikt zijn, zij nemen elkaar in zich op, en mengen zich door elkaar; daar integendeel dingen verder vaneen blijven, als zij van verschillende naturen zijn: een vlam zal uitgaan onder koude stenen, zonder olieachtige stoffen. Dit hemels vuur, dat in de wereld is neergekomen, kan zich niet voeden met wat aards is; het moet uitsterven, zo het niet in een onsterfelijke geest gaat, en dan moet men het gedurig (om zo te spreken) voedsel geven, tot dat eindelijk de gehele geest in vlam wordt bezet, en als het ware veranderd in die hemelse zelfstandigheid, om de zelf naar boven te doen klimmen, vanwaar zij kwam.

Meent niet, mijn geliefden! de ware godsdienst boven uw buitenste zijde te kunnen aantrekken, en van binnen te blijven gelijk vergankelijke graven. Gij moet uw hart voor Christus openen, anders zal Hij niet bij u blijven; zo'n edele Gast zal niet in de voorsteden van de stad blijven staan, indien u Hem in het paleis niet neemt; en waarlijk het paleis van ons hart is al te onwaardig voor zo'n waardige Gast, dewijl het zo verontreinigd is door de zonde. Hoe snood is dat hart! maar indien u Hem daar wilde laten inkomen, zou Hij het wassen en reinigen voor Zichzelf.

Wilt u dan een merkteken kennen van een Christen? Hij is een, die veel naar binnen is. Hij is veel ingekeerd in zijn eigen geest om te weten, hoe het daarmee gaat; hij vindt alles zo ongeregeld en verward, alles zo ontredderd, dat hij binnen het huis zoveel werk krijgt te doen, dat hij geen ledige tijd krijgt om weer veel naar buiten te komen. Het is de ellende van de mensen, dat zij geheel buiten zijn, alleen uitgelaten naar uiterlijkheden; en het is het rechte merkteken van een beest, dat het niet inwendig kan inkeren en nadenken over zichzelf, maar dat het geheel zich verteert op zaken, die aan de uiterlijke zinnen worden vertoond. Daar is niets, waarin de mensen meer gelijkvormig kunnen gemaakt worden aan de beesten, als hierin: dat wij niet in en tot onszelf spreken, noch in onze eigen boezem inkeren; maar dat wij geheel bezig zijn omtrent dingen, die buiten ons zijn en zo gaat het met ons gelijk met een mens die zich met de zaken van andere mensen bemoeit, en nooit aan zijn eigene denkt: zijn staat moet noodzakelijk vervallen, al zijn zaken moeten buiten orde zijn; gewis, omdat wij in uitwendige dingen gedompeld en verdronken liggen, vergaan onze zielen; onze inwendige staat vloeit weg, al onze zaken, die alleen en eigenlijk de onze kunnen gezegd worden, zijn buiten orde en ongeschikt.

Daarom is het, dat de Christelijkheid het eerst van allen de zwerfende en ijdele geest van de mensen tot zichzelf roept, gelijk die opwekking, Ps. 4:4: dat men zou

"spreken met zijn hart," en een vlijtig onderzoek doen omtrent zijn eigen zaken. En o! hoe vindt hij alles in wanorde, gelijk een huis, dat verwaarloosd en geheel met onkruid begroeid is, overal door lekt, met één woord, geheel bouwvallig, vanwege een onverdraaglijk verzuim. Het eerste wederkeren. in de verloren zoon was het inkeren tot zichzelf. "Hij tot zichzelf gekomen zijnde," Luk. 15:17. Waarlijk, de zonde is niet alleen een afkering van God, maar ook een vervreemding van onszelf, van onze ziel, van onze gelukzaligheid; het is een uitzinnigheid, die ons het gebruik van de rede en de aanmerking van onszelf ontnemt. Maar de genade is een wederkering, niet alleen tot God, maar ook tot onszelf; zij brengt de mens thuis, tot zijn hart, hem weer nuchter makende, die buiten zijn zinnen was. Daarvan is de spreekwijze, 1 Kon. 8:47, "Als zij het weer aan hun hart zullen brengen, dat zij zich bekeren." Het is de arbeidzaamste ijdelheid, of de ijdelste arbeid, hemel en aarde te doorwandelen, buiten ons zeer bezig te zijn, andere dingen te weten, en ondertussen niet te kennen nog aan te merken datgene hetwelk boven alle dingen ons het naast betreft: — onszelf. "Wat zal het een mens baten, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel?" want de ziel is hijzelf; en wat nut zal het doen, alles te kennen, en zijn eigen ziel niet te kennen? overal te zijn, behalve daar, waar wij behoren te zijn?

Wel, een Christen is iemand die thuis geroepen is uit de ijdele, ontijdige, en niet te pas komende verstrooiingen; een, die meest omtrent zijn ziel en geest bezig is: hoe hij al de wanorde, die hij in zichzelf bevindt, in orde zal krijgen; hoe hij al de ongetemperdheden genezen, en al die verontreinigingen afgewassen zal krijgen; dit is hetgeen waar hij in deze wereld mee bezig is: "zijn hart te wassen van boosheid," Jer. 4:14, zich te reinigen, zelfs van ijdele gedachten, en die af te sluiten van die gewone wandelplaats — zijn hart. Hij is bezig zijn hart af te sluiten, om een hof voor zijn Beminde te wezen, om daar zoete vruchten voort te brengen. Hij is bezig met het te vernieuwen en te versieren met de nieuwe mens, tegen die dag van de verschijning van onze Bruidegom, en van Zijne openbaring om de bruiloftsmaaltijd te houden.

Hoewel hij in het vlees is, zo is hij toch meest ingenomen en bezig met zijn geest, hoe hij die zal herstellen tot die eerste schoonheid en voortreffelijkheid: het beeld Gods erin; hoe hij met ootmoedigheid bekleed zal zijn, en het sieraad aandoen van een stille en zachtmoedige geest, die hij als zijn schoonheid rekent; hoe hij zijn eigen geest zal regeren, hetwelk hij alleen rekent ware kloekmoedigheid te zijn; hij acht het een grotere overwinning en buitmaking, zichzelf, dan zijn vijand te overwinnen, en hij schat het de edelste wraak, niet gelijk de andere mensen te zijn, die hem verongelijken; hij is bezig, de hoogste winst en voordeel te doen, namelijk: zijn geest en ziel te behouden, en hij acht het alles schade, wat zich tegenstelt, om Jezus Christus in het hart te brengen; dat is het juweel, waar hij om graaft, en hij acht in vergelijking daarmee alles drek.

Indien gijlieden Christenen bent naar de Geest, dan bent u ongetwijfeld op deze wijze bezig omtrent uw geest; wat de anderen belangt, zij zijn bezig omtrent het vlees, om het te verzorgen tot begeerlijkheden;" en daar is geen ander merkteken nodig, om hen daaraan te herkennen. Helaas, arme zielen! dat u nog nooit hebt

opgemerkt, dat u geesten, onsterfelijke wezens, binnen in u hebt, die dit stof, dit verderfelijk vlees zullen overleven. Wat zult u doen, als u geen vlees meer zult hebben; om er voor te zorgen? Wanneer uw geesten niet kunnen hebben, waar zij in gebracht zullen worden, maar eeuwig moeten wonen binnen de boezem van een kwaad geweten, en gepijnigd worden van die worm: de bittere herinnering van de verzuiming van uw geest, en van uw uiterste vervreemding ervan, terwijl u in het lichaam was? Dan moet u zich bepaald houden binnen uw kwade geweten, en daar voor eeuwig gevangen gezet worden, omdat, terwijl er nog tijd en gelegenheid was, u toen altijd buiten was, en overal, behalve binnen in uw hart en geweten; en is dat niet een rechtvaardige vergelding?

Maar dan, ten derde gelijk de Christelijkheid afkomt van de Vader van de geesten, en in de geest van een mens komt, om aldaar voor een tijd te huisvesten, verhoogt zij eindelijk de geest van de mensen op, en verenigt die met die eeuwige Geest; en dus, gelijk de oorsprong hoog en Goddelijk is, alzo is het einde ook hoog: zij vloeit uit die fontein, en keert weer met het hart van de mensen, om zich weer in die fontein in te dompelen. En waarlijk, dit is de grote voortreffelijkheid van de ware godsdienst, boven alle die dingen, waar u mee bezig bent: dat zij de geest van de mensen opheft tot God, nooit rusten wil, voordat zij de geest naar boven gevoerd heeft tot de Fontein Geest. Onze geesten zijn sprankels en gedeelten (het zij met eerbied gesproken) van dat Goddelijk wezen; maar zij zijn door de zonde geheel ingedompeld en verzonken in het vlees en in de aarde, tot dat de genade neerkomt en het vernieuwt, hen uittrekkende uit die modderpoel en mesthoop, die reinigt; en daar zijn zij, gelijk in een staat van geweld, altijd pogend opwaarts te klimmen, totdat zij ingelijfd of liever, ingegeest zijn (om zo te spreken) in Die oorspronkelijken Geest, totdat zij geheel verenigd zijn met hun element—de Goddelijke natuur.

U weet, dat Christus' gebed was: opdat zij één zijn, gelijk als Wij Één zijn: Ik in hen, en zij in Mij; opdat zij mogen volmaakt zijn in Één," Joh. 17:20,23. Dan zullen de geesten hun volmaaktheid hebben verkregen; dan zullen zij rusten van hun arbeid, wanneer zij één zijn met Hem, dit is het enige middelpunt van de geesten, waarop zij onbeweeglijk kunnen rusten. Men bevindt dat alle begeerten en genegenheden van de heiligen zijn, als zo vele hijgingen naar boven, snakkingen naar vereniging met Hem, en verlangens en dorstingen om nauw bij de Heere tegenwoordig te zijn; derhalve, een Christen is een "naar de Geest," zuchtende om geheel en al Geest te zijn, "om het aardse huis dezes tabernakels verbroken te krijgen, en overkleed te worden, met dat huis van boven." Hij weet, met Paulus, dat hij niet thuis is, al is hij in het lichaam thuis, omdat het lichaam datgene is wat hem van de Heere afscheidt. welke scheidsmuur hij gaarne wilde afgebroken hebben, opdat zijn geest het huis mocht wezen, inwonende bij de Heere: 2 Kor. 5:1. enz. "Wie merkt," zegt Salomo, "dat de adem van de kinderen der mensen opvaart naar boven, en de adem van de beesten nederwaarts vaart in de aarde?" Pred. 3:21. Waarlijk, de natuurlijke beweging van 's mensen geest behoorde opwaarts te varen tot God Die hem gaf; wanneer dit zwakke en gebroken vat van het lichaam in de elementen ontbonden is, zou de hogere en

zuivere natuur, die er in huisvestte, opwaarts naar de hemel vliegen; evenals de geest van de beesten, zijnde het eerste en fijnste deel van het lichaam, niet verschillend in zijn natuur van de aarde, valt van nature neer tot de aarde met het lichaam, en wordt mee opgelost in de elementen.

Maar ik oordeel, dat de aanmerking van die droevige wanorde, welke de zonde in de wereld gebracht heeft, zodat al wat in de mens is, ontaard en verbasterd geworden is, beide zijn genegenheden en zijn wandel, dat de vleselijke lusten de gehele heerschappij over de mensen hebben; ik zeg, de ernstige beschouwing mag een mens verdacht voorkomen, en in twijfel doen trekken, of er wel enig onderscheid is tussen mensen en beesten; of er wel in de ene een Geest is van een hogere natuur, dan in de andere; waarlijk het zou iemand wel haast doen geloven, dat er geen onsterfelijke geest in de mens is, anders, hoe kon hij zo'n beest zijn, en in zijn tijd verscheiden begeerlijkheden dienend. Kan het wel mogelijk zijn, mocht iemand denken, dat er enige geest is in de mensen, die ten hemel kan opklimmen, wanneer er geen beweging daarheen onder de mensen is op te merken?

Ik bid u, let hier op: de geest moet òf op, òf nederklimmen als zij uit het lichaam gaat, nadat het nu terwijl hij in het lichaam is in genegenheid en poging op- of nederklimt. Daar is een onoplosbare vereniging tussen deze twee: waar de geest naar oogt, waar hij zich keert en zijn vlugs naar toe richt, daar naar zal hij gedrongen zijn, eeuwig te gaan.

Meent gijlieden, mijn beminden! uzelf, terwijl u in het lichaam bent, naar de aarde te buigen, al uw tijd naar de dienst van het vlees neer te klimmen, en nooit eens ernstig op te klimmen tot de aanmerking van de eeuwigheid, of uw hoofden op te heffen boven tijdelijke en aardse dingen, en dan evenwel in het einde ten hemel te zullen varen? Neen, neen, bedriegt uzelf niet! u moet voortgaan, dit leven en de eeuwigheid vormt een rechte linie, het is òf op, òf neer, òf van gelukzaligheid òf van ellende; en aangezien u zich altijd neergebogen hebt, terwijl u in het lichaam was, zo is er geen opklimmen daarna: u moet voortgaan, en dat is naar omlaag naar dat element, waarin gij uw geest veranderd hebt, dat is naar de aarde, naar de hel; uw geest heeft meer gemeenschap met deze dingen, en derhalve moet hij neergaan, gelijk een steen naar de aarde; maar indien gij graag had, dat uw geest ten hemel opvoer, wanneer die uit deze gevangenis, het lichaam, uitgelaten wordt, ziet wel toe, waar zij zich heen wendt; neigt en strijdt terwijl u hier in het lichaam bent.

Indien uw worsteling opwaarts naar God is, indien u die gelukzaligheid, die in Hem is, in het oog gekregen hebt, en indien dat in uw geest de overhand heeft, wat hem opwaarts voert in begeerten en pogingen, en dezelve afkeert van de snode betrachting naar het voldoen van uw vleselijk begeerten, en van de snode liefde tot de wereld; indien uw ziel omhoog vliegt, op die vleugelen van heilige begeerten naar een beter leven dan in iets, dat in de dingen beneden te vinden is, gewis, dan zal de beweging van uw geest in een rechte linie opwaarts zijn: wanneer gij uw stof op de aarde zult laten, zullen de engelen gereed staan, om uw geest naar Christus' schoot te voeren, waar hij het meest naar verlangende en

allerliefst was; maar de duivelen passen op de zielen van het grootste deel van de mensen, teneinde die naar beneden onder de aarde te stoten, omdat zij steeds neigden naar de aarde beneden.